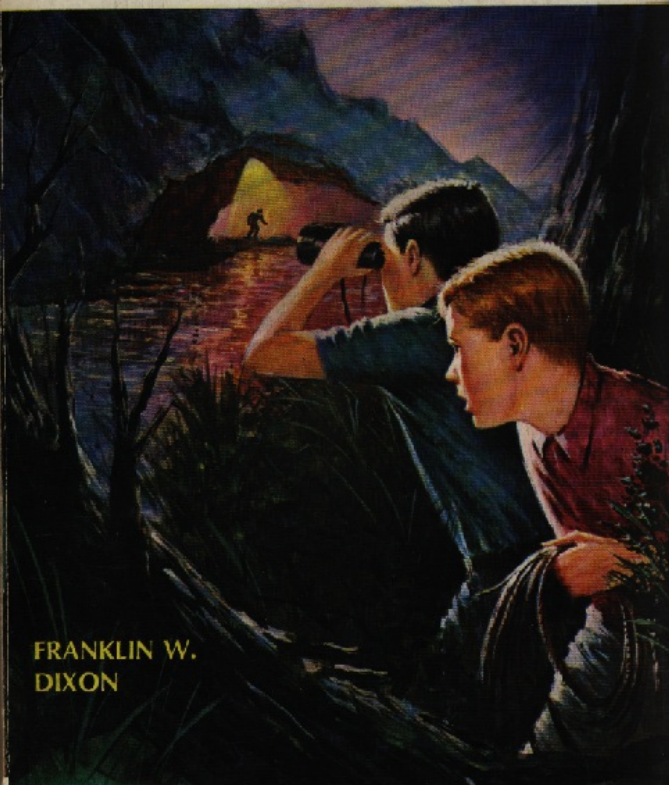

de nieuwe Hardy's

Het geheim van de spiraalbrug

FRANKLIN W.
DIXON

Het geheim van de spiraalbrug

Franklin W. Dixon

Oorspronkelijke titel: The mystery of the spiral bridge

Slecht nieuws

'Mat!' zei Frank Hardy en keek zijn broer Joe over het schaakbord aan.

'Oké, je hebt me te pakken.'

Joe staarde wenkbrauwfronsend naar zijn gevallen koning. 'Ik kan m'n hersens niet bij het spel houden, nu we op die oproep zitten te wachten. Bovendien moet ik steeds aan vader denken.'

De donkerharige Frank, achttien, en de blonde Joe, een jaar jonger, zaten in hun laboratorium bij een kortegolfzender. De kamer stond vol met de nieuwste wetenschappelijke opsporingstoestellen, en lag boven de garage achter het huis van de Hardy's in Bayport. Opeens klonk een metalige stem door het lab. Allebei luisterden ze gespannen.

'Radley roept Frank en Joe op! Horen jullie me?'

'Roger,' antwoordde Joe. 'Waar ben je, Sam?'

'Op tachtig kilometer van Bayport. We kwamen in een bui terecht en hadden daardoor vertraging. Jack Wayne gaat nu landen. Tussen haakjes: we zijn van Kentucky af aldoor gevolgd! Het andere vliegtuig houdt net genoeg afstand dat we 't niet kunnen herkennen.'

Frank schoof dichter naar de microfoon toe. 'Hoe gaat 't met vader?'

'Sorry. Hetzelfde.'

'We zullen zorgen dat er een ziekenauto klaar staat,' zei Frank. 'Oké. Over en uit.'

Frank belde dadelijk dokter Bates, hun huisarts, die al wist dat Fenton Hardy ernstig ziek was. De dokter beloofde voor een ambulance op het vliegveld te zullen zorgen.

Daarop haastten de jongens zich naar beneden en gingen door de achterdeur het huis binnen. Hun moeder en tante Gertrude Hardy zaten ongerust in de huiskamer te wachten. 'Vader kan elk ogenblik aankomen,' vertelde Joe. 'Kom, we rijden met ons allen naar het vliegveld.'

Vlug liepen ze alle vier naar de auto, Frank nam het stuur. Een poosje reden ze zwijgend voort, letten niet op de heerlijke temperatuur, hun gedachten bij het ongeluk dat Fenton zojuist was overkomen.

Meneer Hardy, eens een beroemd detective bij de New Yorkse politie, had tegenwoordig een succesvolle eigen praktijk. Zijn zoons hadden hem bij heel wat zaken geholpen, en door hun talent als amateur-speurders een goede naam opgebouwd. Sam Radley was meneer Hardy's bekwame assistent, en Jack Wayne zijn privé-piloot en boezemvriend. Toen Fenton die zaak aannam had ik al een sterk voorgevoel dat 't bijzonder gevaarlijk zou worden,' zei Laura Hardy.

De opdracht was het nagaan van vermoedelijke sabotage bij een weggedeelte dat in de wildernis van Kentucky werd aangelegd door de bouwmaatschappij Prito. Meneer Prito was de vader van een van Frank en Joe's beste vrienden, Tony. Een brug waaraan de Prito-ploeg werkte was ingestort. De

plaatselijke inspectie beschuldigde de firma ervan ondeugdelijk materiaal te hebben gebruikt, maar dat was uitgesloten: alles was van te voren getest. Meneer Prito had echter ontdekt dat bouten uit de stalen steunbalken waren verwijderd. Ondervraging van de arbeiders had niets omtrent de identiteit van de saboteurs aan het licht gebracht. De detective was in zijn eigen vliegtuig, bestuurd door Jack Wayne, naar Kentucky gevlogen, maar de dag na zijn aankomst op geheimzinnige wijze verdwenen. Sam Radley die in de zaak zou assisteren, had zijn baas diezelfde dag voor een korte bespreking op de plaats van het werk moeten ontmoeten.

Toen meneer Hardy niet kwam opdagen was Sam naar het naburige stadje Boonton gegaan, in de overtuiging dat de detective wel gauw zou terugkeren. Maar Fenton Hardy bleef bijna een week weg. De familie herinnerde zich levendig uit Sams verslag hoe de detective ten slotte Boonton was binnengestrompeld, zijn handen geboeid op zijn rug, zwaar ziek en wartaal pratend. Het plaatselijke ziekenhuisje had longontsteking geconstateerd, maar met allerlei vreemde bijverschijnselen; hij moest onmiddellijk naar huis worden gebracht.

Sam had ook verteld dat er geen enkel spoor was waaruit op te maken viel, door wie of waar meneer Hardy gevangen was gehouden. Bovendien was zijn aktentas verdwenen. Frank reed het parkeerterrein van het vliegveld op. Joe leunde uit het raampje en riep opgewonden: 'Daar komt

vaders vliegtuig aan. Jack is net aan het landen!"

Even later stonden ze allemaal bij de ambulance die voor de vliegtuigloods was geparkeerd. Gevieren keken ze naar het blauw-witte, éénmotorige toestel dat in een glijvlucht aan de grond kwam en naar de ziekenauto taxiede, waaruit twee witgejaste helpers sprongen; samen met Frank en Joe holden ze naar het vliegtuig.

De cabinedeur ging open en Sam Radley stak zijn hoofd naar buiten. 'Je vader ligt al op een brancard,' zei hij tegen de jongens.

Ze klommen aan boord. Bij de eerste blik op hun vader konden ze hun ogen niet geloven. Fenton Hardy was een robuuste kerel, hij had altijd een gezonde kleur. Nu zag hij er bleek en afgetrokken uit, zijn ogen waren gesloten.

Voorzichtig lieten de broers en Sam de brancard naar de helpers zakken.

Laura Hardy hilde zachtjes toen haar man naar de ambulance werd gedragen, en tante Gertrude deed al haar best haar eigen tranen te bedwingen.

Joe boog zich over de brancard.

'Hoor je me, vader?'

Meneer Hardy's oogleden knipperden. Zijn lippen bewogen zwak, maar wat hij zei was niet verstaanbaar.

'Nog niet bij,' zei Radley. 'Zo heeft hij aldoor liggen mompelen. Ik kon er niks van maken.'

'Al vingen we maar een paar woorden op,' zei Frank. 'Dan kwamen we misschien op het spoor van de schoften die vader

dit hebben gelapt.'

De brancard werd in de ziekenauto gezet. De broers en Sam keken om naar het vliegtuig. Jack Wayne zwaaide met een somber gezicht uit de cockpit, taxiede daarna de machine naar de hangar. Mevrouw Hardy en Frank zouden bij de patiënt blijven; tante Gertrude, Joe en Sam met de auto gaan. Even later was de ambulance op weg naar Bayport.

Joe zat aan het stuur van hun eigen auto.

'Ik heb geen ander toestel zien landen voor wij van het vliegveld reden. Heb je enig idee wie je schaduwde?' vroeg hij aan Radley.

'Nee, 't was een handige jongen — bleef aldoor op veilige afstand.'

Joe keek zorgelijk. Hij dacht diep na. 'Sam, ik heb een idee,' zei hij. 'Ik stop thuis even om de bandrecorder op te pikken. Die zetten we in het ziekenhuis bij vaders bed, voor het geval hij iets zinnigs zegt als we er niet bij zijn. We hebben een aanwijzing hard nodig.'

'Kunnen we allicht proberen. Misschien krijgen we een antwoord op belangrijke vragen in deze zaak. Bij voorbeeld: wie zit er achter je vaders ontvoering? Waar is hij verborgen gehouden? Hoe is hij in Boonton teruggekomen, met de boeien aan en zo ziek als hij was? Iemand moet hem erheen hebben gebracht, maar waarom?'

'We zoeken het haarfijn uit!' zei Joe.

Het klonk als een gelofte. Hij draaide van de grote weg af en reed in de richting van hun huis. Tante Gertrude, die over het

algemeen nogal wat op het detectivewerk van haar neef had aan te merken, was het ditmaal met hem eens.

'O, ik wou dat ik die... die afschuwelijke schepsels zelf in m'n vingers kreeg!' verklaarde ze heftig. 'Maar Joe, wees alsjeblieft voorzichtig, en Frank ook. We moeten jullie niet óók in het ziekenhuis hebben.'

'Tussen haakjes,' vroeg Sam toen ze de straat inreden, 'heb je iets van m'n vrouw gehoord?'

'Ja,' antwoordde Joe. 'Ze heeft gisteren opgebeld om naar je te informeren. Ze maakt het best.'

Sam en zijn vrouw woonden in een flat vlak bij het centrum van de stad, op ongeveer een kilometer afstand van de Hardy's.

Joe ging gauw de bandrecorder halen. Hij probeerde hem even en zette er een nieuw bandje op. Net wilden Sam en hij naar buiten gaan toen een taxi met luid geknars van remmen voor het huis tot stilstand kwam. Tot hun verbazing sprong Frank eruit en stoof naar binnen.

'Hallo, wat is er aan 't handje?' begroette Joe hem.

'Een spoor, ons eerste!' kondigde zijn broer aan. Hij stak zijn hand in zijn zak, trok er een envelop uit en hield hem open om een witte, gruisige substantie te laten zien.

'Waar heb je dat gevonden?' vroeg Joe vlug.

'In vaders broekomslagen. Kom, we gaan het spul meteen onderzoeken.'

De jongens en Sam bolderden de trap naar het laboratorium boven de garage op. Eerst legden ze de witte korrels onder de

microscop,

"t Lijken wel stukjes rots,' vond Frank.

'Misschien is 't kalksteen,' zei Joe. 'Even scheikundig onderzoeken.'

Terwijl Sam toekeek schudde Frank de stukjes gruis in een fles. Joe vulde een beker met zuiver kalkwater en verbond beide met een glazen buisje. Frank pakte een pot verdund zoutzuur en goot het over het gruis. In de beker verschenen luchtballen en het kalkwater werd eerst donker, toen weer helder.

"t Is kalksteen!" riep Joe. 'Sam, zijn er ergens kalksteengroeven in Kentucky waar vader en jij waren?'

'Dat zou ik niet zo direct weten. Maar 't zit er vol wonderlijke rotsformaties. Trouwens, er zijn plannen in voorbereiding om er een geweldig park aan te leggen — als attractie voor toeristen — met de bijzondere formaties als trekpleister.'

'In de buurt waar ze nu de weg aanleggen?' vroeg Frank.

'Er vlakbij, ja.'

De Hardy's zetten net de buisjes weer op hun plaats toen de telefoon op het uitschuiftafeltje ging. Frank nam op.

'Hallo... wat zegt u?... Ik kan u niet verstaan... Eén ogenblik.'

Hij wendde zich tot Sam. "t Is je vrouw geloof ik, maar ze is vreselijk van streek.'

Sam greep de hoorn.

'Hallo?... Ethel?' Er kwam angst in zijn blik. 'Ik kom dadelijk. Probeer kalm te blijven!'

Hij draaide zich om naar de jongens. 'Er is iets met m'n vrouw

gebeurd. Kom gauw mee!

Met z'n drieën stommelden ze naar beneden. Joe schoot naar binnen om de bandrecorder mee te nemen, Frank en Sam renden naar de auto.

'Tante Gertrude!' riep Frank. 'We moeten direct naar Sams huis. Daar is iets niet in orde. Wacht u hier en laat niemand binnen tot we terug zijn!'

Juffrouw Hardy stapte uit. 'Goed. Maar Kenfield dan? Hij komt vandaag het dak bekijken.'

'Best, maar daarvoor hoeft hij toch niet binnen? Hij kan een ladder nemen om op 't dak te komen.'

Ze haastten zich naar Sams huis, een eerste-etageflat. De deur stond op een kier en Radley stormde naar binnen. De jongens achter hem aan.

'Goeie genade!' schreeuwde Sam.

Zijn vrouw lag in de huiskamer op de vloer. Haar handen en voeten waren met een stevig touw vastgebonden.

'Sam! Sam!' snikte ze. 'O, wat ben ik blij dat je er bent!'

Frank knipte zijn zakmes open en sneed de touwen door.

Mevrouw Radley werd op de been geholpen; ze beefde nog van angst. Joe haalde gauw een glas water voor haar. Sam bracht haar naar een luie stoel om haar op verhaal te laten komen. Toen mevrouw Radley haar kalmte had teruggevonden, vertelde ze wat er was gebeurd.

'Ik was ongeveer een uur weg geweest om te winkelen. Bij mijn terugkomst vond ik tot m'n verbazing de deur van het slot, maar dacht dat ik in m'n verstrooidheid had vergeten te

sluiten. Ik ging naar binnen en bestierf het bijna: er was een vreemde man in de huiskamer.'

De indringer had een hand op haar mond gelegd, haar vastgebonden en gewaarschuwd niet te schreeuwen.

Frank vroeg zich af of de rondsnuffelaar iets met hun zaak te maken had.

'Hoe zag hij eruit?' vroeg hij.

'Hij was lang, donker en... O, meer weet ik niet. Ik zat zo in angst!'

'Hij kwam hier met een bepaald doel, dat is zeker,' zei Sam en hij bekeek het slot. 'Hij heeft een breekijzer gebruikt.'

In de huiskamer was niets aangeraakt, leek het. De Hardy's gingen met Sam naar zijn werkkamer. Eén la van een archiefkast stond half uitgetrokken. Vlug onderzocht Radley de inhoud.

'Er ontbreekt niets,' zei hij verbaasd.

Frank wees naar de bovenste la. 'En de kaartenbak?'

Sam trok aan de la. 'Gelijk heb je! Er steken een paar kaarten omhoog, alsof iemand er iets uit heeft gehaald.'

Pijnlijk nauwkeurig controleerden de drie detectives de kaarten met een lijst namen van misdadigers die Sam had gecatalogiseerd.

'In je vaders kantoor staat een compleet stel duplicaatkaarten,' vertelde Sam.

Intussen was hij bij de M. 'Mander... Manning... Matlack. Ho!' zei Sam. 'Ik mis de kaart van Milo Matlack.'

'Wie is dat?'

Radley floot zachtjes. 'Een ex-gedetineerde, een gevaarlijk type... wat je noemt een rasboef!'

Middernachtelijk alarm

'Als Matlack de gezochte vogel is zullen we 'm kortwieken, hoe link hij ook is!' zei Joe.

'Laten we niet te voorbarig zijn,' waarschuwde Frank. Sam liep de overige kaarten door. Verder ontbrak er geeneen.

'Zodra we bij vader zijn geweest gaan we 't duplicaat controleren,' zei Frank.

Gerustgesteld dat mevrouw Radley zich weer goed voelde, namen de Hardy's afscheid.

'We houden contact met je over onze vorderingen, Sam,' beloofde Frank.

Vlug gingen ze naar buiten, de auto in, en bereikten al gauw het parkeerterrein van het ziekenhuis.

'Ik hoop dat 't beter gaat met vader,' mompelde Joe in de lift naar de tweede verdieping. Maar ze troffen hem in dezelfde toestand aan. Mevrouw Hardy praatte zachties met dokter Bates. Ze keken allebei ernstig naar de detective die onregelmatig ademde en nog buiten kennis was. Bij het zien van Frank en Joe's verschrikte gezichten verzekerde de medicus hun dat de toestand onder controle was.

Je vader is natuurlijk erg ziek. De longontsteking kunnen we behandelen, maar we zullen 'm verder moeten onderzoeken, willen we ontdekken waarom hij nog steeds niet bij is.'

'Hoe komt hij in vredesnaam aan longontsteking?' vroeg Joe. Hij ging dicht bij het bed staan en keek naar zijn vaders koortsverhitte gezicht.

'Mogelijk door slechte behandeling,' zei de dokter. 'Misschien hebben ze je vader op een donkere, vochtige plaats gevangen gehouden, zonder eten en voldoende water.'

Grimmig klemde Frank zijn kaken op elkaar.

'Een ondergrondse gevangenis, denk ik. Dat zou de kalksteen in vaders broekomslagen verklaren,' zei hij.

Op dat ogenblik draaide meneer Hardy zijn hoofd op het kussen om. Zijn ogen waren nog steeds gesloten. Hij fluisterde iets, maar als tevoren waren de woorden niet te begrijpen.

Mevrouw Hardy zuchtte. 'Dat doet hij al zolang ik hier ben,' zei ze tegen haar zoons.

Joe zette de bandrecorder op het nachtkastje bij zijn vaders bed en legde uit wat de bedoeling was.

Frank sloot het toestel op het lichtnet aan. Er kwam een vriendelijk uitzienende verpleegster de kamer binnen. Ze stelde zich voor als zuster Tice.

'Ik heb nachtdienst,' zei ze. 'Kan ik soms nog iets speciaals voor u doen?'

'Ja, graag.' Frank liet haar zien hoe ze de recorder moest afzetten en het bandje verwisselen. Hij liet er één in reserve op tafel liggen.

'Als u een nieuwe band opzet, legt u de gebruikte maar in de la, dan wordt hij niet beschadigd,' vervolgde hij.

De dokter stelde de jongens en hun moeder gerust: meneer Hardy zou zeker goed op de behandeling reageren.

'Uw man heeft absolute rust nodig, mevrouw Hardy,' voegde hij eraan toe. 'Bij de minste verandering zullen we u dadelijk waarschuwen.'

Joe zette de bandrecorder aan, waarop ze gedrieën het ziekenhuis verlieten en naar huis reden. Tante Gertrude was juist bezig de tafel voor het avondeten te dekken, en ze vertelden haar wat de dokter had gezegd.

'Iemand zien rondsnuffelen terwijl we weg waren?' vroeg Joe. 'Hemeltje nee!' bitste juffrouw Hardy. 'Alsof we nog niet genoeg ellende op één dag hebben gehad. Kenfield is geweest, natuurlijk,' vervolgde zij. 'Ik hoorde hem zijn ladder opzij tegen het huis zetten en zag zijn wagen staan.'

Zijn tantes woorden drongen maar half tot Frank door. Er schoot hem plotseling iets anders te binnen. 'Joe! Ga mee vaders kaartensysteem controleren!'

Tante Gertrude keek haar neven streng aan.

'Niet te laat voor 't eten, hoor!' beval ze. 'We hebben hutspot van lamsvlees en ik wil 't niet koud laten worden.'

'Tantetje,' zei Joe, 'reken maar dat we daarvoor op tijd zijn!' Hij gaf zijn broer een knipoogje en volgde hem naar boven, naar meneer Hardy's werkkamer op de eerste etage. Uit een geheim vakje onder een tafella haalde Frank de steutel van zijn vaders omvangrijke archief. Vlug namen ze de index en de kaarten door.

'Niets aangeraakt tot dusver,' merkte Joe op terwijl Frank

handig de kaarten langsliep.

'Tot en met de L is alles in orde,' zei Frank. Hij begon aan de M.

'Hee! Milo Matlacks kaart ontbreekt,' riep Joe even later. Frank grijnsde. 'Maak je niet druk. Die heeft vader er zelf uitgehaald en deze memo achtergelaten.'

Op een stukje papier stond een aantekening in meneer Hardy's handschrift dat de detective niet alleen de kaart, maar ook het hele dossier van de ex-gedetineerde mee naar Kentucky had genomen.

'Zei ik het niet!' barstte Joe uit. 'Matlack is onze man, dat is buiten kijf.'

'Geloof ik ook,' gaf Frank toe. 'Dus als we Milo Matlack vinden, kunnen we de zaak aanpakken. Maar ik heb zo'n gevoel dat 't geen makkie zal zijn.'

Frank borg de kaarten weer op,

Joe greep de telefoon en draaide het nummer van Radley. Sam kwam aan de lijn. Eerst vroeg Joe hoe het met zijn vrouw ging.

'Veel beter. Maar van de indringer nog geen spoor.'

'Wij hebben er een, Sam, kersvers!' Joe vertelde van meneer Hardy's memo en vroeg of Sam een beschrijving van Matlack kon geven en iets van de geschiedenis van de misdadiger wist.

'De details herinner ik me niet,' antwoordde Radley. 'Maar ik weet nog wel dat Milo grijs haar heeft.'

'Waar kunnen we 'm vinden, denk je?'

'Misschien in New York, daar woonde hij vroeger.'

'Dan gaan we daarheen!' verklaarde Joe.

Sam beloofde alle mogelijke gegevens over de oude boef bij elkaar te zullen halen. Joe bedankte hem en hing op.

Jongens! Eten!' riep tante Gertrude naar boven.

De jongens wasten vlug hun handen en haastten zich naar de eetkamer. Joe schoof een stoel voor zijn moeder aan en Frank hielp tante Gertrude een dampende schaal hutspot op tafel te zetten. Mevrouw Hardy schepte op en haar zoons vertelden de dames de laatste spannende ontwikkelingen in de mysterie-zaak van hun vader.

Joe en ik hebben twee dingen te doen,' zei Frank. 'Allereerst Milo Matlack te pakken nemen en hem inpeperen wat hij vader heeft aangedaan, en ten tweede uitpluizen wat er precies achter die bruginstorting steekt.'

'Eigenlijk moest de politie zo'n schurk voor z'n rekening nemen,' zei tante Gertrude.

'De politie kan ons helpen, maar Matlack willen we zelf in z'n kraag grijpen,' zei Joe.

Mevrouw Hardy maakte zich bezorgd over de veiligheid van haar zoons, maar toch was ze trots op hun moed en bekwaamheid. Rustig bond ze hun op het hart, zo voorzichtig mogelijk te zijn.

Ja, moeder, wees maar niet bang,' zei Frank.

Na het eten zochten de jongens de werkkamer op, waar ze tot bedtijd de zaak bespraken.

Voor ze naar boven gingen belde Frank het ziekenhuis op. Hun vaders toestand was nog onveranderd.

Laat in de nacht werden ze uit een diepe slaap wakker geschud door snerpnd telefoongerinkel. Frank draaide het bedlampje aan en holde de trap af naar het toestel in de hal. Joe achter hem aan.

Het was zuster Tice uit de nachtdienst. 'Kunt u dadelijk naar het ziekenhuis komen,' zei ze. Haar stem klonk gespannen. Franks hart zonk in zijn schoenen. 'De hele familie, bedoelt u?'

'Welnee,' antwoordde de verpleegster. 'Alleen jullie tweeën.' 'We zijn er zo,' zei Frank en hing op. 'Joe, opschieten! Er is zeker iets gebeurd.'

Haastig schoten de jongens uit hun pyjama's in hun kleren. In grimmig zwijgen snorden ze door de straten naar het ziekenhuis. Daar namen ze de lift naar de tweede etage. Het leek eindeloos te duren voor ze er waren en de deur openschoof. De jongens renden naar de kamer van de hoofdzuster.

'Is vader... Fenton Hardy's toestand verslechterd?' vroeg Frank de dienstdoende verpleegster. 'Belde zuster Tice ons daarom?'

'Hemeltje nee!' fluisterde ze. 'Je vader is juist een tikje beter.' Hoewel geweldig opgelucht zei Joe korzelig: 'We zijn ons gewoon wild geschrokken!'

'Nou, wij net zo goed,' kreeg hij ten antwoord. 'Laat zuster Tice het zelf maar vertellen.'

Op hun tenen liepen Frank en Joe de gang door. Buiten meneer Hardy's kamer kwamen ze zuster Tice tegen; ze had

een rood hoofd en was nog in de war.

'Waarom hebben jullie hier geen wachtpost uitgezet, als je moeilijkheden verwachtte?' vroeg ze verontwaardigd.

Frank moest iets wegslikken. 'Moeilijkheden? Heeft iemand geprobeerd vader kwaad te doen?'

'Nee, dat niet.'

'Wat is er dan gebeurd?' zei Joe ongeduldig.

'Een man in een doktersjas heeft kans gezien je vaders kamer binnen te sluipen. Dat is er gebeurd!' zei de verpleegster.

Frank zuchtte diep. 'En toen?'

'Ik kwam net terug van m'n koffiepauze,' vertelde zuster Tice verder, 'en ik zag die man in het wit het bandje van de recorder halen. In m'n verbouwereerdheid begon ik te gillen en hij rende op me af. Ik probeerde hem tegen te houden, maar hij verdween.'

Verbijsterd staarde ze de jongens aan. 'Waarom iemand een bandje steelt met alleen maar gemompel erop, is me een raadsel!'

Wie is Felix?

Frank en Joe keken elkaar verslagen aan.

'We hadden vader moeten laten bewaken,' zei Frank.

'Er zijn intussen twee politiemannen,' antwoordde zuster Tice.

'Politie?' vroeg Joe. 'Waar?'

'Ze doorzoeken het gebouw. Het nachthoofd heeft het politiebureau gebeld zodra ik rapporteerde dat ik een dief had betrapt.'

De Hardy's hadden gehoopt de zaak grotendeels in eigen hand te houden. En nu was de politie er al bijgehaald. Bij het zien van hun zorgelijke gezichten begon zuster Tice zich te verontschuldigen. 'In 't algemeen raak ik niet zo gauw in paniek,' zei ze. 'Maar nu had ik behoorlijk de zenuwen.'

'Het spijt ons dat u zo geschrokken bent,' zei Joe. 'Wat had ik die verklede vent graag in m'n vingers gehad.'

'In ieder geval hebben jullie het bandje,' merkte zuster Tice op.

'Wat?' riep Frank. 'Heeft die vent het dan niet meegepikt?'

'Nee, ik had het verwisseld, dat vergat ik nog te vertellen.' De zuster deed de la van het nachtkastje open en haalde het eerste bandje eruit.

'Reuze bedankt,' zei Joe. 'We nemen de recorder mee en zullen het thuis afdraaien.'

De verpleegster controleerde meneer Hardy's pols en

ademhaling, en Frank vroeg of ze een beschrijving van de dief kon geven.

'Een lange vent,' zei ze, 'met pikzwart haar en een snor.' Verder had de indringer een masker gedragen dat ze er tijdens de vechtpartij bijna had afgetrokken.

'Als ik judo had geleerd, had ik 'm misschien gegrepen!' zei zuster Tice.

De jongens keken elkaar veelbetekenend aan. Behalve de snor klopte de beschrijving met die van de insluiper in Radley's flat! Op de gang klonken vlugge voetstappen; de verpleegster en de jongens gingen naar buiten. Daar stuitten ze op inspecteur Ezra Collig van de Bayportse politie, gevolgd door een wijkagent met een verkreukelde witte jas in zijn handen.

'Hallo Frank, Joe,' zei de politie-inspecteur, die over een paar scherpe ogen beschikte.

Collig was een ouwe vriend van de Hardy's. 'Toen ik 't hoorde van je vader, dacht ik: dat zaakje behandel ik zelf.'

Joe wierp een blik op de jas. 'Van de dief?'

Ja,' antwoordde de inspecteur. 'We hebben 'm beneden bij de nooduitgang gevonden.' Colligs ogen werden spleetjes.

'Weet u zeker dat er niets anders uit de kamer is gestolen, zuster? Injectiespuiten bijvoorbeeld of pijnstillende middelen?'

'Nee, niets,' verzekerde ze.

Joe en ik wilden het probleem graag zelf oplossen, inspecteur,' zei Frank. 'Maar we zullen u de zaak in 't kort

vertellen.'

De jongens gaven een beknopt verslag van de gebeurtenissen met tot slot de mogelijkheid dat het bandje hun een spoor zou leveren.

'Een goed idee,' zei de inspecteur. 'Ik zal m'n best doen jullie te helpen. We kunnen ten minste een oproep uitzenden voor iedereen die op de indringer lijkt. Ik zet een wachtpost op deze verdieping en zal de jas in het lab laten onderzoeken.'

'Dank u, dat lijkt me prima,' zei Frank.

'Hebt u erg met de dief moeten vechten?' vroeg hij aan de zuster zodra de politieman verdwenen was.

'Nee. Ik graaide naar zijn masker, maar hij duwde me opzij en holde weg.'

'Mag ik uw nagels soms even zien?' vroeg Frank.

Ze stak haar handen uit. Met behulp van een zaklantaarn onderzocht Frank ze allebei zorgvuldig. Opeens zei hij: 'Hier heb ik wat... een plukje zwart haar!' Hij wees op haar rechter wijsvinger.

'Hee, dat had ik nog niet gezien!' riep zuster Tice uit.

Ze haalde het beetje haar eruit, Frank vouwde het in een stukje papier en stak het in zijn broekzak.

De jeugdige detectives namen de bandrecorder, bedankten de zuster voor haar medewerking en gingen de kamer uit.

Buiten troffen ze de agent die ze kenden.

'Geen dief krijgt de kans langs Tim Callahan te glippen,' verzekerde hij hun.

De jongens grinnikten.

'Dat geloof ik graag,' zei Joe.

Eenmaal thuis trokken ze zich dadelijk in het lab terug. Eerst onderzocht Frank het strengetje haar onder een sterke microscoop.

'Kijk es, Joe!' Zijn broer boog zich over het instrument.

'Zo! Dat haar is grijs bij de wortels, 't Is zwart geverfd!' riep hij enthousiast. 'Van Matlack, vast! Ik wed dat die snor ook vals is.' Ze waren allebei opgevrolijkt door de sensatie van hun ontdekking. Nu het bandje nog. Zou dat ook een waardevolle aanwijzing bevatten?

Weldra draaide het bandje op het apparaat. Frank had de volumeregelaar op volle sterkte aangezet, maar er waren hele stukken zonder geluid, af en toe onderbroken door meneer Hardy's gemompel, onverstaanbaar behalve één woord dat vrij duidelijk doorkwam.

'Wat zegt hij Joe? Iets van 'liks'. Ik zal 'm eens terugdraaien.' Het vreemde woord, of deel van een woord, werd tot driemaal toe herhaald. Joe luisterde gespannen.

't Klinkt als Felix,' zei hij.

'Mogelijk. Misschien is Felix een handlanger van Matlack.' Frank zette de recorder af en Joe belde het politiebureau. Inspecteur Collig was er nog.

'Kent u een onderwereldfiguur met de naam Felix?' vroeg Joe. 'Dat woord menen we namelijk op het bandje op te vangen.'

Er stond hem niets van bij, zei Collig, maar hij beloofde zijn kaartsysteem nauwkeurig te raadplegen. 'Jullie horen nog van

me.'

Terug in huis slopen de jongens op hun tenen naar de keuken en maakten een kop chocola. Intussen praatten ze over wat er die dag was gebeurd. Opeens zette Joe zijn kopje neer.

'Zeg! In de opwinding hebben we vergeten op het vliegveld te informeren naar de machine die Jack achtervolgde!'

Dadelijk belde Frank naar de luchthaven van Bayport.

Inderdaad, een toestel uit Kentucky, een luchttaxi uit Louisville, had de vorige middag gevraagd te mogen landen. Het was kort geleden weer opgestegen.

'Die vent uit Kentucky moet de piloot geweest zijn die achter vaders vliegtuig aan zat!' riep Frank uit. 'Hadden we 'm maar kunnen snappen.'

'Waar is hij naar toe?' vroeg Joe.

'La Guardia, in New York.'

Het was te laat om nog wat te ondernemen en de jongens rolden hun bed in. De volgende morgen vroeg riep tante Gertrude hen voor het ontbijt. Al waren de ham en de roereieren nog zo heerlijk, ze proefden het nauwelijks. Na tafel renden de jongens naar de telefoon in hun vaders werkkamer.

Het leek eindelijk lang te duren, maar ten slotte kreeg Frank een employé van het vliegveld La Guardia te pakken. Ja, er was die ochtend vroeg inderdaad een luchttaxi uit Louisville geland; er was één passagier uitgestapt.

'Is het vliegtuig er nog?' vroeg Frank.

Ja,' was het antwoord. 'De piloot bekijkt de weerrapporten. Wilt u hem spreken?'

Ja, graag!' Franks ogen schitterden.

De piloot bleek een bekend vlieger te zijn. Zijn passagier, een lange, donkerharige man met een snor, had een dikke rol bankbiljetten van honderd dollar bij zich gehad, waaruit hij het bedrag had getrokken dat de chartervlucht hem kostte. De vlieger floot even toen hij hoorde dat hij een verdacht misdadiger in zijn toestel had vervoerd. 'Ik vond hem al zo nerveus doen over dat toestel vóór ons. Hij bleef maar zeuren dat ik niet te dichtbij moest komen — afleidingsmanoeuvre waarschijnlijk.'

'Weet u ook waar hij heen ging?' vroeg Frank.

'Helaas niet, alleen dat hij een taxi naar de stad zou nemen.'

Frank bedankte de piloot, hing op en vertelde zijn broer wat er was gebeurd.

'Nou, als hij in New York zit, de rat, zal hij vader wel met rust laten,' zei Joe.

De jongens gingen naar beneden. Plotseling hoorden ze buiten een serie luide knallen. Tante Gertrude holde met een verschrikt gilletje de keuken uit. Maar haar neven grinnikten, ze hadden dadelijk door waar het lawaai vandaan kwam.

'Het is de uitlaat van Chets sportwagentje maar,' zei Joe.

Zijn conclusie werd bevestigd: Chet Morton kwam vrolijk fluitend de achterdeur in. Frank en Joe stapten de keuken binnen en zagen net hoe Chet, hun beste vriend, zijn omvangrijke corpus in een stoel liet ploffen.

Op zijn ronde sproetenkop verscheen een verlangende blik. 'Wie heeft er zin in een tweede ontbijt?' vroeg Joe veelbetekenend.

Chet was wijd en zijd bekend door zijn nooit aflatende, enorme eetlust.

'Nou, d'r zou best een hapje ingaan.'

Tante Gertrude snoof misprijzend. 'Nadat je ons eerst met dat lawaaiding van je de stuipen op 't lijf hebt gejaagd?'

'M'n uitlaat doet 't al weer beter, hè?' zei Chet goedgehumeurd. Algauw genoot hij van een dikke geroosterde boterham met ham en eieren en een glas melk, die juffrouw Hardy voor hem had neergezet.

'Een prachtig dag vandaag, jongens,' zei hij tussen twee happen door. 'Wat zouden jullie denken van een tochtje over de Barmet Baai in jullie motorboot?'

'Geen kijk op,' zei Frank.

'Waarom niet? Tussen haakjes: al bericht van je vader?'

De broers vertelden alles wat er was gebeurd. Chet wist niet wat hij hoorde: meneer Hardy ziek! 'Tjonge, die moet bij een stelletje gevaarlijke misdadigers verzeild zijn geraakt!'

'Die vent uit het ziekenhuis kan best eens hier in de buurt opduiken,' kon Joe niet nalaten te zeggen.

Chet zat vreselijk te slikken. 'W... wat? Ga... gaan jullie achter 'm aan?'

'Vast en zeker,' zei Frank. 'Doe je mee?'

Chet zuchtte. 'Laat mij er maar buiten. Ik heb vakantie, weet je dat niet?'

Chet was dol op pleziertjes, maar van zwaar werk moest hij niets hebben en hij had de neiging, gevaar uit de weg te gaan. Toch was hij enorm trouw aan zijn vrienden. Zo nodig gaf hij 'm met twee vastberaden vuisten van katoen om Frank en Joe in hachelijke situaties bij te staan.

Nu keek de bolle-wangen-hapsnoet schaapachtig op van zijn tweede glas melk. 'Maar als jullie me echt nodig hebben, dan...'

'Zo mag ik het horen!' grijsde Joe. 'We verwachten dat je bij ons eerste hulpgeroep spoorlags komt toesnellen.'

'Dan ben ik jullie man.'

Met een gemompelde verontschuldiging haastten Frank en Joe zich weer naar de werkkamer. Eerst informeerden ze bij inspecteur Collig. Er waren geen afdrukken op de witte doktersjas en geen Felix in het kaartsysteem van de politie. Daarna belde Joe Sam Radley op en luisterde met opgetrokken wenkbrauwen naar zijn verslag.

'Tjonge, je hebt 't druk gehad, Sam! Even opschrijven.'

Joe noteerde het vlug op een kladbloc. Hij legde de hoorn neer en zei tegen Frank: 'Sam heeft contact gehad met een New Yorkse gevangenis waar Matlack gezeten heeft. Hij is een paar jaar geleden vrij gekomen en in New York bij een zuster van 'm gaan inwonen, een weduwe. Ik heb haar adres.'

'Boffen wij even!' riep Frank. 'Alle sporen leiden naar Manhattan, dus dat is onze volgende pleisterplaats.'

Hij belde Jack Wayne, die hen vroeg in de middag naar La Guardia zou vliegen. Toen de jongens hun plan vertelden

maakte tante Gertrude bezwaar.

'Je kunt ons niet zomaar in de steek laten,' zei ze. 'Je vader heeft politiebescherming, maar hoe zit 't met je moeder en mij?'

'Ik help wel,' bood Chet aan.

'Prachtig!' zei Frank. 'En misschien Biff, Tony en Phil ook. We bellen ze op om 't te bespreken.'

Binnen een uur zaten de drie jongens bij Frank, Joe en Chet in meneer Hardy's werkkamer. Biff Hooper was een stevig gebouwde knaap van bijna twee meter, hij deed niets liever dan boksen. Tony Prito, nauwelijks kleiner, knap, had een donkere huid en dito ogen. Phil Cohen, tenger en vlug, kon met iedereen opschieten. Zijn vrienden hadden bewondering voor zijn teken- en schilderaanleg.

'Gewoon afschuwelijk wat jullie vader is overkomen,' zei Tony. 'Vooral omdat hij aan een zaak voor m'n vader werkte. Zeg maar wat we moeten doen.'

Frank en Joe vertelden wat ze van plan waren. Hun vier vrienden zouden om de beurt Radley helpen op het huis te passen en, zo nodig, in het ziekenhuis Collig's politiewacht aflossen.

'Ik hóóp dat je die Matlack-kerel te grazen krijgt,' zei Biff. 'Succes ermee!'

Na de lunch en een bezoek aan hun vader in het ziekenhuis reden de twee broers naar het vliegveld. Ze lieten de auto op het parkeerterrein achter en vonden Jack bij het vliegtuig. Twintig minuten later keken ze van bijna tweeduizend meter

hoogte neer op de groene landerijen, op weg naar New York. Beide jongens hadden zelf hun brevet: om de beurt namen ze af en toe de stuurknuppel. Maar bij het naderen van de grote stad lieten ze het aan Wayne over, verbinding te leggen met de verkeerstoren van La Guardia om landingsinstructies te krijgen en het vliegtuigje even later aan de grond te zetten. De Hardy's pakten hun koffertjes, bedankten Jack voor de lift en sprongen naar buiten.

'Tot ziens!' riep de jonge, schrale piloot. 'Je belt me wel als je me nodig hebt.'

'Komt in orde!'

De broers waren al gauw door de controle, riepen een taxi aan en gingen regelrecht naar het door Radley opgegeven adres. Ze kwamen in een haveloze wijk, het hartje van Manhattan, en stopten tegenover een vervallen woonkazerne.

'Hier is het, nummer 47,' zei Frank. Hij betaalde de chauffeur en de jongens stapten uit.

Een paar minuten lang stonden de Hardy's het bouwsel op te nemen — de ramen, de deur en de brandtrap.

'Zullen we er meteen maar op af?' vroeg Joe.

'Nee, nog niet. Eerst zien dat we onder dak komen. Verderop is een hotel, 't Lijkt niet veel soeps, maar 't is tenminste dichtbij.'

Ze slenterden naar het armoedige hotel en hepen een trapje op naar een schemerig verlicht portaal. Ze trokken een gezicht bij de muffe schimmellucht die hun tegemoet kwam, lieten zich bij de balie inschrijven en kregen de sleutel van

kamer 306.

'Cash en carry,' zei de man van het kantoor. Hij had een paarsrood gezicht en zat dun in zijn haar. 'Nu betalen en zelf bagage dragen.'

'Hartelijk welkom,' mompelde Joe ironisch toen ze de krakende trap opliepen.

Hun kamer was niet meer dan ze ervan hadden verwacht: erbij bungelend behang, één peertje zonder kap aan de zoldering, een doorzakkend bed en twee bultige stoelen. Net hadden ze hun spullen uitgepakt toen ze buiten het lage geloei van een sirene hoorden. Ze keken uit het raam. Recht onder hen stond een politieauto geparkeerd, het rode toplicht draaide.

'Wat zou er aan de hand zijn?' zei Joe.

Het volgende ogenblik werd hun kamerdeur met een oorverscheurende klap opengetrapt!

Aanval van boven af

Verschrikt draaiden Frank en Joe zich om en zagen een man in een donker pak op de drempel staan. Zijn revolver wees in hun richting.

'Staan blijven!' blafte hij.

'Wie bent u?' flapte Joe eruit.

'Rechercheur Mulvey van de New Yorkse politie.'

Onmiddellijk stapten twee geüniformeerde politiemannen achter Mulvey vandaan.

'Omdraaien, handen omhoog en tegen de muur!'

De broers deden wat hun werd gezegd en de politie fouilleerde hen.

'Ongewapend,' zei de een.

'Wat heeft dit te betekenen?' protesteerde Frank. 'We zijn geen boeven.'

'Legitimatiebewijzen.'

Frank en Joe haalden de nodige papieren uit hun portefeuilles.

'Vader heeft een tijdlang bij de New Yorkse politie gewerkt, Fenton Hardy,' zei Frank.

Ja, ik heb van 'm gehoord, 'n Goeie speurder,' zei Mulvey. Hij verontschuldigde zich voor de vergissing. 'Maar we moeten nu eenmaal achter elke tip aan die we krijgen.'

'Tip?' vroeg Joe.

Rechercheur Mulvey vertelde dat een man het bureau had gebeld: twee gevaarlijke misdadigers hadden zich in dit hotel laten inschrijven, kamer 306.

'Iemand schaduwt ons, dat staat vast,' zei Joe. 'Wie zou het kunnen zijn, denk je, Frank?'

'Geen flauw benul.'

'Wie 't ook is, jullie hebben een vijand, dat is zeker,' zei de rechercheur. 'Onguur buurtje dit. Jullie kunnen beter naar Bayport teruggaan.'

'We zoeken een man die Milo Matlack heet,' zei Joe. 'Hebt u wel eens van iemand van die naam gehoord?'

De drie mannen bleken nog pas kort in de wijk dienst te doen en schudden hun hoofd.

'Maar dat zégt niks,' zei de rechercheur. 'Een hoop van die knapen hier gebruiken valse namen.'

Toen de politie weg was ploften Frank en Joe half boos, half geamuseerd in de crapauds neer.

'Mooie bak!' barstte Joe los. 'Proberen we een bajeskant te vangen en worden inplaats daarvan zelf haast ingerekend. Ik voel me net een bokser zonder handschoenen.'

'We zijn nu tenminste gewaarschuwd en zullen voortaan elke minuut op onze tellen passen,' zei Frank.

Na het eten in een restaurant in de buurt besloten de Hardy's vroeg naar het hotel terug te gaan.

'Het eerste wat we morgen doen is dat huis bekijken,' zei Frank.

Uit voorzorg tegen indringers waakten ze om beurten vier

uur, maar er gebeurde die nacht niets.

Na een vroeg ontbijt wandelden ze naar nr. 47. Ze liepen een paar treden op en trokken aan een roestige bel. Er gingen verscheidene minuten voorbij. Eindelijk werd de deur opengedaan, net ver genoeg om hun een blik te gunnen op een vrouw in een verschoten roze kimono, die over de veiligheidsketting heen naar hen gluurde.

Frank stelde zichzelf en Joe voor. 'We wilden u graag spreken over Milo Matlack.'

'Milton wie?'

'Milo... Milo Matlack. Hij woont hier samen met z'n zuster.'

'Nooit van gehoord.'

De vrouw keek de Hardy's wezenloos aan; in haar kwabbig gezicht stonden haar ogen dicht bij elkaar. Ze veegde haar slordige haren uit haar voorhoofd. 'Jullie zijn aan het verkeerde adres. Er woont hier niemand van die naam, en ik ken al m'n huurders.'

'Maar hééft meneer Matlack hier wel 's gewoond?' vroeg Joe ongeduldig wordend.

'Misschien wel, misschien niet.'

De vrouw wilde net de deur dicht doen, toen een plotseling geluid van boven Joe deed opkijken.

'Pas op, Frank!' riep hij.

Een metalen vuilnisbak kwam kletterend recht op hen af. Ze sprongen opzij, maar de bak schampte Franks schouder en rolde rinkelend over de trap treden het trottoir op.

'Laat ons binnen!' riep Joe. 'Iemand op uw dak probeert ons

te vermoorden!

De veiligheidsketting klikte. De Hardy's schoten langs de verschrikte vrouw heen en renden vier trappen naar het dak op. Ze speurden in alle richtingen.

'Daar,' wees Frank.

Op de dakrand balanceerde een aapachtige gestalte. Hij nam een zweefsprong en belandde rap op het naastliggende huis.

'Er achteraan!' drong Joe aan.

De jongens moesten al hun kracht achter hun sprong zetten om die van de aapman over de vier-verdieping hoge afgrond te evenaren. Beiden lagen op het geteerde dak van het aangrenzende gebouw te spartelen, en voordat ze goed en wel weer op de been waren glipte het mannetje de brandtrap af en sprong op de grond.

Lang voor Frank en Joe de ijzeren ladder af waren was hun prooi uit het gezicht verdwenen.

'De slijmjurk!' zei Frank, zijn gekneusde schouder wrijvend.

'Wie was die springveer?'

'Gewoon iemand die wou proberen ons uit te schakelen,' zei Joe kwaad, en de jongens gingen gauw terug om hun onderzoek voort te zetten.

De huisbazin stond nu buiten op de stoep, ze had de asbak van de straat gevist.

'Bezeerd?' vroeg ze Frank.

Hij stootte Joe aan voor hij antwoordde: 'Ik hoop van niet, mevrouw. Maar 't scheelde een háár. Ik had wel dood kunnen zijn.'

De vrouw wong haar dikke handen. 'Je gaat mij 'r toch nie bijlappe, hè?'

Alsof hij het met zichzelf niet eens was gaf Frank geen antwoord. De vrouw werd steeds zenuwachtiger. Nu keek Joe haar recht in de ogen. 'We houden u overal buiten als u ons over Matlack inlicht.'

'O, goed,' zei ze. Met een ongelukkig gezicht wenkte ze de jongens dichterbij. 'Niemand hoeft te horen wa'k jullie zeg,' fluisterde ze. 'En nie vertelle datje 't van mij heb.'

Frank en Joe beloofden haar vertrouwen niet te zullen beschamen. De vrouw gaf toe dat Matlack en zijn zuster bij haar hadden ingewoond. 'Ze zijn allang weg,' vervolgde ze druk gebarend. 'Meer weet 'k ook nie.'

'Oké, dank u,' zei Frank.

De jongens kuierden de straat door, ze hadden zo hun vermoedens over het vreemde gedrag van de aapman.

'Die ligt onder één deken met Matlack, wed ik,' zei Joe.

'Best mogelijk. Zeg, nu we weten dat Matlack hier gewoond heeft, laten we 's een paar andere mensen hier in het blok ondervragen,' vervolgde Frank.

'Oké.'

Ze gingen binnen in wat op het eerste gezicht een ijzerwarenhandel leek, maar waar ook een ratjetoe van alles en nog wat bleek te staan.

'Tjeempie, wat 'n oudroesttroep!' fluisterde Joe. Ze stapten op een korte gedrongen man achter de toonbank af. Door zijn dikke brillenglazen keek hij de Hardy's ernstig aan.

'We zoeken iemand met name Matlack,' zei Frank. 'We hebben gehoord dat hij hier in de buurt heeft gewoond. Weet u iets van hem af?'

De corpulente man bleef de beide jongens zonder met zijn ogen te knippen aanstaren, eerst Frank, toen Joe, alsof hij hen schatte. Toen barstte hij plotseling in een schor gelach uit.

'Kunt u geen antwoord geven?' vroeg Joe geërgerd.

De man hield op met lachen.

'Proberen jullie me soms te verlakken?' vroeg hij grof. 'Als jullie niks willen kopen, smeet 'm dan!' Hij stevende naar achteren en verdween door een deur.

De Hardy's haalden hun schouders op en gingen de winkel uit.

'Die heeft zeker rauwe bonen gegeten bij z'n ontbijt!' gromde Joe.

De jongens liepen weer verder de straat door. Ze waren allebei zo in hun probleem verdiept dat ze de twee schurkachtige types die hen volgden niet merkten voordat de één Frank ruw met zijn elleboog opzij duwde.

'Uit de weg!' snauwde hij. 'Is de hele straat van jou?'

'O, neem me niet kwalijk,' zei Frank kalm.

'O, neem me niet kwalijk,' echoden de jongens spottend.

'Hee, Spike! 'n Paar reuze beleefde boertjes van buten!'

Joe keerde zich naar het tweetal toe, maar zijn broer hield hem tegen. 'Kom mee, Joe. Laten we geen tijd verliezen. Die knapen vragen om moeilijkheden.'

De Hardy's liepen door, maar boef nummer twee pakte Joe beet, klemde een hand om zijn schouder en draaide hem om. Dit was te veel voor Joe. Hij greep zijn aanvaller en zwaaide hem over zijn schouder. De knaap kwam grommend op zijn rug terecht. Intussen had zijn vriend met even weinig succes geprobeerd Frank te enteren. Frank paste een halve nelson toe tot de druppels zweet op het gezicht van zijn tegenstander stonden. Toen een zet, en de knul lag op de straatstenen te spartelen. Bedreigingen mompelend trokken de twee schoeljes zich in een zijstraatje terug. De Hardy's gingen regelrecht naar hun hotel.

'We moeten een plan de campagne opmaken, Joe,' zei Frank. 'Zo komen we nooit ergens.'

Net wilden ze de treden naar de hotelingang oplopen, toen een grauwe, magere man met sluwe ogen naar hen toekwam. 'Let op, die vent wil een fooi,' fluisterde Joe. 'Hij is vast de koning van de armoedzaaiers.'

Ondanks het warme weer droeg de man een lange, versleten overjas tot bijna op de grond. Zijn bruine, grijsgestreepte haar lag glad achterover. In een van zijn mondhoeken bungelde een uitgedoofde peuk sigaret.

'Goeie, jongens, goeie!' mompelde de man. 'Kan er nog een kwartje voor 'n koppie koffie op overschieten?'

'Och, waarom niet,' fluisterde Joe. 'Dan zijn we 'm gauw kwijt.' 'Wacht 's even.' Frank wendde zich tot de bedelaar. 'Zwerft u al lang in deze buurt?'

De lange, scherpe neus van de man vertrok en hij kneep zijn

vossenogen haast dicht van pret. 'Lang! Dat zou 'k wel zeggen, ja... 'k ben hier geboren,' zei hij toen grijnzend.

'Dan kent u dus de mensen in dit blok?' vroeg Frank.

'En of. Zoeken jullie een bepaald persoon?'

Ja, een zekere Milo Matlack.'

Frank en Joe letten scherp op 's mans reactie. Hij trok diepe fronsen in zijn voorhoofd en rolde met zijn ogen, alsof hij zijn geheugen afzocht. 'Ja, Matlack, die ken ik,' zei hij ten slotte.

'Kunt u ons zeggen waar hij zit?' vroeg Joe gretig. 'Het is heel belangrijk.'

Met kennelijke voldoening wreef de zwerver zijn vingertoppen over de mottige revers van zijn jas.

'Zo... dus jullie willen weten waar Milo Matlack uithangt, hè?'

'Zo is dat,' zei Frank tamelijk scherp toen hij merkte dat de vagebond opzettelijk met zijn antwoord treuzelde.

'Nou, dat kan 'k je wel zeggen...' De zwerver stak zijn grauwbhaarde kin in Franks richting. '...kan ik je wel zeggen, maar niks voor noppes!'

Het spoor loopt dood

Joe Hardy kon zijn ergernis nauwelijks bedwingen. Hij deed zijn mond al open om te protesteren, maar zijn broer fluisterde: 'Kalm nou.'

Toen wendde Frank zich rustig tot de bedelaar. 'Wat wilt u er dan voor hebben, meneer eh...'

'Price. Mortimer Price is m'n naam, en m'n prijs is honderd dollar.'

'Nee. Vergeet 't maar!' zei Frank boos. Hij liep de trap op. Mortimer Price trok hem aan zijn arm. 'We kunnen toch zeker wel zaken doen?' zei hij schouderophalend. 'Dus honderd dollar heb je niet. Vijftig dan?'

Je krijgt van mij geen dubbeltje,' zei Frank ijskoud en schudde de smerige hand af.

'Nou goed, goed, maak je niet dik,' zei de schooier haastig.

'Weet je wat? ... ik doe 't voor wat te bikken.'

'Afgesproken,' zei Frank vlug. Je kan zoveel eten als je wilt, als je ons verteld waar Milo Matlack te vinden is.'

Mortimer Price grijnsde vrolijk en wenkte de jongens hem te volgen. Hij bracht hen naar een gore kroeg halverwege de straat, die de naam 'Jack' droeg. Met z'n drieën zetten ze zich aan een kleine ronde tafel. Opgeruimd bestelde de landloper zes hamburgers en een dubbele portie gebakken boontjes. Hij dook er meteen in, de jongens vroegen hem van allerlei,

maar Mortimer gaf geen antwoord.

'Ik kan niet praten als ik eet,' mompelde hij tussen twee happen door.

De Hardy's wachtten met stijgend ongeduld. Met een diepe zucht van voldoening slurpte Mortimer de laatste bonen naar binnen, veegde zijn mond met de mouw van zijn jas af en vroeg de jongens om potlood en papier. 'Ik zal m'n belofte houden en jullie laten zien waar je Matlack kunt vinden.'

Frank haalde een potlood, en Joe een stuk papier te voorschijn, die de zwerver in zijn smerige handen nam. 'Ik zal een kaartje voor jullie tekenen waar de... eh... schat te vinden is,' zei hij.

'Milo Matlack bedoel je?' zei Joe spottend.

'Ja, hij is toch zeker de schat die jullie zoeken?'

'Oké, schrijf nou maar op,' zei Frank.

De Hardy's keken naar het bewegende potlood dat een diagram van de straten tekende. Mortimer Price snoof en wreef zijn neus. 'Kijk, jullie volgen de pijl naar de plaats met het kruisje, snap je? Daar is Matlack.'

'Oké.' Frank vouwde het kaartje op en stopte het in de zak van zijn overhemd.

'Nou wil ik graag nog wat toe,' zei Price. 'Drie scheppen roomijs is wel genoeg.'

Het werd voor hem neergezet en de zwerveling at zijn ijs met smaak, hield alleen af en toe even op om te klagen dat het te koud was voor zijn tanden. Tot grote opluchting van de Hardy's deed hij er niet lang over, stond op en stak de jongens

een hand toe.

'Nou niet de pest in hebben. Eerlijk was eerlijk.'

Frank betaalde de rekening en de jeugdige detectives namen afscheid van hun vreemde gast.

'Goeiemorgen!' riep Joe toen ze weer op straat liepen. 'Ze zeggen dat je in New York van alles tegen kunt komen, en 't is nog waar ook!'

Frank lachte. Plotseling draaide hij zich om en greep zijn broers arm. 'Joe, kijk daar's!'

Vlak bij hen zagen ze de aapachtige figuur van hun aanvaller, de dakenspringer, weerspiegeld in een etalageruit! De twee jongens keerden zich om. Aan de overkant van de straat stond de aapman naar hen te loeren!

In een opwelling stoof Joe de straat over. Een claxon loeide. Remmen knarsten. Een taxi die op Joe aanstormde, stopte op een haar breed van zijn rennende benen. De chauffeur boog zich met een vuurrode kop uit het raampje en schudde zijn vuist tegen Joe.

'Uilskuiken! Da's de vlugste manier om op 't kerkhof te belanden!'

Frank holde naar zijn broer toe, speurend naar de aapman, maar die was weer verdwenen.

Joe, kijk voortaan beter uit!' zei Frank berispelend.

'Zeg dat wel,' zei de boze chauffeur. 'Lui zoals jij maken het een man moeilijk een eerlijk stuk brood te verdienen.'

'Oké, oké, 't spijt me,' zei Joe. 'Maar we hebben in elk geval een karweitje voor u.'

De Hardy's sprongen de taxi in en Frank liet de chauffeur de kaart zien die de zwerver had getekend. 'Kunt u ons naar de plaats met het kruisje brengen?'

'Da's helemaal in Long Island,' zei de man. 'Gaat jullie een bom duiten kosten.'

De man spoot weg, de stad uit, onder een tunnel door, tot ze eindelijk op de grote weg kwamen. Daarna sloeg hij af en een half uur later hield hij bij een kerkhofje stil. Tot hun verbazing draaide hij de ingang in en wees naar het kruisje op de kaart.

'Hier is het, mannen.' Hij knipoogde tegen Joe en grijnsde: 'Nou ben je tóch op 't kerkhof, hè?'

Joe lachte als een boer die kiespijn heeft om het lugubere grapje. Hij betaalde en ze stapten uit.

'Veel plezier!' De chauffeur wuifde en trok weg.

'Goeie genade!' Joe was spinnijdig. 'Ik dacht wel dat Mortimer ons te pakken zou nemen.'

'Dat 's nog niet gezegd,' antwoordde Frank. 'Het is wel een kerkhof, maar misschien werkt Matlack hier als tuinman of als doodgraver.'

Ze kwamen bij een bruin gebouwtje met 'Kantoor' erop. De deur stond op een kier en de jongens stapten naar binnen. Achter een schrijftafel zat een welgedane man met een rand wit haar als een stralenkrans rond zijn hoofd, dichte, borstelige wenkbrauwen en een haakneus. Hij deed de Hardy's aan een harlekijn denken.

'Zoeken jullie een familielid?' vroeg de man meelevend. 'Ik

ben de directeur hier.'

'Niet precies,' antwoordde Frank. Hij kon een glimlach nauwelijks onderdrukken.

'We zoeken de heer Milo Matlack,' zei Joe. 'Zijn we hier dan terecht?'

'Zeker. De terreinknecht kan jullie de weg wijzen.'

Hij bracht de jongens naar buiten en wees over het grindpad, waar een man in overall bezig was een heesterhaag te snoeien. Voor de Hardy's konden oversteken reed een begrafenisstoet langzaam het hek binnen.

'Sorry,' zei de directeur. 'Jullie zullen even geduld moeten hebben.' Hij excuseerde zich en ging het kantoortje weer binnen.

De stoet was lang, de jongens telden vijftien grote auto's die langzaam voorbijreden. Toen liepen ze haastig naar de terreinknecht. Hij was dadelijk bereid hen naar Milo Matlack te brengen. Gedrieën wandelden zij het grindpad langs tot achteraan het kerkhof. Hun gids bleef bij een laag, vlak gedeelte staan.

Frank en Joe keken rond. Ze zagen niemand. 'Waar is Matlack?' vroeg Joe.

'Net gaan eten zeker?' zei Frank.

Bij die opmerking keek de terreinknecht misprijzend ongelovig. 'E...eten?' Zijn stem trilde.

Niet begrijpend volgden de jongens hem zwijgend naar een betrekkelijk nieuw graf. Frank en Joe bogen zich voorover om de grafsteen te bekijken. Ze zogen scherp hun adem in en

Frank bracht met moeite uit: 'Dood! Milo Matlack... dood!'

Beledigende waarschuwing

Hun hoofdverdachte dood! Frank en Joe staarden elkaar aan, hun mond open van verbijstering.

Hun verbouwereerde gezichten ziende vroeg de man:

'Waren jullie vrienden van de overledene?'

'O nee,' antwoordde Joe. 'Milo Matlack was een...'

Ja, ja dat weet ik,' onderbrak de man hem. 'Maar heus, Milo had berouw van zijn misdaden. In de gevangenis is hij erg godsdienstig geworden. Hij was een goeie hulp hier, en een ijverige werker ook.'

De jongens bedankten de terreinknecht voor zijn moeite en gingen naar het kantoor terug. Daar vroeg Joe de directeur of Matlack de dood had gevonden door de hand van vroegere vijanden uit de onderwereld.

'Nee,' was het antwoord. Milo was kort na de dood van zijn zuster ziek geworden en op een nacht rustig heengegaan, vertelde de directeur. 'Geen al te best tikkertje, als je 't mij vraagt,' zei hij op zijn borst kloppend. 'Z'n hart is ineens stil blijven staan, denk ik.'

Buiten het kerkhof keken de Hardy's elkaar schaapachtig aan, hun handen diep in hun zakken.

'Nou, Mortimer Prince zal wel dubbel hebben gelegen van 't lachen,' zei Joe bitter. 'Voor dit grapje hebben wij zijn lunch betaald!'

Frank probeerde de zonzijde te zien. 'Wat we hebben uitgeknobbeld is nu wel in één klap van de baan, maar Matlack kunnen we tenminste van de lijst schrappen.'
'Ik voel me 'n grote sufferd,' bekende Joe. 'We nemen een zaak voor vader aan en alles wat we doen loopt op niks uit.'
'Ja,' zei Frank. 'Als we nou niet heel gauw raak schieten, kunnen we als speurder wel inpakken.'

Ze besloten een eindje te lopen voor ze naar Manhattan teruggingen. Ze stapten stevig aan en namen de zaak nog eens grondig door. Als Matlack hun man dan niet was, waarom was zijn kaart dan bij Radley gestolen? En waarom had Fenton Hardy Matlack's dossier mee naar Kentucky genomen?
'Het antwoord zit waarschijnlijk in vaders aktetas, die ook al zoek is,' veronderstelde Frank. 'Misschien zouden zijn aantekeningen ons een stuk wijzer maken.'

'Ja, maar die tas kan overal zijn, in Kentucky of waar dan ook.'
Zwijgend tippelden de jongens een minuut of tien verder.
'Eén ding is zeker,' zei Frank. 'Vaders tegenstanders hebben een super-informatiesysteem. Ze waren ons in minder dan geen tijd op 't spoor, en ze weten blijkbaar alles wat we thuis of in New York hebben uitgedokterd.'

'Wat betekent dat die aapman bij de bende hoort,' zei Joe. Hij stelde voor naar Bayport terug te keren. 'Als we hun spionagenet daar kunnen opsporen, komen we misschien een eind in de goeie richting.'

Frank riep een passerende taxi aan en na een snelle rit zette de chauffeur hen tegenover hun hotel af. Frank betaalde en

wendde zich tot zijn broer. 'Laten we eerst het blok verkennen!'

'Gelijk heb je! Misschien staat aapmans wel ergens te loeren.'

De jongens slenterden ieder aan een kant van de straat.

Gespitst op elke verdachte beweging achter de streperig-vuile ramen, spiedden ze ook zo ongemerkt mogelijk de daken af.

Joe passeerde net het vroegere huis van Matlack, toen de voordeur openging. De slonzige huisbazin stapte naar buiten, nog steeds in de roze kimono gehuld. In haar handen had ze een bezem, waarmee ze de treden van de stoep begon te vegen. Joe sprong op haar af, Frank achter hem aan.

'Milo Matlack is dood. Waarom hebt u ons dat niet verteld?'

vroeg Joe. De vrouw gaf geen antwoord, maar liep op een holletje het huis in en deed de deur op slot.

'Zo, die zit 'm goed te knijpen!' constateerde Frank. 'Iemand heeft haar natuurlijk gedreigd dat ze haar mond moet houden.'

'Maar waarom — als Matlack van 't toneel verdwenen is?'

'Om ons op 't verkeerde spoor te houden!'

De Hardy's staken de straat over en posteerden zich in het portiek van een lege winkel, voor het geval er een verdacht persoon bij nummer 47 zou opduiken. Maar er gebeurde niets, en de huisbazin vertoonde zich niet meer. Ze keken ook uit naar de zwerver die de streek met hen had uitgehaald, maar ontdekten de groezelige vagebond niet tussen de voorbijgangers.

Eindelijk keerden ze naar het hotel terug. De man achter de

balie gaf Frank de sleutel van hun kamer. 'Vertrekken jullie? Anders zijn jullie ons nog een dag schuldig.'

'We zijn met een kwartier weg.'

In de mufte kamer gooiden de jongens de paar dingen die ze hadden meegebracht in hun koffertjes. 'Scheerboel, tandpasta...', zei Joe bij zichzelf.

Zijn gemompelde geheugensteuntje werd plotseling onderbroken toen hij zijn rode tandenborstel naast de wastafel pakte. Er zat een wit papier omheen, vastgehouden door een elastiekje.

'Kijk dit 's, Frank!' Joe schoof het elastiek eraf en vouwde het papier open. In grote hanepoten stond er: Waarschuwing — melkmuilen moeten naar mammie. En als ondertekening een vreemd-uitziende M met drie spiraalvormige lussen.

Frank knarsetandde. 'Als Matlack niet dood was, zou 'k zweren dat hij die waarschuwing had achtergelaten.'

'Wat een vuile belediging. Melkmuilen moeten naar mammie, hè?' barstte Joe los. 'Dat zullen we ze 's laten zien.'

Vlug pakten ze de rest in, holden met hun koffertjes de trappen af en ondervroegen de man aan de balie. Hij zei niets van een tandenborstel af te weten. Er kwam een domme grijns op zijn gezicht. 'Zeg, misschien heeft de een of andere grappenmaker bij jullie thuis 't er wel omheen gedaan vóór jullie vertrek.'

De Hardy's gingen er niet op in. Ze gaven de sleutel af en vertrokken.

'Wat een briljante theorie!' zei Joe sarcastisch toen ze buiten

liepen.

Frank bleef bij de eerste de beste telefooncel staan en belde Jack Wayne op. Het vliegtuig stond klaar, verklaarde de piloot. Hij zou dadelijk opstijgen en hen op La Guardia ophalen. Precies volgens plan zette Jack hun kist aan de grond en de jongens klommen in de cabine. De vlucht naar Bayport verliep vlot en snel.

Van het vliegveld reden de jongens regelrecht naar het ziekenhuis. Ze kwamen buiten de bezoeken, maar mochten toch even bij hun vader kijken. Tot hun grote opluchting vonden ze hem wel iets beter, maar nog steeds niet in staat verstaanbaar te praten.

Thuisgekomen belde Joe Sam Radley op en vertelde hem wat hun in New York was overkomen. Sam wist niet wat hij hoorde: Matlack dood!

'Het is wèl een puzzel, deze zaak,' zei hij. 'Maar jullie hebben tenminste ontdekt dat iemand benauwd is voor jullie speurwerk.' In Bayport had hij geen verdere aanwijzingen over de identiteit van de indringer gekregen, besloot hij, waarop de Hardy's contact opnamen met hun vrienden. Geen van vieren had een verdacht persoon bij het ziekenhuis of bij het huis van de Hardy's zien loeren.

De volgende morgen bespraken Frank en Joe wat hun volgende zet zou zijn.

Uit de huiskamer klonk gebons en getik. Tante Gertrude was, zoals gewoonlijk met krachtige hand, bezig de stofzuiger in elkaar te schroeven.

'Hemeltje, Gertrude!' klonk mevrouw Hardy's stem. 'We hebben een paar dagen geleden pas grondig gestofzuigd!' De jongens grinnikten en gingen naar de huiskamer. Joe kneep zijn ogen halfdicht, alsof hij de kamer inspecteerde. 'Tantetje, doe 't maar kalm aan, er is nergens een spinnenweb te bekennen!'

Tante Gertrude kneep haar lippen samen. 'Probeer jij nou maar niet geestig te zijn,' zei ze bits. 'Er zit toevallig een vlek in de hoek van het plafond in je vaders kamer...' En met een beschuldigende blik op haar neven: '...en jullie zijn er het laatst in geweest, met je vrienden!'

'Tjeempie!' zei Joe. 'U ontdekt een stofje al op een kilometer afstand, wed ik. U mag wel oppassen, 't zou eens een tor kunnen wezen!' Tante Gertrude haalde haar neus op, pakte haar spullen bij elkaar en zeulde ze de trap op.

Plotseling flitste een elektriserende gedachte door Franks hersens. Hij rende naar boven. Tante Gertrude stond op het punt de werkkamer van de detective binnen te gaan toen Frank haar vastgreep. Verschrikt hapte ze naar adem.

'Wat...?' was alles wat ze kon uitbrengen, voor Frank een hand op haar mond drukte en zijn beduusde tante de hal in sleepte.

De tor als lokaas

Tante Gertrudes ogen puilden van schrik, toen Frank zijn hand voor haar mond geslagen hield en haar half de trap af en de huiskamer in droeg.

'Goeiemòrgen!' riep Joe. 'Wat...'

'Sst!' fluisterde Frank woest. 'Geen geluid maken!' Hij liet zijn tante los en bracht haar naar de keuken; ze beefde over heel haar lichaam. De anderen volgden hen.

'Wat heeft dit in 's hemelsnaam te betekenen, Frank?' vroeg mevrouw Hardy.

'Dat kan ik je wel vertellen!' zei tante Gertrude scherp. Ze streek haar verfromfaaide haren glad en zette haar bril recht.

'Frank is compleet stapelgek geworden!' Woedend staarde ze haar oudste neef aan.

'Neem me niet kwalijk, tantetje,' zei Frank sussend. 'Volgens mij is die vuile plek aan het plafond waar u 't over had een tor.'

'Tóch een tor? Jasses, hoe kan dat nou?'

'Nee, geen echte, bedoel ik,' vervolgde Frank glimlachend.

'Tor is boeventaal voor een verborgen microfoon.'

'Dus daarom wisten die schooiers alles wat we van plan waren!' fluisterde Joe hees.

'Maar hoe komt dat ding er dan?' zei mevrouw Hardy. 'Er is de laatste tijd geen enkele vreemde binnen geweest!'

'Behalve Kenfield,' zei tante Gertrude. Ze was wat gekalmeerd,

maar haar gezicht stond diep bezorgd.

'U zei dat u 'm met zijn ladder tegen het huis had gehoord,' bedacht Frank. 'Laten we 's naar die plek op het plafond gaan kijken, Joe.'

De jongens waarschuwd en de beide dames zachtjes te praten, schopten hun schoenen uit en slopen de trap op. In de werkkamer bekeken ze de plek. Het rondje was niet groter dan een potlood en stak misschien een halve centimeter uit het plafond, zo dicht bij de hoek dat het gewoon bijna niet zichtbaar was.

Frank legde zijn vinger op zijn lippen en wenkte Joe de gang op. 'Het is een luisterapparaat, zo vast als een huis. De zender moet op zolder zitten.'

Zwijgend deed hij de deur naar de zoldertrap open en op hun tenen gingen de jongens naar boven. Eén raam stond halfopen en vlak daarbij ontdekten zij, ingebouwd tussen twee vloerplanken, een radiozendertje. In een opwelling stak Joe zijn hand uit om het ding weg te rukken, maar Frank hield hem tegen.

Ze keerden op hun schreden terug en haastten zich weer naar de keuken.

'Nou, wat voor soort tor is het?' vroeg tante Gertrude.

'Zo een beetje met grote oren,' antwoordde Joe. Vlug greep hij de telefoon, belde Kenfield en vroeg de loodgieter onmiddellijk naar hen toe te komen.

Tien minuten later stopte een vrachtauto voor het huis en verscheen Kenfield, een stevige, gedrongen kerel, in zijn

werkkleding.

'Hallo, jongens,' zei hij tegen Frank en Joe die hem tegemoet gingen. 'Ik moet zeker even naar het garagedak kijken, hè?'

'Nee,' zei Joe, 'we wilden u een paar vragen stellen.'

'Draai maar af.'

Eerst vroegen de jongens of de loodgieter op zolder was geweest. Nee, hij had het dak alleen van buiten bekeken.

'Maar de opzichter van het elektriciteitsbedrijf is wel naar boven gegaan,' vervolgde hij.

'Wie?' vroeg Frank.

'Een opzichter van het G.E.B. Hij had een nieuwe bedrading aangelegd en was opgebeld om die te controleren, beweerde hij.'

De broers keken elkaar veelbetekenend aan. Dat was nieuw!

'Hoe is hij binnen gekomen?' vroeg Joe.

'Hij vroeg of hij m'n ladder mocht gebruiken en daar had ik niks op tegen. Je weet, in die dingen ben ik de beroerdste niet.'

'Kunt u een persoonsbeschrijving van 'm geven?' vroeg Frank.

'O ja. Een klein, mager manneke met o-benen, en watervlug. Je had hem die ladder moeten zien opklauteren! Als een...'

'Als een aap?' viel Joe in.

'Precies, ja! Ik had het woord al in m'n mond, maar wilde hem niet beledigen voor 't geval hij misschien een vriend van jullie is.'

Joe moest erom grijnzen. 'Nee hoor.'

De loodgieter konden ze niets verwijten, vond Frank. De man

had geen reden gehad de 'opzichter' van bedrog te verdenken. 'Welbedankt, Kenfield,' zei hij. 'Dat is alles wat we wilden weten.'

'Graag gedaan, zoals altijd.'

Zodra de loodgieter weg was riep Frank: 'Nu hebben we een kans de rollen om te draaien, Joe! We houden een 'bespreking' in vaders kamer en stoppen onze 'tor' vol valse informatie.'

'Prima!' zei Joe enthousiast.

'Zo komen we er meteen achter of de microfoon nog in werking is, en bovendien sturen we de boeven de mist in,' vervolgde Frank. Maar eerst onthulden ze hun moeder en tante Gertrude wat hun ter ore was gekomen. 'Als u aapmans dus in de buurt ziet, moet u ons dadelijk roepen,' zei Frank, 'en als wij er niet zijn, inspecteur Collig waarschuwen.'

Tante Gertrude rilde. 'Eerst torren en nou weer een aap! Brrr!'

Frank en Joe brachten hun plan tot uitvoering. Ze gingen met veel lawaai naar boven en liepen druk pratend hun vaders kamer binnen.

'Zo, die tip hebben we binnen,' zei Frank. 'Laten we het vliegtuig nemen en naar Kentucky gaan.'

'Nu dadelijk?' vroeg Joe. Hij keek naar de microfoon aan het plafond en knipoogde tegen zijn broer.

'Waarom niet? We kunnen zó weg.' Frank liet de telefoon kletteren toen hij hem van de haak nam. Hij drukte de knop in, draaide zogenaamd een nummer en deed alsof hij met de

piloot sprak.

Jack Wayne...? Hier Frank Hardy. Laat de tank maar vol gooien. We gaan vanmiddag nog naar Kentucky.'

Frank hing de hoorn zo hard op dat het geluid tot de microfoon moest doordringen en vervolgde: 'Vooruit Joe, we zullen 't die boeven eens inpeperen.'

Ze vertelden hun moeder wat ze hadden gedaan. 'We gaan nu naar Chet. Als Jack aan de lijn komt, wil je 'm dan vragen ons daar te bellen?'

'Goed, ik hoop dat de truc resultaat heeft.'

De Mortons woonden op een boerderij, een onregelmatig gebouwde hofstee midden tussen golvende heuvels, waar de Hardy's dolgraag kwamen. De grootste attractie was Iola Morton, Chets zwartharige zusje, dat Joe als zijn meisje beschouwde. Haar vriendin Callie Shaw, slank, blond en lenig, kwam vaak op de boerderij — tot groot genoegen van Frank, want hij was niet zuinig verliefd op haar.

Hij straalde dan ook toen ze voor het huis stopten: 'Daar staat Callies auto!'

Joe's gezicht klaarde op. 'Dan is Iola ook thuis. We boffen allebei.' De jongens sprongen de wagen uit en gingen op zoek naar hun vrienden. Opeens hoorden ze achter de schuur een doffe klap, gevolgd door langdurig gegiechel. 'Geweldig was dat, Chet!' klonk Callies stem.

'Wat zou Chet nou weer uitvoeren?' zei Joe.

Samen met Frank liep hij om het kippenhok heen. Ze kwamen net op tijd aan de achterkant van de schuur om Chet

een zware metalen bal te zien oprapen. Een wijd sporthemd slobberde om zijn dikke lijf. De twee meisjes zaten in het gras met hun rug tegen de schuur. Toen ze Frank en Joe zagen sprongen ze dadelijk overeind.

'Hallo!' riep de donkerogige Iola vrolijk. 'Jullie zijn net op tijd voor DE voorstelling van het jaar, gegeven door niemand minder dan mijn broeder!'

'Hee, maak het nou een beetje!' zei Chet.

'Nee, heus Chet.' Callie ging er kwasi ernstig op door. 'Je zul nog eens een fantastische kogelstoter worden.'

De Hardy's stonden er grijnzend bij. Af en toe dook hun dikke vriend met veel enthousiasme in een sport of hobby, maar als regel was de nieuwe liefhebberij een kort leven beschoren.

Frank en Joe lieten zich naast de meisjes in het gras vallen.

'Kom, spierbundel,' moedigde Joe aan. 'Laat 's kijken hoe je gooit.'

Geconcentreerd liep Chet terug naar de kalkcirkel op het gras. Hij pakte een boek dat er lag en bestuurde het aandachtig. De titel luidde: 'Hoe leer ik kogelstoten'.

'Ik ben blij dat je 't zo serieus opvat, ouwe jongen.' Joe zat hem te voeren.

'Klets jij maar,' gaf Chet terug, een zweetdruppel van zijn voorhoofd vegend. 'Vergeet niet dat de Olympische Spelen in zicht komen en Amerika kogelstoters nodig heeft.'

'Nou geen geintjes, jongens,' verdedigde Iola haar broer ten slotte. 'Chet is er werkelijk heel goed in.'

De dikzak zette zijn brede borst uit, balanceerde de bal in zijn rechterhand en bewoog ritmisch zijn schouders.

'Laat schieten!' riep Frank.

Chet draaide in de rondte en liet de kogel los.

'Woepie!' schreeuwde Joe. Met een boog vloog de bal recht over het kippenhok.

Beng! Onder het gekraak van splinterend hout en hoendergekakel doorboorde de metalen kogel het dak, waarin een grillig gat achterbleef. Bij het lawaai verscheen mevrouw Morton op de achtertrap van de boerderij.

'Chester!' riep ze. 'Wat betekent al die herrie?'

'O, niks onrustbarends, mam,' antwoordde Chet haastig. 'Zeg, mam, zullen we kip eten vanavond?' Maar zijn moeder was al weer naar binnen.

Gelukkig ontdekten ze dat Chets vervaarlijke projectiel naast de kippen was beland.

'Chet, je bent een geweldenaar,' zei Joe. 'Nee, ik méén 't. Wat een enorme kracht zet je erachter!'

Ja, maar wàt een tijd zal 't me kosten, het dak van dat kippenhok te repareren!' zuchtte Chet.

Hun gelach werd onderbroken door mevrouw Morton, die riep: 'Frank! Telefoon!'

Met een kleur van opwindning holde Frank naar binnen, Joe achter zich aan.

'Hallo... Jack...? Ik dacht wel dat jij 't zou zijn.'

Gespannen stond Joe naast hem.

Frank barstte los: 'Net wat ik dacht!'

Een nieuw krijgsplan

Iemand had een kogel uit een zwaarkaliber geweer op de propeller van hun vliegtuig afgevuurd, luidde Jacks verslag. Het zou verscheidene dagen duren om een nieuwe te krijgen. 'De schutter moet van grote afstand hebben geschoten,' zei Jack. 'Misschien vanuit de struiken rond het vliegveld.' 'Onze vijand wil ons bepaald tegenhouden!' zei Frank. 'Maar hoe wist je dat er zoiets als dit gebeuren zou?' vroeg de piloot.

Frank vertelde hem van hun list en hoe ze ertoe waren gekomen. 'Wat bewijst dat we de tor tot ons voordeel kunnen gebruiken,' besloot hij.

'Zeker,' antwoordde Wayne, 'en misschien lopen de boeven in de val. Maar waarschuw me voortaan alsjeblieft van te voren!'

Frank verontschuldigde zich dat hij er niet aan had gedacht. Daarna bracht hij het verloop van het gesprek aan Joe, Chet en de meisjes over.

'Ha!' Joe was vol leedvermaak. 'Ze zijn er levensgroot ingetrapt.'

'Nou moeten we onze volgende stap bedenken,' zei Frank. 'We zullen de andere jongens vandaag nog bij elkaar halen.' 'En wij worden er natuurlijk buiten gelaten?' Callie trok een pruillipje.

'We wilden jullie net uitnodigen voor een feest,' zei Iola, en er verschenen kuiltjes in haar wangen.

Joës gezicht straalde. 'Een feest? Wanneer?'

'Woensdag, het jaarlijkse Openlucht Kampeeders Liefdadigheids Bal,' zei Callie. 'We hadden kaartjes willen nemen als verrassing.'

'Ontzettend aardig van jullie, maar we kunnen die dag niet,' zei Frank spijtig. 'Waarschijnlijk zitten we 'n heel eind uit de buurt.'

'In Kentucky bijvoorbeeld,' viel Joe in. 'Kunnen we 't te goed houden?'

De meisjes waren teleurgesteld, maar wensten de detectives veel geluk en boden aan te helpen waar ze konden.

'Oké,' antwoordde Frank. 'Weten jullie soms een goeie plek voor een geheime vergadering?'

'Wat denk je van Tony Prito's huis?' vroeg Callie. 'Ze hebben een fantastische hobbykamer in het souterrain. Herinner je je dat feest daar niet meer, vorig voorjaar?'

'Prima,' zei Joe. Hij belde dadelijk het huis van de Prito's. Tony was niet thuis, maar zijn moeder kwam aan de lijn.

'Komen jullie in elk geval maar, en breng een goeie eetlust mee,' antwoordde mevrouw Prito op Joe's vraag. 'Ik maak spaghetti met gehaktballen voor allemaal. Na het eten kunnen jullie dan vergaderen. We gaan om zeven uur aan tafel.'

'Dank u wel, mevrouw, maar...'

'O nee, 't is geen moeite, hoor. Ik zeg 't Tony wel zodra hij thuiskomt.'

'Reuze aardig van u, mevrouw Prito, dank u wel!' zei Joe. Toen Chet van het eterijtje hoorde begon hij te stralen. 'Fantastisch! Spaghetti met gehaktballen! Precies wat ik nodig heb om goeie kogelstoot-spieren te krijgen!'

Vlug belden ze Biff en Phil, die ook zouden komen. Even voor zevenen reden Frank en Joe die avond naar de familie Prito; het huis lag aan de noordkant van de stad. Chet Morton kwam als laatste binnen. Ter verklaring vertelde hij tot een uur geleden kogelstoten te hebben geoefend, om zeker te zijn van een goede eetlust!

Zijn woorden werkten op Phil Cohens lachspieren. 'Jij komt al met een goeie eetlust op de proppen als je alleen maar duimen zit te draaien, Chet!'

Tony vertelde dat zijn vader de vorige dag naar Kentucky was vertrokken.

Mevrouw Prito's gezicht stond bezorgd, ze schudde haar hoofd. 'Alweer pech bij de wegeaanleg,' zei ze. 'Waar moet dat op uitlopen? Maar het ergste is natuurlijk dat jullie vader ziek is, Frank en Joe!' Maar voor een poosje werd hun bezorgdheid verdreven door het lucullusmaal dat mevrouw Prito had klaargemaakt. Ze begonnen met een hors d'oeuvre, gevolgd door een dikke soep met rijst en groenten erin. Tegen de tijd dat de jongens hun eerste portie spaghetti met gehaktballen op hadden, was hun ergste honger gestild. Zoals gewoonlijk was Chet de uitzondering.

Mevrouw Prito glimlachte breed toen Chet zich een tweede bordvol liet opscheppen.

'Om in conditie te komen,' zei hij, in een sappige gehaktbal prikkend. Na het dessert van vers fruit bedankten de jongens hun gastvrouw.

'Tjonge, dat was verrukkelijk!' zei Chet op zijn buik kloppend. 'Ik word nog eens kampioen kogelstoten!'

Biff grijnsde. 'Wat zouden jullie zeggen van wat lichaamsbeweging voor we beginnen te vergaderen?' Dat wilden ze allemaal wel en gezamenlijk daalden ze de trap naar het souterrain af.

In de ruime hobbykamer speelden de Hardy's, Phil en Tony een partijtje biljart, Biff en Chet stapten naar de grote tafel in de hoek om te tafeltennissen.

'Dan raken we dat volle gevoel een beetje kwijt, Biff,' zei de dikkerd. Na een paar minuten inspelen gingen de twee jongens er fel tegenaan. Het geluid van de springende balletjes vermengde zich met de kwinkslagen van de biljarters. Frank was net bezig met een pracht van een stoot om de bal in de zijzak te jagen, toen er een vreselijk gekraak in het souterrain weerklonk, gevolgd door een luid 'oef!'

Geschrokken keerden de biljarters zich naar de tafeltennissers. De tafel lag plat op de vloer, met de ongelukkige Chet in zijn volle lengte er bovenop. Iedereen barstte in lachen uit en met een rood hoofd krabbelde hij overeind.

'Wat is er gebeurd?' vroeg Tony.

'Ik nam hem met een kapbal te grazen,' zei Biff. 'Toen ging onze goeie ouwe Chet te ver naar voren hangen en daar had

je 't.'

Behalve een versplinterde poot had de tafel geen schade opgelopen, zag Frank.

Joe en Tony haalden vlug wat gereedschap van de werkbank om de tafelpoot te repareren.

'Nou jongens,' zei Frank zodra het klaar was, 'voor Chet verdere ongelukken maakt, zullen we maar eens aan het werk gaan.' Eerst zette Tony uit voorzorg zijn herdershond buiten de deur van de hobbykamer.

'Axel waarschuwt ons wel als er iemand komt rondneuzen,' zei hij.

De jongens gingen in een afgeschoten werkhok zitten, en Frank begon: 'Joe en ik zullen onze kaarten op tafel leggen. Sinds we vaders zaak overnamen hebben we niet anders dan tegenslag gehad.'

'Jullie geven 't toch niet op?' kwam Tony Prito vlug.

'Natuurlijk niet!' verzekerde Joe hem. 'Er bestaat geen geheim dat niet kan worden opgelost, als je er maar lang en hard genoeg aan werkt.'

'Precies,' zei Chet Morton wijs. 'Daar kunnen jullie van meepraten.'

Phil Cohen gaf Biff een knipoogje. 'Ik heb zo'n voor gevoel dat jullie ons bij elkaar hebben geroepen om een krijgsplan op te stellen.'

Frank grinnikte. 'Zo is dat, Biff. Jullie hebben ons nooit in de steek gelaten als puntje bij paaltje kwam.'

Chet Morton knikte heftig. 'Waar zijn we anders vrienden

voor?'

'Fijn om te horen,' zei Joe, 'want nou komt het.'

De Hardy's zwegen even. Frank keek ieder van zijn vrienden afzonderlijk aan. 'Joe en ik,' zei hij weloverwogen, 'wildেন jullie vragen met ons mee te gaan op een gevaarlijke expeditie.'

Chets wenkbrauwen schoten in de hoogte als een kogelbaan.

'Gevaarlijk? Waar?'

'Kentucky.'

De jongens wisselden enthousiaste blikken.

Ja,' zei Joe. 'We willen naar Kentucky om meer te weten te komen over die brugsabotage èn over degene die vader bijna naar de andere wereld heeft geholpen.'

De Hardy's lichtten de andere jongens in het kort precies in over wat ze tot nog toe hadden ondernomen, hun tochtje naar New York inbegrepen. Ze waren juist klaar toen Tony's hond begon te blaffen.

'Daar is wat aan de hand!' zei Tony. Hij vloog naar de deur, deed hem open en verdween in de duisternis.

De grote herder sprong tegen een vage mannenfiguur op, vlak bij het raam van het souterrain!

Valse namen

'Af, Axel!' klonk een diepe stem uit het donker, en de herder begon blij te janken.

'Vader!' riep Tony.

Een stevig uitziende man stapte het souterrain binnen, de hond vlak op zijn hielen.

'Hallo, meneer Prito,' grijnsde Joe. 'We dachten even dat u de boel kwam af luisteren.'

Het gezicht van de breedgeschouderde aannemer, gebruind door jaren buitenwerk, plooide zich tot een lach.

'Onschuldig. Toen ik al die auto's hier in de oprit zag staan, dacht ik dat er misschien een politieke bijeenkomst aan de gang was.'

'Om Frank Hardy tot burgemeester te kiezen,' grapte Phil. Iedereen lachte, maar de gezichten verstrakten toen Frank zei: 'We waren aan het beraadslagen over uw werk in Kentucky, meneer Prito.'

Met z'n allen gingen ze terug naar het werkhok, waar de aannemer een stoel bijtrok en vermoeid ging zitten.

'Het staat er niet best voor, vrees ik.'

'Is er wéér wat mis gegaan, vader?'' vroeg Tony.

'M'n mannen waren begonnen de brug te herstellen, en hij is weer ingestort. Ditmaal kwamen we erachter dat de trekstaven van de balken met een snijbrander waren bewerkt en daarna

in de stopverf gezet en overgeschilderd om de gaten op klinknagels te laten lijken. Niemand had natuurlijk iets verkeerd gemerkt, tot de hele zaak inzakte.'

'Werd er niemand gewond?' viel Chet in.

'Nee, gelukkig niet — ze konden zich op tijd in veiligheid brengen,' zuchtte meneer Prito. 'Als we niet ontdekken en bewijzen wie de sabotage veroorzaakt, kan ik het hele project wel opgeven.'

'En al dat geld verliezen?' zei Biff.

'Frank en ik vroegen de jongens net of ze met ons mee gingen naar Kentucky,' zei Joe. 'We wilden een baantje bij de wegwerkers aannemen. Misschien lossen we het geheim dan op.'

'Een moedig plan. En wat dachten jullie verder te doen?' Eerst vroeg Frank of meneer Prito een betrouwbare voorman had die de jongens in dienst kon nemen.

Ja, John Losi. Ik heb 'm tijdelijk naar Kentucky gestuurd, omdat Bond Deemer die daar woont en dergelijke akkevietjes altijd voor me opknapt, een week met vakantie is.'

'Mooier kan het al niet!' zei Joe, en samen legden de Hardy's de rest van hun werkschema uit. Ieder van de jongens zou zich voor een ander baantje aanmelden. Tony als monteur bij de wegenbouwmachines, de grijpers bijvoorbeeld.

'Lange Biff zou truckchauffeur kunnen worden,' zei Joe. En Phil kon tijdopnemer wezen en controleren of bepaalde mensen soms om de een of andere reden van het werk wegbleven, stelde Frank voor.

Phil grijnsde tevreden. 'Niet gek! Dan krijg ik tijd om te tekenen.'

'En ik dan?' vroeg Chet.

'Gewoon arbeider,' zei Frank. 'Dat is prima voor je spieren... en intussen maar luisteren naar alles wat de andere arbeiders onder elkaar kletsen.'

'Een soort spion dus?'

'Precies,' kwam Tony ertussen. 'Geheim agent nummer 800: een acht met twee nullen, dat rijmt op smullen.'

Chet grinnikte en aanvaardde zijn nieuwe rol. 'En wat, als ik vragen mag, worden Frank en Joe? Spion-opzichers?'

'Spionage-voormannen zogezegd,' zei Tony gekscherend.

'Niet helemaal, jô,' zei Frank. Joe en hij zouden bij de brugploeg gaan werken, legde hij uit. Dan konden ze de arbeiders van dichtbij op de vingers kijken voor het geval een of meer van hen bij de sabotage op het werk betrokken zouden zijn.

'Maar iedereen kent de naam Hardy,' zei meneer Prito. 'De saboteurs zullen al gauw snappen dat jullie zoons van Fenton zijn.'

Als antwoord daarop haalde Frank een stuk papier uit zijn zak. 'Daar hebben we al rekening mee gehouden; ieder van ons houdt zijn voornaam en verandert z'n achternaam.'

'De loonadministratie kan toch later voor de belasting worden veranderd, nietwaar meneer Prito?' voegde Joe eraan toe.

'Ja, inderdaad.'

Frank vouwde het papier open en spreidde het op tafel uit.

'Heb je onze valse namen al uitgezocht?' vroeg Biff grijnzend.
'En of. Luister maar:

Frank Teller
Joe Jensen
Chet Ball
Biff McGuire
Tony Gonzales
Phil Rubinow.'

'Meesterlijk!' vond Phil. 'Joe is blond als een Scandinaviër, en Tony kan voor een Spanjaard doorgaan.'
'Maar hoe zit 't met Chet Ball?' vroeg Biff.
'O, dat begrijp ik best,' zei Chet. 'Bij kogelstoten gebruik ik een metalen bal.'

De jongens begonnen hun valse namen op elkaar uit te proberen.

'Biff McGuire,' zei Biff. 'Niet gek, klinkt als een echt ruige bink.'

'En daarvan hebben we er op dit reisje vast wel een paar nodig,' zei Joe.

De Hardy's hadden nu wel zoveel enthousiasme bij hun vrienden gewekt, dat meneer Prito zich ten slotte bij het plan neerlegde. 'Denk er wel aan, 't is riskant!' waarschuwde de aannemer. 'Maar ik wens jullie veel succes. Je kunt me zonodig hier bereiken. Ik ben nog met een paar andere werken bezig.'

Op voorstel van Frank en Joe zouden de andere jongens Bayport één voor één en op verschillende tijden verlaten om geen aandacht te trekken. 'Wij nemen morgenochtend de vroege bus,' zei Frank. 'Dan zien we jullie wel in Kentucky.' Onderweg naar huis was Joe in jubelstemming. Nu ze hun vijanden met hun eigen microfoon om de tuin hadden geleid, was hij er zeker van dat ze de misdadigers helemaal van hun spoor konden afbrengen.

'We zouden kunnen zeggen dat we in Canada gingen vissen of iets dergelijks,' opperde hij lachend.

'Ik hoop dat we ze voor de gek kunnen houden, maar laten we geen hee! roepen voor 't schaap over de dam is,' zei Frank toen ze de garage inreden.

Beide jongens waren zo uitgelaten dat ze in één ruk de keuken door holden en de trap op naar hun vaders werkkamer. Frank sloot de deur, knipoogde tegen zijn broer en zette zijn treurigste stem op. 'Het zaakje is mij te machtig, Joe. We kunnen 't beter laten lopen en alles aan de politie overlaten.'

Met een spottend gezicht stak Joe zijn vinger over zijn schouder in de richting van de 'tor' op het plafond. 'Oké, Frank. We hebben 't onderspit gedolven, laten we nou eerlijk zijn.'

Op dat ogenblik werd er zachtjes geklopt. Joe deed de deur open en mevrouw Hardy wenkte hen beneden te komen. In de huiskamer fluisterde ze: 'Jullie stormden zo hard naar binnen, ik kon 't jullie niet vertellen.'

'Wat vertellen?' vroeg Frank. Hij zag zijn moeders verschrikte gezicht. 'Kom maar mee, dan zal ik 't jullie laten zien.' Tante Gertrude sloot zich bij hen aan; ook zij zag er angstig uit. 'Wees toch vooral voorzichtig, jongens,' zei ze. Haar stem klonk gespannen.

Joe krabde op zijn hoofd. 'Wat heeft dit in vredesnaam allemaal te betekenen?'

Mevrouw Hardy liep de keuken in, nam een zaklantaarn van de tafel en ging haar zoons voor, de zijtuin in. Ze liet de straal tegen het huis spelen. Joe en Frank stonden met open mond. Een dunne nylondraad was boven om de schoorsteen geslagen, liep langs het zolderraam omlaag tot vlak bij de grond.

'Gertrude en ik zagen het toen we terugkwamen uit het ziekenhuis,' legde mevrouw Hardy uit.

'Alle mensen!' riep Joe. 'Er is iemand naar boven geklommen!' In minder dan geen tijd renden de jongens de keuken en de hal door, de trap en de zolder op. Frank draaide de schakelaar om en de zolder baadde in een zee van licht. Eén blik, en beide Hardy's gromden gelijktijdig. Het zendertje was verdwenen!

De bedriegers waren bedrogen!

Joe sprong naar het raam naast de schoorsteen en keek naar buiten. De nylondraad bengelde op enkele centimeters afstand van de vensterbank.

'Aapmans!' riep Frank uit.

De jongens keken elkaar aan, razend om de manier waarop

ze waren verschalkt.

Plotseling klonk er een klap, gevolgd door glasgerinkel. 'Dat is beneden!' zei Frank. 'Kom mee.'

Ze holden allebei de trap af. In de huiskamer stonden tante Gertrude en mevrouw Hardy: roerloos, met geschrokken gezichten. 'Wat is er gebeurd? Wat...'

Joe wees naar het huiskamerraam, er zat een groot gat in, omringd door scherpe punten. Hun blikken gingen naar het vloerkleed waarop een zware bal lag met een papier los er omheen gewikkeld. Tante Gertrude vond haar stem terug. 'Dieven! Boeven! Moordenaars!' riep ze schel.

Frank graaide het papier van de grond, en met kloppende harten lazen Joe en hij de boodschap:

Wie verstandig is blijft in Bayport!

En als ondertekening: een letter M met de drie lussen.

Aap aan een touwtje

Die laatste bedreiging van hun vijanden stijfde de jongens slechts in hun besluit. Zachtjes slopen ze naar buiten en zochten op hun tenen de tuin af. Maar er was geen spoor van de werper van de boodschap te bekennen. Frank bleef bij het bengelende nylonkoord staan en trok er hard aan. Het was stevig om de schoorsteen geslagen.

'Die knaap moet een kei in het lassowerpen zijn,' zei Joe. 'Waarom zou hij 't hier hebben achtergelaten?'

Frank had een theorie. Als de indringer door mevrouw Hardy of tante Gertrude was verrast, had hij zich aan de andere kant van het huis langs de regenpijp kunnen laten zakken.

'Zonder tijd te verliezen met het losmaken en meenemen van zijn koord,' vervolgde Joe.

'Precies.'

De jongens overlegden fluisterend. 'Oké! Dat proberen we!' zei Joe.

Ze vertrouwden hun moeder en tante Gertrude toe, waarom ze naar Kentucky wilden. Al waren ze bang, de dames verzetten zich niet tegen het plan.

'We vonden vader vanavond wel beter,' zei mevrouw Hardy. 'Maar hij is nog steeds niet helemaal bij. Hij zou graag willen dat jullie in zijn plaats gaan, geloof ik.'

Joe belde met Radley en lichtte hem over hun plannen in. Sam was het er volkomen mee eens en wenste hun succes. 'Ik hou wel een oogje op je vader en op het huis,' beloofde hij. 'Hou me op de hoogte.'

De jongens haalden hun koffertjes te voorschijn en sneden onder het pakken alle wasnummers en namen uit hun kleren. 'Heb je de kijker?' vroeg Frank.

Ja, en het zendertje ook.'

Net wilden ze de tassen afsluiten toen mevrouw Hardy en tante Gertrude de kamer in kwamen.

'Hebben jullie je dikke truien?' vroeg tante op een toon van gezag. 'Kentucky is Miami niet, zoals je weet.'

'Maar tantetje, we gaan niet naar de noordpool!' protesteerde Joe. 'Het is bovendien zomer.'

'Kan niet schelen, 't Is 's nachts nog kil in de bossen,' drong ze aan.

'Oké.' Frank stak zijn hand in de kast en trok er twee dikke wollen truien uit, die Joe en hij haastig inpakten.

'Moeder, wil jij ons naar het busstation rijden?' zei Frank. 'Dan halen we de nachtbus van twaalf uur nog.'

Na de gewone afscheidsvermaningen en een omhelzing van hun tante stapten de jongens met hun moeder in de auto en waren even later bij het busstation.

'Deze bus naar Kentucky gaat via Pittsburgh, mam,' zei Frank. 'Maak je maar niet ongerust! Dag!'

Joe en hij omhelsden hun moeder en wipten de bus in. Even later schoot het gevaarte met veel lawaai van de dieselmotor

de hoofdstraat in. Maar het was nog geen vier straten ver of Frank tikte de chauffeur op zijn schouder.

'We willen er hier graag uit.'

'Wat? We vertrekken net!' protesteerde de chauffeur. 'Dit is geen stadsdienst!'

'Ja, maar 't is heel belangrijk,' zei Joe plechtig.

'Oké, oké.'

De bus stopte op de volgende hoek en de jongens sprongen eruit. Vlug liepen ze terug en naderden het huis voorzichtig aan de achterkant. Behendig klauterden ze over de schutting, kwamen in hun achtertuin terecht, verstopten stil als schaduwen hun koffers achter de garage en kropen tussen een beschuttende groep rododendrons. Ze wachtten vol spanning, hun ogen op de schoorsteen gericht.

'Denk je werkelijk dat er iemand komt om dat koord te halen?' fluisterde Joe.

'Vast.'

Frank had al eerder beweerd dat hun vijand de gelegenheid afwachtte, ongemerkt naar hun huis terug te keren om zijn eigendom terug te krijgen. En het leek waarschijnlijk dat hij het zou doen als de broers de stad uit waren.

Er ging een half uur voorbij. Drie kwartier. Joe keek naar de sterrenhemel en zag hoe Orion zich in de fluweelzwarte lucht wat naar het westen had verplaatst. Hun spieren begonnen pijn te doen. 'Frank, ik geloof nooit...'

Een broederlijke por sneed Joe's woorden af. Diep neergedoken gluurden ze door de struiken en zagen een

magere figuur langs de zijkant van hun huis kruipen. Joe bracht zijn mond bij Franks oor. 'Aapmans!' 'Sstt!'

De man bleef staan, luisterde, bewoog zich toen in de richting van de nylon draad. Opgewonden door de spanning durfden de Hardy's toch geen vin te verroeren om hun vijand niet te verjagen. Ze moesten hem tot elke prijs vangen, wilde hun tocht naar Kentucky resultaat opleveren. Anders maakte aapmans gegarandeerd hun identiteit bekend en alarmeerde de brugsaboteurs.

De indringer wachtte als om er zeker van te zijn dat iedereen in het donkere huis veilig in slaap was. Toen stond hij daar opeens in zijn volle lengte van dik anderhalve meter. Als een kat sloop hij naar het koord, greep het vast en begon min of meer tegen de zijkant van het huis op te lopen.

Nu brachten de jongens hun plan ten uitvoer. Voorzichtig kwam Joe uit zijn schuilplaats, deed zachtjes de achterdeur van het slot en rende in het donker de trap op. Intussen holde Frank naar het heen en weer zwaaiende koord en begon zich hand voor hand op te trekken. De ruk aan de lijn verraadde zijn aanwezigheid. De aapman, nu halverwege het dak, uitte een schrille schreeuw. De lichten in huis floepten aan en Joe stapte vlak bij het koord uit het zolderraam. Ook hij greep de nylon draad en liet zich erlangs afzakken.

De aapman zat tussen de twee Hardy's gevangen!

'Jullie krijgen me niet!' klonk razend en uitdagend zijn stem.

Door een open raam op de eerste verdieping zwaaide hij naar

binnen. Frank sprong dadelijk op de grond. Even later hoorde hij een gil, een bons en gebonk; de geluiden kwamen van beneden. Hij rende naar binnen en trof daar aapmans aan, die onder aan de trap in de hal opkrabbelde. Vlak erbij stond tante Gertrude, een paraplu in de aanslag.

'Hij kwam recht op me af!' hijgde ze.

Frank nam een duik naar de indringer, en Joe sprong van halverwege de trap op aapmans' rug. Het drietal rolde om en om. De in de val gelokte man mocht dan niet erg uit de kluiten gewassen zijn, hij vocht met de razernij van een wild dier. Zijn armen en benen kronkelden als slangen om aan de stalen greep van de Hardy's te ontkomen. Verfomfaaid en vol builen kregen de jongens de aapman er eindelijk onder; als ruiters te paard zaten ze bovenop hem. Mevrouw Hardy had de politie gebeld en al gauw hoorden ze de brullende motoren van een patrouillewagen. Een oudere agent kwam binnen en knipte een stel boeien om de polsen van de gevangene.

Even later arriveerde inspecteur Collig; hij had thuis bericht gekregen van de vechtpartij.

'Kent u 'm, inspecteur?' vroeg Frank toen hij de aapman een blik vol haat op zijn overweldigers zag werpen.

'Nou alsjeblieft. Hij staat op ons verlanglijstje. Monk Smith, heet hij. Hij heeft al vaker gezeten.'

Frank en Joe vertelden de inspecteur van de aanslag met de asbak, door Smith in New York op hen gepleegd. 'We hebben zo'n idee dat hij iets met vaders brugmysterie te

maken heeft,' voegde Joe er fluisterend aan toe.

De inspecteur wendde zich tot de gevangene. 'Wie heeft jou voor z'n karretje gespannen, Monk?'

Smith keek alleen maar dreigend voor zich uit en wilde geen antwoord geven op welke vraag dan ook.

'Oké, stop 'm maar in de cel,' beval Collig ten slotte.

'Misschien slaat hij daar wel door. We zullen 'm in ieder geval een paar dagen vasthouden om jullie een betere kans te geven, incognito in Kentucky te werken,' voegde hij er tegen de jongens aan toe.

Toen de politiewagen was vertrokken haalden Frank en Joe het koord naar beneden. 'Kan best eens te pas komen,' zei Joe. Hij wond het lichte nylon op en stopte het in zijn koffertje.

Kort daarna namen de broers opnieuw afscheid van hun moeder en tante Gertrude.

Joe grijnsde. 'Dit keer gaan we echt naar Kentucky, hoor!'

Frank en hij namen een taxi naar het beginpunt van de bus en konden net de volgende pakken. Achterover geleund op de comfortabele banken vielen de vermoeide jonge detectives bij het gezoem van de bus op de donkere weg al gauw vast in slaap.

Zoals afgesproken verlieten hun vrienden Bayport de volgende dag, ieder afzonderlijk en op verschillende tijden: eerst Tony, toen Chet, en als derde Biff; Phil vertrok het laatst. De uren van hun aankomst lagen verspreid over het weekend, en elk presenteerde zich apart van de anderen bij

John Losi's bouwkeet.

Meneer Prito's vertrouwde assistent verwachtte hen en gaf hun alle vier terstond een baantje. Hun eerste werkdag, maandag, was druk. Pas dinsdagmorgen begonnen de Bayporters zich ongerust te maken over de verlate komst van de Hardy's. Chet stond op zijn schop geleund bij een zandhoop naast een strook vers gestort beton.

'Waar hangen Frank en Joe toch uit?' vroeg hij zich af. 'Ze zijn nog eerder vertrokken dan één van ons allen.'

Tussen de groepen arbeiders op het dicht beboste terrein ontdekte Chet zijn drie medestrijders. Tony, tot zijn middel bloot in de hete zon, repareerde aan de kant van de weg een tractor. Biff reed met een betonmolen, en Phil Cohen stond bij een brugpeiler in aanbouw een materiaalstaat in te vullen. Een bruuske stem bij zijn elleboog deed Chet opschrikken. 'Als jij op je schop blijft staan leunen, komt die brug nooit klaar, zwaargewicht.'

De nieuw aangekomene, Bond Deemer geheten zoals hij aan Chet vertelde, een man met zandkleurig haar en harde ogen, bleek belast met het aannemen van personeel. 'Ik ben vanmorgen net vóór Losi wegging teruggekomen. Wanneer ben jij hier aangeland?'

Ja, eh, we... ik... vorige zaterdag; meneer Losi heeft me aangenomen,' hakte Chet. Het overviel hem een beetje. 'Hoe heet je?'

'Chet Ball,' antwoordde Chet, even iets wegslikkend.

'Oké,' zei Deemer. 'Ik verwacht het volle pond van je.'

Begrepen?'

Deemer beende weg en Chet begon weer te scheppen. Af en toe wierp hij een blik op zijn vreemde omgeving. Aan de overkant van het bouwterrein waren vijf caravans tussen de dennenbomen neergezet. Vier ervan werden als slaapgelegenheid gebruikt, en de vijfde, veel grotere, was keuken en schaftlokaal.

Ondanks zijn sombere stemming rammelde Chet van de honger. 'Wou dat het bikken geblazen was,' dacht hij. De dichtstbijzijnde stad, Boonton, was te ver weg om er gauw even een zak hamburgers te gaan halen. Zijn ogen dwaalden naar de brede, snelstromende rivier en de brug die er half overheen was gebouwd. Die was tweemaal ingestort, wist hij, en nu waren de mannen voor de derde keer met de constructie bezig. Haast zonder het te weten was Chet weer met werken opgehouden. Hoe konden ze nu detectivewerk doen zonder Frank en Joe? vroeg hij zich mistroostig af. 'Hee, Ball!' Een man met hoekige kaken sprong van een betonmolen af en slenterde naar Chet toe. 'W-wie, ik?'

Je heet toch Ball, is 't niet?'

'Ja, meneer Angan,' antwoordde Chet haastig.

De nieuwelingen hadden niet veel tijd nodig gehad om erachter te komen dat Robert Angan de voorman was, en een strenge ook!

'Hoor 's even, Ball, jij wordt niet betaald om hier als een soort vrijheidsbeeld te staan! Vooruit, aan 't werk!'

Chet geneerde zich dood en stak zijn schop diep in het rulle

zand.

'Zo, dat is andere koek,' snierde Angan. 'Doe als een levend mens!'

Wat later strekte Chet even zijn pijnlijke rug. Aan de overkant ontdekte hij twee stoere knapen in werkpakken, die een dikke boomstam op hun schouders torsten. Chet verbeet een vreugdekreet.

Frank en Joe Hardy!

Frank, die voorop liep, gaf een knikje van herkenning; samen met Joe liep hij naar de brug. Chet begon te fluiten, en het zand stoof als een wervelwind van zijn schop.

'Hee, Ball, dat lijkt er meer op!' schreeuwde Angan. Een schrille stoot van een stoomfluit luidde de middagschaft in.

Trucks stopten, karren werden neergezet en alle arbeiders liepen naar de keet. Er werd aan lange tafels van ruwe planken in de grote caravan gegeten. Velen van de oudgedienden zaten bij elkaar en praatten en lachten onder de maaltijd.

Frank, Joe en hun vrienden legden het zo aan dat ze dicht bij elkaar zaten, maar ze deden in hun gesprekken alsof ze elkaar pas hadden ontmoet. Tegenover de Hardy's zat een stevige boerenjongen. Hij had grote handen, een lange hals, en bij het slikken schoot zijn adamsappel heen en weer.

'Mijn naam is Jensen... Joe Jensen,' zei Joe Hardy en stak zijn hand uit.

Verlegen keek de knaap hem vanonder een bos bruin haar aan. 'Ik ben Willy Teeple.'

'Kom je hier uit de buurt?' vroeg Joe.

Ja.'

Willy was er niet een om een babbeltje mee te maken, zagen de Hardy's wel. De zinnen die hij zei waren nauwelijks langer dan één of twee woorden. Angan, de voorman, die toevallig bij de jongens aan tafel zat, scheen er veel plezier in te hebben de arbeiders te stangen.

'Luister 's, Gonzales,' zei hij tegen Tony. 'Als jij niet als de bliksem zorgt dat die tractor gerepareerd is, vlieg je eruit!'

'Ja, meneer!' antwoordde Tony.

'En geen ge-meneer, hè!' gaf Angan terug. 'Je doet waarvoor je bent aangenomen.' En zich tot Joe wendend: 'En jij, Jensen, stomme Zweed, ik merk dat je de jongens met allerlei vragen lastig valt. Wat ben jij eigenlijk? Journalist?'

Joe verbeet met moeite een antwoord en mompelde een verontschuldiging.

De uitgehongerde Chet stak zijn hand uit naar een derde broodje. Maar hij kwam er plotseling van terug toen Angan hem een blik toewierp.

'We houden niet van zwaargewichten in onze ploeg,' zei de voorman scherp.

Toen hij klaar was stond Chet op om weg te gaan. Bij Angans plaats aan het eind van de tafel gekomen stootte hij de voorman per ongeluk tegen een elleboog, zodat diens kop koffie uit zijn hand over de tafel kiepte. Angan sprong op. 'Uilskuiken!' brulde hij. Met één hand greep hij Chet bij zijn werkpak en draaide tot de knopen er haast afsprongen. Zijn andere vuist zwaaide naar achteren.

'Als 't aan mij lag...'

Zonder waarschuwing hadden Willy Teeples grote handen de vuist van de voorman opeens in een ijzeren greep.

'Dat zou 'k nou maar niet doen, meneer Angan,' zei Willy zachtjes.

Boeventaal

Willy Teeples greep voorkwam dat Angans vuist naar zijn doel zeilde: Chets kaak. De voorman rukte zijn hand los en haalde naar Willy uit. Op hetzelfde ogenblik schoot Bond Deemer toe en drong zich tussen de twee in.

'Waarom moet jij tussenbeide komen, Teeple?' donderde Deemer. 'Angan gaat over de mannen hier.'

De boerenjongen krabbelde terug, zonder enige wrok op zijn gezicht.

'Oké, meneer Deemer,' zei hij.

Intussen had Chet er half wezenloos bij gestaan, verbluft als hij was door de plotselinge heftigheid van de voorman. Zijn vrienden hadden zich met moeite kunnen inhouden hem te hulp te schieten. Tot hun verwondering keerde Angan zich verontschuldigend naar Chet.

'Sorry, Ball,' zei hij. 'Ik had me niet zo mogen laten gaan. Maar we zitten er hier lelijk in, en ik ben op van de zenuwen.'

'O, oké, meneer Angan,' zei Chet opgelucht.

'Je weet wat er gebeurt als het zo door blijft gaan,' zei Angan, om zich heen ziend alsof hij een beroep deed op de toekijkende arbeiders. 'Bouwmaatschappij Prito krijgt vijfhonderd dollar boete voor elke dag die het extra kost om het werk af te maken.'

'Dat doet meneer Prito dan zeker zo'n beetje de das om, hè?'

zei Tony.

'Ik ben bang van wel,' antwoordde Angan, 'en Prito is een fijne vent.'

'Oké, genoeg gekletst, weer aan 't werk!' beval Deemer ongeduldig.

Eén voor één schuifelden de arbeiders met hun zware laarzen de keet uit. Chet bedankte Willy onderweg voor zijn hulp. De lange slungel knikte kort en liep een andere kant uit. Spoedig puften de grijpers en denderden de bulldozers over de ruwe, onafgewerkte weggedeelten. Frank en Joe werkten samen en waren zo in de gelegenheid onder elkaar over de arbeiders te praten.

'Het is moeilijk uit te maken wie vriend of vijand is,' zei Joe.

'Het is ook nog wat vroeg om nu al iemand te verdenken.'

Angan, daar waren ze het over eens, was wel heetgebakerd, maar leek een eerlijke kerel.

'Hij had echt met meneer Prito te doen,' merkte Frank op.

'Deemer is ook niet bepaald een van de zachtmoedigsten,' zei Joe, 'maar wel oké, geloof ik.'

De rest van de dag hadden de Hardy's met hun vrienden maar heel kort en heimelijk contact.

'Nog wat nieuws?' vroeg Frank toen hij eens dicht langs Chet liep.

'Nee.'

Dezelfde vraag, in het voorbijgaan fluisterend aan Phil, Biff en Tony gesteld, werd eveneens met nee beantwoord.

Na het avondeten nam Frank zijn broer apart. 'Vanavond

moeten we op onderzoek uit.'

Ze slenterden tussen de rondhangende arbeiders die rokend of pratend voor de slaapcaravans zaten. Frank installeerde zich op een boomstronk en Joe plofte er vlakbij op een grasheuveltje neer. Algauw kwam Tony 'toevallig' langs. 'Hallo,' zei hij met luide stem. 'Hoe vinden jullie 't, hier te werken?' En daarop, fluisterend: 'Waarom zijn jullie zo lang weggebleven?'

Achteloos, maar met gedempte stem, vertelde Frank dat ze eerst het stadje Boonton eens goed hadden bekeken.

'We dachten jullie allemaal eerst een kans te moeten geven om te worden aangenomen, vóór wij onze neuzen lieten zien,' zei Joe. 'We konden ons nog net bij Losi melden voor hij vanmorgen vroeg naar Bayport terugging; en er werkt hier niemand die Felix heet,' voegde hij eraan toe.

'We hebben al onze spullen, de verrekijker, een nylonkoord en ons mini-zendertje in een hol betonblok onder onze slaapcaravan verstopt,' vertelde Frank.

'Mooi,' zei Tony lachend, 'wij moeten het alleen met onze spieren doen, en we zullen ze hard nodig hebben ook.'

Het werd donker. Van de heuvels kwam een kilte omlaag en de vermoeide mannen braken langzamerhand op om hun kooien op te zoeken. Frank en Joe waren in een andere caravan dan hun vrienden ingekwartierd,

Frank lag boven Joe. Heel voorzichtig om hun slapies niet te wekken slopen de Hardy's tegen middernacht naar buiten en zochten onhoorbaar hun weg naar de naburige caravan,

waarin Angan en Deemer huisden. Binnen klonken stemmen.

Joe stond op zijn broers schouders en gluurde door een van de ramen. Angan lag te slapen. Deemer zat met gekruiste benen op de vloer en speelde kaart met twee mannen. Willy Teeple keek slaperig toe. Toen een van de arbeiders zijn hoofd omdraaide dook Joe weg en sprong op de grond. De Hardy's drukten zich dicht tegen de metalen wand van de caravan en luisterden gespannen. Het taaltje van de kaartspelers was doorspekt met woorden die de jongens nog nooit eerder hadden gehoord. Het jargon van het lyceum in Bayport was het zeker niet! De jeugdige speurders probeerden een paar van die vreemde uitdrukkingen te onthouden.

Brilletje; olieman; tippelaar; clubkeet; lange neet; baden in het kanaal; tweetje; baron.

'Wat voor taaltje is dat?' fluisterde Joe.

Opeens hoorden ze voetgeschuifel, en Deemer zei met zijn schreeuwstem: 'Willy, jij bent morgen lange neet.'

'Ze breken op!' mompelde Joe. De jongens gingen haastig naar hun eigen caravan en klommen zachtjes naar binnen. De volgende morgen onder het aankleden fluisterde Frank: Joe, ik geloof dat ik erachter ben. Vader had het over bargoens, herinner ik me, en sommige woorden gisteravond klonken als boeventaal.'

'Goeiemorgen,' riep Joe uit. 'Wie weet zitten we in een horzelnest vol ex-gevangenisboeven!'

De werkdag begon vroeg en Angan had de Hardy's aangewezen, planken aan te slepen voor de timmerlui, bezig met de bekisting van de kolommen waarop de brug zou komen te rusten. In het voorbijgaan zagen ze wel hun vier vrienden, maar Willy Teeple bleek nergens te bekennen. Halverwege de ochtend werd er koffiepauze gehouden, wat Frank de kans gaf waarop hij had gewacht. Hij holde naar zijn caravan, kroop eronder en haalde het zendertje op. Het onder zijn hemd verborgen houdend rende hij naar Joe en speelde hem het apparaat in handen.

'Vlug!' fluisterde Frank. 'Er werkt nu niemand op de brug. Onder het landhoofd heb je een goeie schuilplaats. Neem contact op met Radley en vraag hem naar dat rare taaltje.' Hij ging op een afstandje op wacht staan en Joe stapte achteloos op de brug af. Hij overtuigde zich ervan dat niemand oplette, dook omlaag, zette het zendertje aan en riep Radley in Bayport op. Na een paar spannende minuten wachten kreeg Joe zijn vaders waarnemer door. Vlug informeerde hij naar de vreemde woorden die ze de avond tevoren hadden gehoord.

'En of dat boeventaal is!' zei Radley. 'Extra uit je doppen kijken, Joe.' Hij vertaalde de woorden die Joe zorgvuldig in zijn geheugen had geprent:

brilletje - verrekijker

olieman - inbreker die zachte zeep gebruikt

tippelaar - zwerver

clubkeet - speelhol

lange neet - wachtpost
baden in het kanaal - verdrinken
tweetje - gevangenisstraf van twee jaar
baron - ex-gevangene met contacten in en buiten de
gevangenis

Joe bedankte Radley en seinde af.

'Dus daarom is Willy vandaag niet op het werk,' dacht hij verrast — 'hij staat voor dat stelletje boeven op de uitkijk.'

Joe verstopte het zendertje onder zijn hemd en wilde net onder de brug vandaan klimmen toen hij stokstijf bleef staan. Halfverborgen achter een lege cementzak lagen drie staven dynamiet! Joe bekeek ze behoedzaam. Ze waren nog niet met een of ander ontploffingsmiddel verbonden.

'Het volgende punt op hun lijstje... de brug opblazen!' dacht hij. Hij raapte de staven op. Juist op dat ogenblik hoorde hij het vertrouwde vogelfluitje dat de Hardy's gebruikten om elkaar te waarschuwen. Voor hij ook maar een stap kon doen klauterde Robert Angan de helling af. Verbolgen staarde hij Joe aan.

'Dus jij bent één van de kerels die hier de zaak in 't honderd sturen!' zei Angan en graaide de dynamietstaven uit Joes handen. 'Waar heb je die vandaan?'

Joe trok een onschuldig gezicht. Hij was in schafttijd onder de brug wat koelte gaan zoeken en had daar de explosieven zien liggen, legde hij uit.

'Ja, je zuster op een houtvlot,' brieste de voorman. Hij stopte

de staven onder zijn hemd zodat niemand ze zou zien, en bracht Joe dadelijk naar de bouwkeet. Daar zat Bond Deemer met allerlei papieren voor zich.

Angan haalde de explosieven te voorschijn. 'Betrapte Jensen hier met dit...'

Een ogenblik was Deemer sprakeloos, toen raasde hij: 'Jij lelijke gluiperd, daar draai je de bajes voor in!'

'Ik weet van dat dynamiet niks af,' protesteerde Joe. 'Hoe kan dat nou? Ik ben gisteren pas komen werken. Iemand anders heeft die staven onder de brug gelegd.'

'Luister 's, Jensen,' zei Angan. 'Je was nog geen minuut hier of ik wist al dat ik moeilijkheden met je zou krijgen.'

Deemers boosheid was wat afgezakt. Hij zat met zijn potlood te tikken en keek Joe peinzend aan. 'We kunnen ons niet permitteren op dit werk mensen te verliezen, Angan. Volgens mij spreekt de jongen de waarheid over die explosieven.'

'Oké,' zei Angan zenuwachtig heen en weer benend. 'Op jouw verantwoording, Deemer. Maar één verdachte beweging,' — hij schudde zijn vinger voor Joes gezicht — 'en je bent er vies bij!'

Angan wees Joe aan om een graafmachine te leren besturen. 'Dan kan ik je tenminste in de gaten houden,' zei hij.

Later op de dag kwam de voorman naar Frank toe.

'Hee, Teller!' riep hij. 'Ga jij maar eens kijken hoe je met dat ding daar moet omspringen.' Hij knikte naar een ander enorm graafwerktuig op hoge wielen, dat opzij van de weg stopte. 'Yancy, laat jij die jongen 's zien hoe hij zo'n tractor

moet behandelen, dan kan hij je aflossen,' riep hij de bestuurder toe.

Frank klom op het reuzengevaarte. De rubberbanden reikten tot boven zijn hoofd. Yancy leek hem een rondborstige vent, met een door de zon gebruind gezicht, puilende armspieren en een breed gezicht. De machine zette zich hobbeland in beweging en Yancy legde de werking aan Frank uit. Het gevaarte had een lading zand aan de kant van de weg gestort, en Yancy wendde zich tot zijn nieuwbakken assistent. 'Je hebt maar een makkelijk baantje, jô. Je kent de baron zeker?' 'Wie?' Frank had zijn tong wel kunnen afbijten. Van dat ogenblik af zei Yancy geen woord meer en was het alleen maar werken en niet praten. Verschillende keren probeerde Frank een vriendelijk gesprek te beginnen, maar zonder succes.

Aan het eind van de werkdag troffen de Hardy's elkaar bij de snelstromende rivier om hun boeltje af te wassen. Frank vertelde zijn broer dat Yancy na zijn vraag over de baron meteen was dichtgeklapt.

'Weet jij waar Yancy slaapt, Joe?'

'Ja, in Deemers caravan.'

'Dan denk ik vanavond daar m'n oren eens even de kost te gaan geven,' zei Frank.

Een paar los gewisselde woorden met de andere vier jongens bewezen dat zij die dag niets ongewoons hadden ontdekt. Laat in de avond schoof Frank ongemerkt naar Yancy's caravan en legde zijn oor tegen de wand vlak bij de deur. De stemmen

binnen klonken gedempt, maar duidelijk genoeg voor de jonge detective om die van Yancy en Deemer te herkennen. Hij hield zijn adem in, luisterde gespannen en ving bepaalde woorden op, waarvan hij absoluut zeker was dat ze tot de boeventaal behoorden.

Frank hoorde Deemer Joes naam noemen in verband met de ontdekking van het dynamiet.

'En die Frank Teller?' vroeg Yancy. 'Ik hield hem voor een van de onzen, maar ik heb me blijkbaar vergist.'

'Die Teller moet een tweetje hebben opgeknapt,' zei een derde stem.

Er liep een koude rilling langs Franks rug. Dus ze versleten hem voor een ex-gevangene!

'Daarom meende Yancy natuurlijk dat ik de baron kende!' Frank knarste met zijn tanden. 'Had ik maar niet gevraagd: wie?'

Plotseling hoorde hij vlakbij een geluid. In elkaar gedoken rende hij om de caravan heen en drukte zich tegen de wand, toen een lichtstraal van een zaklantaarn de duisternis doorpriemde.

De beschermer

Frank hield zijn adem in: het licht zwaaide bijna tot de ingang van de caravan. Toen verdween het. De deur ging knarsend open en dicht.

'O, ben jij 't, Willy. Hier, slampamper, geef mij de kijker maar,' zei een stem binnen.

'Waffel!' antwoordde Willy Teeple. Frank hoorde twee zware schoenen op de vloer vallen, toen werd alles stil. Hij wachtte, maar ze praatten niet meer, en zachtjes ging hij naar zijn eigen caravan terug. Daar fluisterde hij Joe in:

'Eerst moeten we bewijzen dat die boeven hier schurkenstreken uithalen. In dat geval kan de politie ons misschien helpen. Maar 't zal hard knokken worden, Joe. Kom, laten we nog eens contact met Radley opnemen.'

De twee jongens namen hun zaklantaarns en slopen de caravan uit. Joe had het zendertje weer meegenomen, en de Hardy's verdwenen geruisloos in de bossen langs de weg. Eenmaal uit het zicht van het werkkamp knipte Frank telkens zijn licht aan en uit, net genoeg om hun weg door het dichte bos te vinden. Ze kwamen langzaam vooruit.

'Zou de kust nou veilig zijn?' vroeg Joe.

'Nee. Zo dicht bij de caravans kunnen ze wel eens een uitkijkpost hebben.'

Struikelend, op de tast, ploeterden de jongens door het

dennebos. Eindelijk kwamen ze bij een open plek waar het maanlicht een enorm rotsblok bescheen. Ze lieten zich op de grond vallen en gingen met hun rug tegen de steen zitten. 'Oké, nu maar proberen of we Radley door kunnen krijgen,' zei Frank.

Joe zette het zendertje aan en riep Bayport op. Geen antwoord. Nog eens probeerde hij het, zonder succes.

'Heb je de batterijen nagekeken?' vroeg Frank.

'Stroom zat,' antwoordde zijn broer.

Op dat moment kwam een amateur luid en duidelijk door.

Hij vroeg Joe waar hij zich bevond.

Joe legde beleefd uit dat hij met een spoedoproep bezig was en vroeg de amateur uit de lucht te gaan.

'Natuurlijk. Geluk ermee. Over en uit.'

'Woepie! Ik hoop dat onze boeven niet meeluisteren,' zei Frank.

'Dan waren we er vies bij!' zei Joe. Opnieuw riep hij Radley op. Dit keer klonk in de verte een zwakke stem tussen allerlei hinderlijke bijgeluiden door. Joe prutste zolang tot hij de storingen zo'n beetje kwijt was.

'Sam...? Hier Joe. Hoe gaat 't met vader?'

Sams antwoord gaf hun weer moed. Fenton Hardy ging gestadig vooruit! 'Hij heeft heldere momenten,' vertelde Radley. 'Maar zijn geheugen is nog erg vaag. Uit de röntgenfoto is gebleken dat hij een klap in zijn nek moet hebben gehad. Z'n geheugen zal nog wel minstens een week niet helder zijn, zeggen de dokters.'

'Maar hij wordt dus helemaal beter!?' zei Joe dringend.

'Absoluut.'

Met een zucht van verlichting gaf Joe het toestel aan Frank, die Sam nog een collectie boevenwoorden opgaf. 'Ze noemden mij bijvoorbeeld een appel. Wat is dat?'

'Een zwendelaar,' grinnikte Radley. 'Die is goed, Frank, ze houden je voor 'n oplichter!'

'Vertel 't maar niet aan tante Gertrude!' lachte Frank.

'Heb je papier en potlood?' vroeg Radley. 'Dan geef ik jullie een lijstje 'gevangenistaal' op, dat je vader heeft samengesteld.'

'Roger.'

Joe knipte zijn lantaarn aan en legde hem op de grond. Sam dicteerde en hij krabbelde:

hakken - wegrennen

blikken ster - plattelandspolitie (sheriff)

brander - brandkastkraker

boertje - gemakkelijk te openen kluis

mafkous - nietsnut, slampamper

waffel - hou je mond

bollebof - rijk man

roldeken - zwerver

in de nor - eenzame opsluiting

vink - aanbrengrer, aangever

schietijzer - geweer, revolver

Opeens werd Radley afgesneden.

'Hee, wat krijgen we nou?' zei Joe geprikkeld.

'Slechte atmosferische omstandigheden,' zei Frank. 'Laten we maar teruggaan.'

'Oké, zwendelaar,' grijnsde Joe. 'Met dit voorraadjie woorden kunnen we voorlopig vooruit.'

Zo stil ze konden aanvaardden zij de terugtocht. Maar het was onmogelijk niet op takken te trappen, die dan krakend doorknapten. Om niet gesnapt te worden gebruikte Frank maar af en toe zijn lantaarn.

'Hee, kijk daar 's!' zei Joe opeens.

Recht voor hem lag een smal pad dat op een tweesprong uitliep. Rechtsaf ging je naar het kamp, links in de richting van een bergkam. Frank zakte op zijn knieën en liet het licht over de grond naast het pad spelen. Tussen de platgetrapte dennennaalden lag een half afgebrande lucifer.

'Iemand is hier langs gelopen, hoogstwaarschijnlijk een van de arbeiders,' dacht Frank.

'Dan gaan we verder tot aan de berg,' zei Joe.

'Het is wel een beetje laat.'

Joe was er niet van af te brengen. 'Misschien vinden we een bruikbaar spoor.'

'Oké, maar dan moeten we wel opschieten,' antwoordde Frank.

Eerst was het pad makkelijk te volgen; de maan gaf voldoende licht. Maar toen de Hardy's hoger kwamen werd het lopen door een serie zigzagpaden bemoeilijkt.

Opeens bleef Joe staan. 'Zeg, zou dit soms naar een of andere

uitkijkpost toelopen?' fluisterde hij.

Frank antwoordde niet, maar greep Joe bij zijn pols en trok hem achter een dennenboom. 'Ik dacht dat ik iets zag bewegen!' Hij wees naar een open plek tussen de bomen. 'Ik zie niks,' zei Joe.

'Blijf maar achter me!' zei Frank. Op handen en voeten kropen ze over het pad; af en toe lieten ze zich plat op de grond vallen om te luisteren. Ze hoorden een geklik als van metaal.

Frank liep om de bomen heen, bleef toen aan de rand van de open plek staan. De dennen groeiden hier zo dicht op elkaar dat het maanlicht er totaal door werd verduisterd.

Joe gleed voetje voor voetje naast zijn broer voort. 'Het lijkt wel een hol of zoiets,' fluisterde hij.

Frank knikte. Hij wees naar een boomstronk, een meter of tien vóór hen, met er bovenop iets wat op een doos leek. Naast elkaar lagen de jongens in het donker zich af te vragen wat hun volgende stap moest zijn. Hield zich in het hol iemand verborgen? Zouden ze het wagen, erin te gaan? Of konden ze beter wachten en later terugkomen?

'We hebben nu het voordeel van de verrassing,' zei Frank ten slotte. Ze stonden op en slopen op hun tenen verder. De opening was inderdaad een hol, zagen ze even later duidelijk. 'Als ik het licht aanknip, rennen we naar binnen,' zei Frank. Klik.

In het felle schijnsel van de lantaarn glommen twee ogen hun tegen en uit het hol kwam een dreigend gegrom.

'Goeiemôrgen!' riep Joe. 'Een beer!'

Het enorme beest deed een uitval, de Hardy's draaiden zich om en namen de benen. Het dier baande zich dreunend een weg tussen de bomen door en zijn gegrom werd woester.

Frank en Joe vluchtten regelrecht naar het pad. Opeens gromde de beer nóg luider. Daarop volgde een wild gekraak. Algauw begrepen de jongens dat hij hen niet meer achtervolgde. Bevend en buiten adem bleven ze staan.

'Woepie! Ik dacht dat 't met ons gedaan was,' zei Frank. 'Een beer van dat kaliber kan je hoofd afrukken.'

Voorzichtig keerden ze op hun schreden terug tot aan de plek waar de beer was blijven staan. 'Daar is-ie,' wees Joe.

En Frank liet zijn licht op het dier schijnen. Hun monden vielen open van verbazing. De beer zat aan een lange ketting, waaraan hij rukte om bij de doos op de boomstronk te komen: een halve meter voor zijn neus. 'Wel alle mensen!' riep Frank. 'Een bijenkorf!'

'Wat een gemene streek!' zei Joe.

Iemand hield de beer dus aan het hol geketend om het pad te bewaken en kwelde het beest dag en nacht met een maaltje heerlijke honing waar hij net niet bij kon komen.

De lengte van de ketting was handig uitgedacht, zagen de jongens. Hij reikte tot over het pad, zodat een niets vermoedend reiziger zich wild zou schrikken of door de uitgehongerde beer zelfs ernstig kon worden toegetakeld.

'Gewoonlijk blijven beren mensen uit de weg,' zei Frank, 'maar deze is volledig in zijn recht als hij menselijke wezens

niet bepaald een goed hart toedraagt!

De jongens zorgden er wel voor buiten bereik van de slaande berenklauwen te blijven. Ze pakten de korf van de boomstronk, sleepten het ding tot vlak bij de berensnuit. Het dier scheurde de korf uit elkaar en begon zich gretig aan de honing te goed te doen.

'Zo! Zullen ze daar even gek van opkijken!' grinnikte Joe. Ze verdiepten zich erin wat de reden van de 'bereval' kon zijn, vroegen zich af wie ervoor verantwoordelijk was en of het iets met hun onderzoek te maken had. Intussen liepen ze het hellende pad terug. Onder het afdalen schrokken ze op toen een mannenstem opeens riep: 'Hee, Zweed! Teller! Ben jij daar?'

'Deemer!' fluisterde Frank. 'Dekken! We hoeven ons nou nog niet bloot te geven.'

De Hardy's doken achter een bosje en bleven onbewegelijk op hun hurken zitten; ze durfden nauwelijks adem te halen. Opeens klonk het scherpe geknal van geweervuur! Kogels floten over hun hoofden, boorden zich met een onheilspellend doffe slag in de bomen. Toen was het stil. Eindelijk hoorden ze takken kraken.

Geleidelijk werd het geluid zwakker, Joe haalde diep adem. 'Hij smeert 'm. Waarom zou hij op ons hebben geschoten, denk je?'

'Zenuwen.'

Voorzichtig liepen de jongens achter de man met het geweer het pad af. Maar er gebeurde iets vreemds, waardoor ze

plotseling bleven stilstaan. Door de bomen heen verspreidde zich een eigenaardige rosse gloed over de lucht.

'Goeie genade!' zei Joe. 'Het is toch nog geen zonsopgang?!' Het geheimzinnige licht gaf de duistere hemel een ontzagwekkende kleur.

'Dit is de griezeligste plek waar ik ooit geweest ben!' mompelde Joe.

'En de gevaarlijkste!' voegde Frank eraan toe.

'Zeg dat wel! Zou 't een bosbrand zijn?!' Maar toen kort daarop het roze licht verdween en alles weer donker werd, zag Joe zijn vergissing in. Verbijsterd vervolgden de Hardy's hun weg naar het werkkamp. Om de paar meter bleven ze staan om te luisteren. Het koude zweet brak hun uit bij de gedachte dat Deemer misschien op de loer lag om hen in de val te laten lopen. Eindelijk kwamen de caravans in zicht.

'Kijk!' zei Frank. Hij bleef opeens staan. In het maanlicht zagen ze Deemer naast de deur van hun caravan zitten, een geweer tussen zijn benen.

'Mooi is-t-ie!' zei Joe vol afgrijzen. 'Hoe komen we nou binnen?'

Ze besloten tot een afleidingsmanoeuvre. Joe raapte een steen op en slingerde hem met volle kracht over de caravan. Met een plof kwam hij neer. Deemer sprong op. Joe mikte nog eens in dezelfde richting. Ditmaal rende de man om de caravan heen en verdween uit het gezicht.

'Naar binnen, vlug!' siste Frank.

Joe en hij renden tussen de bomen vandaan en glipten hun

slaapkwartier binnen. Muisstil en in recordtijd kleedden ze zich uit en klommen hun bed in. Toen Frank zijn kussen rechte trok, raakte zijn hand een stuk papier.

'Weer een waarschuwing,' dacht hij. Onder de dekens las hij het briefje bij het licht van zijn zaklantaarn. Het was van Biff en luidde: 'Phil in moeilijkheden. Wordt ontslagen. Betrapt bij het tekenen van D. en A.'

Verrassend wachtwoord

Fluisterend bracht Frank de boodschap aan Joe over, juist voor de deur openging en Deemers gestalte zich aftekende. Hij had een geweer in zijn hand en sloop op zijn tenen naar de jongens toe, die deden of ze sliepen. Als geschrokken schoot Joe opeens overeind.

'Is er iets, meneer Deemer?'

'Ikke...' De man was kennelijk doodzenuwachtig. 'Ik dacht... eh... dat jullie het bos in waren gegaan en verdwaald, 't Is er gevaarlijk, vooral 's nachts.'

Nu ging Frank ook kwasi slaperig rechtop zitten.

'Loopt u altijd met een schietijzer rond, meneer Deemer?' vroeg Joe.

Frank draaide zich om naar zijn broer en snauwde: 'Waffel!' Deemer liet het geweer bijna uit zijn handen vallen, zijn ogen puilden uit zijn hoofd van verbazing. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar bedacht zich blijkbaar. Zonder een woord stapte hij de deur uit, naar zijn eigen caravan.

'Die zit 'm in elk geval vies te knijpen,' zei Joe voldaan.

Ja, maar we moeten wel oppassen. We zijn er nog steeds niet achter wat voor spel hij speelt.'

Ook al hadden ze maar een paar uur geslapen, Frank en Joe werden fris wakker, in gespannen verwachting van wat het onderzoek verder zou brengen.

Bij het ontbijt ging Frank achteloos naast Phil zitten. 'We hebben gehoord wat er is gebeurd,' zei hij. Onder het gekletter van het bestek instrueerde hij zijn vriend. 'Als je eruit gegooid wordt, trek dan een sip gezicht. Ga zo spoedig mogelijk naar Boonton, naar Hotel De Adelaar. Daar nemen we contact met je op.'

Phil knikte. Verder praten was niet mogelijk, want Bond Deemer stond op en beukte op de tafel: 'Stilte! Stilte!' Onder de arbeiders viel een diep zwijgen. Deemer wendde zich naar Phil, keek hem aan, een sarcastische glimlach om zijn lippen: 'Rubinow, als je portretjes wilt tekenen, best, maar niet hier. Je bent ontslagen!'

'Wanneer?' vroeg Phil met een verslagen gezicht.

'Nu direct.' Deemer haalde een bruine envelop uit zijn zak en gooide hem naar de jongen toe. 'Hier is je geld. Maak dat je wegkomt!'

Van alle kanten klonk gemompel op. Phil deed net of hij volkomen verbluft was, nam de envelop aan en liep de caravan uit.

'Die knul is in elk geval een mafkous,' zei Frank zo luid dat iedereen het kon horen. Sommige mannen trokken hun wenkbrauwen op, maar er was geen commentaar.

Een poos later klom Frank op de drukke bouwplaats naast Yancy op de graafmachine. De motor brulde en gromde en het gevaarte zette zich onder Yancy's handen in beweging. Het schepte een enorme hap grond en rolde weg om het zand aan de kant van de weg te storten. Toen ze terugreden voor een

tweede vracht besloot Frank een paar proefballonnetjes op te laten.

'Je ziet mij zeker voor een roldeken aan, hè Yancy? Ik hield jou voor een vink.'

Verbaasd rukte Yancy zo hard aan de rem dat ze beiden haast van hun bank werden geslingerd.

'Ik ben brander,' vervolgde Frank, 'maar een blikken ster kreeg me te pakken bij een boertje. Je moet maar pech hebben. Nou, ik hakken natuurlijk, maar ze namen me te grazen.'

Yancy gaf een dot gas. 'Oké, jô, maar hou je bakkes met dat boeventaaltje, daar moet de baron niks van hebben. We zijn niet allemaal van de club.'

'En die boerenkinkels hier uit de buurt?' gooide Frank het over een andere boeg.

'De meesten zijn oké. Ze knippen 'm allemaal voor Rosy.'

'Rosy?' Frank dacht snel na. 'Het grote vuur in de nacht?'

Yancy draaide zich grijnzend naar hem toe. Een fractie van een seconde keek hij niet waar hij reed. De graver stootte tegen een uit het wegdek stekende kei en helde gevaarlijk over.

'Spring!' schreeuwde Yancy en dook naar de grond. Frank volgde zijn voorbeeld en landde ongedeerd op de zachte wegberm. Met razende motor kiepte het vehikel om; de wielen draaiden als gekken. Frank en andere arbeiders holden naar Yancy toe, die minder gelukkig was terecht gekomen. Hij lag te kreunen, greep steeds naar zijn rechter

been. Angan rende op hem af, hij had geweldig het land. 'Ik dacht nog wel dat jij zo'n expert was! Wat mankeert je?' snauwde hij.

Een van de mannen kwam met een verbandtrommel aandragen. Hij stroopte de overall van Yancy's been, bekeek de wond en zei: 'Een lelijke breuk, geloof ik. We zullen 'm naar het ziekenhuis moeten brengen.'

Het been werd voorlopig gespalkt. Yancy's gezicht vertrok van pijn. Twee mannen legden hem op een brancard, schoven die achterin een vrachtwagentje, waarna ze het vlakke stuk van de klaar gekomen weg opzochten en ervandoor spoten.

Angans aandacht richtte zich op Frank. 'Wat is er eigenlijk gebeurd, Teller?'

Frank haalde zijn schouders op. 'Ik zou 't niet weten.'

De voorman keek hem dreigend aan. 'Jullie houden mekaar braaf de hand boven 't hoofd!' zei hij. 'Zoek maar een man uit, Teller, en haal de hijskraan om die graver weer overeind te zetten.'

Frank keek naar zijn broer. 'Hee, Jensen, bij dit karweitje kan ik best een handige jongen gebruiken.'

Met Tony's hulp gaven de Hardy's de kraandrijver aanwijzingen om het enorme vehikel op te hijsen. Er moesten een paar reparaties aan worden verricht, die Tony handig uitvoerde. Terwijl hij aan het werk was hadden de drie jongens een kans samen te overleggen.

Frank vertelde van Yancy's toespeling op de baron. 'Konden we die maar te pakken krijgen!'

'Maar wie is hij en waar hangt-ie uit?' vroeg Joe.

Tony had nog niet over iemand die de baron werd genoemd horen praten. 'Biff en Chet ook niet, geloof ik.'

'Sstt!' waarschuwde Frank.

Een truck vol stenen was tot vlak bij het drietal opgetrokken. Een gespierde vent sprong uit de cabine, nam Frank terzijde en liep met hem op tot buiten gehoorsafstand van Tony en Joe.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Frank.

De truckchauffeur keek hem recht in de ogen en zei: 'Helix.' Twee gedachten schoten door Frank heen: het door zijn vader gemompelde woord dat ze voor 'Felix' hadden gehouden, moest 'helix' zijn, en helix betekende spiraal! En de eerder ontvangen waarschuwing droeg als ondertekening een spiraal met drie lussen, die op een M leek. 'Helix' moest het wachtwoord van de bende zijn, dacht Frank, of tenminste een speciaal teken dat ze gebruikten.

'Oké!' Frank maakte met zijn rechter wijsvinger een spiraalvormige lus en wees omhoog. Dat was de arbeider blijkbaar voldoende. Weer wenkte hij Frank en ging nog wat verder van de anderen vandaan. 'We hebben een karwei vannacht, Teller.'

'Karwei? Op wie?' vroeg Frank scherp.

'McGuire. Hij steekt z'n neus overal in als een klabak, dus moet-ie baden in 't kanaal.'

Wilden ze Biff verdrinken?

Een golf van angst sloeg door Frank heen, maar uiterlijk bleef

hij kalm. 'Hoe weet ik dat 't waar is?'

'Moet je 's goed luisteren. Als ik, Mike Shannon, 't zeg, dan is het zo.'

'Oké,' zei Frank. 'McGuire denkt dat ik een vriendje van hem ben.'

'Mooi. Dan pakken jij en de Zweed hem, vannacht om twaalf uur.'

Met lood in de schoenen liep Frank naar de graafmachine terug. Allerlei gedachten spookten door zijn hoofd. Biff Cooper was het volgende doelwit van de bende. Toen Joe en Tony van het gruwelijke plan hoorden, staken ze hun afschuw niet onder stoelen of banken.

'We móeten Biff redden!' zei Joe.

'Dat zullen we,' verzekerde Frank. 'Ik heb een idee.' Ze spraken af dat Tony later die dag op een geschikt moment Biff zou waarschuwen, hem hun plan zou uitleggen en hem op het hart drukken, die avond geen verbazing of emotie te tonen als de Hardy's hem kwamen ophalen.

Na het avondeten begonnen Frank en Joe buiten de caravan met luider stem een gesprek, om Tony gelegenheid te geven onopvallend met Biff te praten. De Hardy's hadden een dispuut wie een steen het verst kon stoten. Chet, die tevoren was ingelicht, mengde zich in de woordenwisseling. Het drietal zocht een ronde kei met ongeveer het gewicht van een kogel; ze begonnen een wedstrijd. De mannen kwamen om hen heen staan en moedigden de jongens om de beurt aan. Zelfs Deemer was geïnteresseerd. 'Ik ben jullie allemaal de

baas!' snoefde hij. Hij gooide een centimeter of tien verder dan Chet, wat voor anderen een aansporing was ook mee te doen. Na een paar worpen sloop Tony ongemerkt tussen de omstanders door en verdween achter zijn slaapcaravan. Op een teken van Frank deed Biff hetzelfde. Even later slenterden ze allebei naar de wedstrijd terug.

Intussen loonde Chets training en hij werd kampioen met een stoot, net een centimeter verder dan Deemers beste.

Iedereen juichte hem toe, maar Angan zei ijzig: 'Als jij net zo hard met je schop en houweel werkte, Ball, dan zouden we hier heel wat werk verzetten.'

'Ja, meneer,' antwoordde Chet deemoedig, waarop een daverend gelach tussen de hoge dennen opklonk.

Na zonsondergang viel de duisternis snel in en de bomen doemden zwart op tegen het vervagende daglicht. Een vreemde, onheilspellende stilte die de Hardy's nog niet eerder hadden ervaren, hing over het werkkamp. Even later waren de broers alleen in het washok van de caravan: ze spraken fluisterend.

'Hoeveel van die kerels zouden weten dat Biff in het kanaal moet baden?' zei Joe.

Frank droogde zijn gezicht af en mompelde door de handdoek heen: 'Misschien maar een paar, misschien ook meer. Daar zit 'm juist de kneep. We hebben geen idee hoeveel er bij betrokken zijn.'

De jongens doodden de tijd door met een paar tijdschriften in hun kooi te kruipen. Maar aldoor hadden ze het

eigenaardige gevoel dat de anderen in de caravan stiekem naar hen keken.

Om half twaalf stapte Mike Shannon binnen en ging naar Frank. 'Hier is het gereedschap voor het karwei, Teller. Jij en Jensen kunnen nu eigenlijk meteen wel gaan.' Hij speelde Frank een ploertendoder in handen en beende deur uit.

De broers kleedden zich aan. De mannen schenen ongestoord door Mikes bezoek te zijn heengeslapen.

Vijf minuten later haalden de Hardy's Biff uit zijn kooi. 'Hee, McGuire, we moeten je wat laten zien,' zei Joe.

'Ach wat, laat me toch slapen,' zei Biff, zich van de domme houdend.

'Toe vooruit, stommeling!'

'Oké, oké.' Biff kleedde zich aan en volgde de Hardy's naar buiten.

Al heel gauw merkte Frank dat Mike en een andere man hen schaduwden. Biff deed of hij kwaad was. 'Wat willen jullie me nou op dit uur van de nacht laten zien, grappenmakers?' vroeg hij luid sprekend.

'Zul je wel merken, 't Is daar bij het water,' antwoordde Joe.

De jongens vervolgden hun weg door het duister met het kolken van de snelstromende rivier als gids. Bij de waterkant hoorden ze de voetstappen van de mannen luider.

'Vlug!' zei Joe.

Frank haalde de ploertendoder te voorschijn en zwiepte ermee in de richting van Biffs hoofd. Biff slaakte een schreeuw van angst, verloor zijn evenwicht en sloeg voorover

in het voortrazende water.

'Was dat even goed gespeeld!' fluisterde Joe gniffelend. Maar zijn vreugde was van korte duur. Net wilden hij en Frank zich omdraaien, toen twee mannen hen besprongen. Beide jongens kregen een zware dreun op hun hoofd. Ze deinsden wankelend achteruit en tuimelden bewusteloos in de woeste stroom.

Een echt offer

Frank Hardy had de afschuwelijke sensatie dat hij op de bodem van de Niagara Watervallen in een maalstroom was gevangen. Tonnen water persten de lucht uit zijn longen, en zijn borst werd door een stalen band omklemd.

Toen voelde hij water om zijn hoofd kolken en kwam hij weer tot bewustzijn. Hij dreef op zijn rug en de klem om zijn borst was de sterke arm van Biff Hooper.

'Rustig aan maar, Frank, ik heb je vast.'

Hij voelde dat hij onder beide armen werd gepakt en naar een rotsige zandbank getrokken. 'Voel je je al beter?' vroeg Biff.

Eerst kon Frank nauwelijks een woord uitbrengen. Zijn hoofd bonsde en hij stikte half door het water dat hij binnen had gekregen.

'Joe... waar is Joe?'

'Ik heb 'm nog niet kunnen vinden. Wees maar niet bang. Hij komt wel weer bij en dan haalt hij makkelijk de kant.'

Duizelig ging Frank rechtop zitten. 'Man, man, hebben die schooiers ons even een loer gedraaid!' Hij wreef zijn pijnlijke hoofd en kreunde. 'Ze zijn er natuurlijk achter gekomen wie we waren! Je hebt me 't leven gered, Biff, bedankt! Nu moeten we Joe zien te vinden.'

Frank krabbelde op de been en trachtte wankelend zijn

evenwicht te herwinnen. Eindelijk klaarde het in zijn hoofd voldoende op om zonder hulp te lopen.

'We gaan langs de oever stroomafwaarts, Biff.' De jongens baanden zich een weg over overal verspreid liggende keien en door een bijna tot in het water groeiende wirwar van struiken; zo volgden ze de loop van de woeste stroom. Frank struikelde een keer, maar klemde vastbesloten zijn kaken op elkaar en zette door.

Een half uur later kwam het tweetal bij een flauwe bocht in de rivier. Aan de kant had zich slib opgehoopt en een soort half-cirkelvormige zandbank gevormd. Midden erop ontdekten ze twee vooroverliggende gedaanten. Biff schoot erop af, Frank ploeterde achter hem aan. Dichterbij komend zagen ze dat het tweetal half in, half buiten het water lag.

Joe! Ben jij daar, Joe?' riep Frank.

Biff zat al naast één van hen geknield toen Frank naderbij strompelde. Het spookachtige maanlicht toonde de gezichten van Joe Hardy en Tony Prito!

Tony kreunde, bewoog even en knipperde met zijn ogen. Frank paste meteen mond op mond beademing op zijn broer toe. Intussen ging Tony langzaam rechtop zitten, hij hijgde van uitputting. Eindelijk haalde Joe diep adem. Zijn oogleden trilden en hij lachte bleekjes tegen Frank.

'Hij heeft 't gehaald!' juichte Biff en begon energiek Joes armen en benen te wrijven.

Pas een kwartier later voelden Joe en Tony zich in staat hun verhaal te doen. Tony eerst. Hij was kort nadat de broers

waren vertrokken, naar de caravan van de Hardy's gegaan, en had vanuit de deuropening gezien hoe Bond Deemer Frank en Joes spullen doorzocht.

'Deemer had me niet in de gaten. Hij sprong haast uit zijn vel toen hij jullie dikke truien vond!' zei Tony. 'Jullie namen stonden erin.'

'Goeie genade! Ik weet nog hoe dat kwam, Frank,' zei Joe zwakjes.

'Ik ook. We hebben ze er om tante Gertrude te plezieren op het laatste moment nog bijgepropt en vergeten de merkjes eraf te halen. Wat een ezels!'

Later was Tony Deemer gevolgd. Die was razend omdat hij zo bij de neus was genomen, en gaf de boodschap snel aan Mike en een andere man door.

'Ik kon niet voorkomen dat ze jullie achterna gingen,' zei Tony, 'dus volgde ik, in de hoop jullie te kunnen helpen, en stelde me wat meer stroomafwaarts op.'

Toen hij de Hardy's in de rivier had zien verdwijnen was Tony meteen in het water gesprongen om hen te redden. Hij had Joe het eerst bereikt. 'Ik zag Biff jou grijpen, Frank.'

Nogmaals bedankten de Hardy's hun vrienden. 'Zonder jullie tweeën waren we er geweest,' zei Joe.

'Wat me eraan doet denken,' zei Biff droog: 'die schurkenbende verkeert nu natuurlijk in de waan dat wij alle drie naar de andere wereld zijn.'

'En mij zullen ze ook wel door hebben,' zei Tony.

'Dus is alleen Chet nog over,' zei Frank, 'ons enige contactpunt

met Deemer en zijn gespuis.'

In het zand gezeten bespraken de vier jongens wat hun volgende zet zou zijn. Ze dachten allemaal dat Chet kans had, buiten verdenking te blijven bij het detectivegroepje te horen. Konden ze hem vragen op het werk te blijven als hun enige directe verbindingsschakel met de boeven?'

'Nogal een risico,' zei Joe. 'Kunnen we beter aan Chet zelf overlaten.'

Zo besloten trokken ze verder stroomafwaarts, staken een oude brug over en drongen sluipend weer tot vlak bij het kamp door. Joe had een waterproof zaklantaarn bij zich, zodat het viertal weinig moeite had de weg te vinden.

Tony's caravan stond naast die van Chet, en hij bood aan hem te wekken. De Hardy's en Biff wachtten in het bos en Tony glipte de wagen binnen.

'Hou je stil en kom mee,' fluisterde hij. 'Vlug!'

Suf van de slaap liep Chet op de tast achter Tony het donker in. Eenmaal bij de anderen vertelden Frank en Joe hem de laatste gebeurtenissen.

Hun omvangrijke vriend was nu klaarwakker. 'Nou, dat was op 't nippertje, jongens!' Hij zat onrustig te draaien.

'Levensgevaarlijk om hier alleen achter te blijven, lijkt me.'

'Ja, daar wilden we nou juist een balletje over opgooien,' zei Frank.

'Hmm.' Chet haalde zijn longen vol lucht en rechte zijn schouders.

'Nou?' moedigde Biff aan.

'Ik blijf.'

'Zo mag ik 't horen!' zei Joe. 'We dachten 't wel.'

Chet zou contact met Phil Cohen in Hotel De Arend in Boonton opnemen, zodra er iets belangrijks aan de hand was.

'Wij houden later wel weer voeling met Phil,' zei Frank. 'Blijf jij maar gewoon doorwerken en hou intussen je ogen en oren open.'

Ze drukten elkaar alle vijf de hand. Tony en Chet gingen terug om het zendertje van de Hardy's, hun verrekijker en het nylonkoord uit het holle betonblok te halen. Net wilde Chet de caravan weer inschieten toen Tony vroeg: 'Heb jij soms nog iets te eten, Chet?'

'Nou ja, ik heb wel wat weggestopt...'

'Zoals altijd,' grinnikte Tony.

Chet verdween naar binnen en dook weer op met een papieren zak. 'Er zit brood en kaas in,' zei hij. 'Ik had het voor 's nachts bewaard. Zeg nou niet dat ik je nooit wat gegeven heb!'

'Mag ik 't dan allemaal hebben?'

'Tot de laatste kruimel!' zei Chet. 'En nou kan ik beter naar binnen gaan.'

Tony vertelde de jongens van Chets offer, en Joe liet een gefluit horen. 'Dat is nog eens een vriend! Geeft zelfs zijn laatste hap weg!'

De vier jeugdige detectives drongen dieper en dieper het bos in. Eindelijk bereikten ze de plek waar de Hardy's het angstwekkende roze licht in de lucht hadden gezien. Daar

bleven ze staan, Frank nam radiocontact op met Radley en bracht volledig verslag uit. De assistent kon zijn oren niet geloven.

'We zijn nu oké,' zei Frank. Hij vroeg Sam of hij wilde zorgen dat de politie van Boonton Yancy en eventuele ziekenhuisbezoekers in de gaten hield.

'Oké,' zei Radley. 'Maar naar wat ik zo hoor geloof ik dat we de bende onmiddellijk op hun huid moeten zitten.'

Frank maakte hem duidelijk dat hij er eerst achter wilde komen wie de baron was. 'Hij moet de aanvoerder zijn.

Bovendien moeten we uitpluizen hoe het met die sabotage aan de brug zit,' voegde hij eraan toe.

Met tegenzin stemde Radley erin toe te wachten, maar hij waarschuwde de jongens uiterst voorzichtig te zijn bij de jacht op de baron. Verder vertelde Sam dat vader Hardy vooruitging, maar zijn geheugen bleef nog wazig. De gevangene Monk Smith had nog geen mond opengedaan.

'We houden contact met je, Sam,' zei Frank. 'Over en uit.' 'Wat nou?' vroeg Biff.

'Eerst uitblazen en zodra het dag wordt de baron zien op te sporen,' antwoordde Joe prompt.

De woorden waren nog niet uit zijn mond of het gedempte geluid van een ontploffing in de verte vervulde de lucht.

'Dynamiet!' riep Tony uit.

Verheven uitkijkpost

De ontploffing werd onmiddellijk gevolgd door een roze schijnsel, dat zich als het noorderlicht over de horizon spreidde. De gloed bleef vijf minuten en was toen verdwenen. 'Dat is Rosy,' zei Frank, die zich herinnerde wat Yancy hem over het vreemde licht had verteld. 'Een soort truc om de bijgelovige bergbewoners de stuipen op het lijf te jagen, wed ik.'

'Maar waarom?' vroeg Biff.

De Hardy's meenden allebei dat de misdadigers het merkwaardige verschijnsel gebruikten om de angst er bij de bewoners uit de buurt in te houden, zodat ze bij het plan van de bende niet tussenbeide zouden komen.

'Wat hun plan dan ook mag zijn,' voegde Joe eraan toe.

'Als hun aanvoerder zulke toverkunsten kan uitvoeren, kun je wel nagaan wat iemand zal overkomen die een fout heeft gemaakt of geweigerd orders te gehoorzamen,' vervolgde Frank.

Die redenering intrigeerde Tony hevig.

'Dus volgens jou heeft Rosy iets met de weg en de moeilijkheden bij de bruggenbouw te maken?'

'Ja, maar de explosie is me een raadsel,' antwoordde Frank. 'Ik vond 't niet klinken als dynamiet. Zullen we eerst een tukje doen en dan de jacht op Rosy openen?'

Intussen was de roze kleur vervaagd en verdwenen. Het vermoeide viertal zocht een beschutte plek met een tapijt van dennennaalden en liet zich er neervallen. In een ogenblik tijd waren ze allen diep in slaap.

Frank werd wakker van de schuinvallende zonnestralen die in zijn ogen schenen. Hij wekte de anderen. Ze rekten zich uit en geeuwden.

'Ik had de hele dag wel door kunnen slapen,' zei Biff. Hij stond op om zijn spieren te ontspannen.

'Niet als we 'n afspraak met Rosy hebben,' grapte Joe.

'Ik ben benieuwd of ze er net zo aardig uitziet als Iola Morton,' antwoordde Biff snedig.

Na een paar minuten zoeken vond Tony een beekje met helder bronwater. Na een frisse dronk wisten de jongens gezicht en handen. Daarna werd Chets eetbaar geschenk eerlijk verdeeld.

Na het eten besloten de Hardy's het pad te volgen dat zich vertakte en daarna de berg opliep, het licht leek namelijk min of meer uit die hoek te zijn gekomen. In de ganzepas klauterden de jongens de helling op, met een boog om het berehol heen.

Opeens bleef Joe stokstijf staan. 'Frank, kijk daar eens!' wees hij.

Vier paar ogen vlogen naar de top van de bergkam. 'Wat zie je dan?' vroeg Biff.

'De hoogste dennenboom, daar precies in het midden. Kijk maar vlak onder de top.'

Een ogenblik later blonk er even iets, toen de zonnestralen van een licht voorwerp terugkaatsten.

'Een verrekijker!' zei Frank.

'Mama mia!' barstte Tony uit. 'Een uitkijkpost. De bende moet hier vlakbij een schuilplaats hebben.'

Het was de aangewezen plaats voor de boeven een wachtpost uit te zetten, daarover waren de jongens het eens. Een spion, hoog in de boom, had uitzicht op het dal en op het hele wegenbouwproject. Iedereen die het pad op- of afging was binnen het gezichtsveld.

Frank waarschuwde hen, evenwijdig aan het pad te gaan lopen en ervoor te zorgen tussen de bomen verborgen te blijven.

'Als we er eenmaal zijn, zal 't misschien niet meevallen de boom te vinden,' zei Frank toen ze de kam naderden. De jonge detectives rekten hun halzen, maar konden de uitkijkpost niet ontdekken.

Bij de top gekomen spiedden ze in alle richtingen. De takken groeiden dicht op elkaar en het was haast onmogelijk de boomtoppen in ongebroken lijn te zien.

'De spion kan ons waarschijnlijk niet zo makkelijk zien,' zei Joe. 'Dat is tenminste één voordeel.'

'Misschien zijn we bij het klimmen te ver naar het zuiden afgedwaald. Laten we langs de kam naar het noorden lopen,' stelde Frank voor.

De jongens verspreidden zich, bekeken elke dennenboom. Biff, die voorop liep, zwaaide ineens wild met zijn armen en maakte een gebaar van stilte. De anderen renden naar de plek

waar hij stond, onder een enorm hoge boom. Biff wees naar een vreemd uitziende inkeping, net iets boven zijn hoofd. 'Goeiemorgen!' fluisterde Joe. 'Dat is het spiraal-teken.'

De inkeping leek precies op wat de Hardy's vroeger ten onrechte voor een M met drie lussen hadden aangezien.

'Dit is onze boom!' fluisterde Frank en keek rond aan de andere kant van de stam. 'Hee! Kijk 's wat ik hier vind!'

Een stel op regelmatige afstanden in de boom gehamerde pennen verschaftte voetsteunen, die tussen de donkere takken van de naaldboom naar boven liepen.

Biff glom van trots. 'We hebben de kat knijp,' zei hij. 'Nou naar boven en in de zak met 'm!'

'Dat is niet zo eenvoudig als 't lijkt,' zei Tony. 'Voor je 't weet duikel je met je kop omlaag in de dennennaalden.'

Frank en Joe waren het met hem eens. Een bestorming van beneden af was gevaarlijk. De man boven in de boom had het voordeel in de hoogte te zitten. Bovendien kon hij de bende met een of ander lichtsignaal alarmeren.

'Misschien wordt hij wel gauw afgelost,' zei Frank. 'Wachten is onze enige hoop.'

Ze stelden zich binnen een radius van zo'n vijf meter om de boom op verschillende plaatsen op en betrokken de wacht. Meermalen wiegde het vogelgekwetter en de zonnewarmte hen in de dommel. De tijd kroop. Frank wreef zijn ogen uit om wakker te blijven; opeens zag hij een stukje schors van de hoge dennenboom naar beneden komen. Hij keek op. De takken hoog boven hem schudden. Hun prooi was bezig

omlaag te klimmen.

Frank sprong op en gaf de anderen een teken. De jongens verborgen zich vlug achter een groepje dennenbomen in de nabijheid en zagen een paar lange benen in zicht komen, die langs de pennen afdaalden. Met beide armen de stam omklemmend klauterde een lange, slungelige knaap naar de grond. De Hardy's en hun vrienden sprongen gelijktijdig uit hun schuilplaatsen te voorschijn en grepen hem vast.

'Willy Teeple!' riep Frank uit.

De bergbewoner keek dodelijk verschrikt. Hij wong zich in bochten en sloeg om zich heen, maar het baatte hem niet.

'Wat voerde jij daar boven uit?' vroeg Frank.

'Hij is de lange neet, weet je niet meer?' zei Joe.

'We... we... weten jullie daar van?' stamelde Willy bevend van angst.

'Allicht,' zei Tony.

'Natuurlijk,' voegde Frank eraan toe. 'Van de helix ook en een hoop meer.'

Er kwam een smekende blik in Willy Teeples ogen. 'Luister! Jullie weten te veel. Maak liever dat je wegkomt en blijf uit de buurt,' zei hij.

'We blijven waar we zijn,' zei Joe, 'en we zoeken dit geval tot de bodem uit.'

'Alsjeblieft, doe het niet,' smeekte Willy. 'Anders overkomt jullie hetzelfde als... als je vader is overkomen!'

Toen Fenton Hardy werd genoemd was het alsof een elektrische stroom door de jongens ging.

'Wat weet jij over vader?' snauwde Frank.

'Had jij iets te maken met wat hem overkomen is?' vroeg Joe.

Willy schudde zijn hoofd, maar weigerde verder iets over meneer Hardy los te laten.

Biff en Tony wilden allebei Willy aan de politie in Boonton overleveren, maar de bergbewoner vroeg hun dringend het niet te doen.

'Als de baas merkt dat jullie me te pakken hebben, wreekt hij zich op m'n vader,' vervolgde Willy.

'Wie is je baas... de baron?' probeerde Joe.

Willy's gezicht werd asgrauw. 'Dat zeg ik niet.'

'Wat verwacht je eigenlijk?' zei Frank. 'Dat we je zomaar laten gaan?'

'Ik zal jullie niet verlinken, éérlijk niet!' zei Willy Teeple met vuur. 'Ik wil niet voor die schurken werken, maar als ik meer zeg en ze komen erachter, maken ze me af.'

Opnieuw bezwoer Willy hun dat hij de Hardy's en hun vrienden niet zou verraden. Biff hield hun gevangene in de houdgreep, en Frank en Joe stapten buiten gehoorsafstand om te overleggen.

'Oké,' zei Frank terugkomend. 'Willy, we zullen je laten gaan, maar geen woord over ons, tegen niemand!'

Joe probeerde nog een vraag. 'En Rosy. Hoort dat ook bij de plannen van de bende?'

Met angst in zijn ogen bleef Willy zwijgen. Wel hoorden de jongens van hem dat het pad tot de andere kant van de berg doorliep en daar op een smalle weg naar Boonton uitkwam.

Jongens, ga hier toch alsjeblieft vandaan, 't Is vreselijk gevaarlijk,' pleitte Willy.

Op dat ogenblik klonk er een gekraak in het kreupelhout. De vier jongens doken weg en Willy liep kwasi nonchalant op het geluid af. Mike Shannon stapte uit de struiken. Het tweetal knikte alleen even tegen elkaar, toen liep Willy Teeple haastig naar het bergpad en Mike klom langs de penen van de uitkijkboom naar boven.

'Wat doen we met die kerel?' mompelde Biff.

'Op 't ogenblik niks,' zei Frank. 'We moeten de baron nog niet wakker maken.'

'Willy Teeple kunnen we wel vertrouwen, geloof ik,' zei Joe.

'Hij zit in de klauwen van de bende, zo vast als een huis.'

De vier jongens gingen weer verder, op zoek naar een spoor dat hen naar Rosy kon brengen. Bij het afdalen van de helling aan de andere kant van de berg begon Biff vooraan opeens op een drafje te lopen. Joe was vlak achter hem.

Plotseling slaakte Biff een kreet van angst en verdween voor Joes ogen!

Tussen de varkens

Joe hield zijn vaart net bijtijds in om niet in een diepe kuil te vallen. Biff lag op de bodem van het gat te kreunen.

Frank en Tony schoten toe om samen met Joe Biff eruit te trekken.

'Au! m'n linker enkel. Hij is gebroken!'

Dadelijk onderzocht Frank de verwonding. 'Het kan zijn, maar naar mijn idee is hij alleen lelijk verstuikt. Hier, probeer 's te staan.'

Biff deed een poging, kromp ineem van pijn en viel bijna om.

'Iemand heeft een vuile streek uitgehaald,' zei Joe.

De kuil was zichtbaar pas gegraven en met takken en een stuk asfaltpapier bedekt; er overheen waren dennennaalden gestrooid.

'Waarschijnlijk zitten we vrij dicht bij Rosy en hebben ze de val gezet om nieuwsgierigen op een afstand te houden,' opperde Frank.

Na haastig beraad werd besloten Biff zo spoedig mogelijk naar Bayport terug te sturen.

'We zullen je van het vliegveld Boonton laten ophalen,' zei Joe. 'Phil kan met je meegaan. Hier, Biff, sla je arm maar om m'n schouder.'

Met Frank en Joe ieder aan een kant van hun gewonde vriend hinkte Biff zo snel hij kon. Tony loste hen om beurten af tot

ze de weg naar Boonton bereikten, een grindweg, nauwelijks breed genoeg voor twee elkaar passerende wagens.

'Misschien staan we hier wel de hele dag op een lift te wachten,' zei Biff moedeloos.

Frank bekeek de gekwetste enkel nog eens. Hij was zo opgezet dat Frank Biffs hoge schoen uitdeed. Hij was er juist mee bezig toen het geluid van wielen om een bocht in de weg hoorbaar werd; er kwam een paard in zicht dat een wagen vol varkens voorttrok. De jongens riepen de voerman aan, een lange, schrale man met een boers uiterlijk en een mager, verweerd gezicht onder een breedgerande hoed. Dadelijk hield hij zijn paard in.

'Gaat u naar Boonton?' vroeg Joe.

'Mmm.'

'Kunt u ons een lift geven? Biff hier is gewond. Enkel verstuikt.'

'D'r is geen plaats.'

'Alstublieft, meneer... eh...'

'Teeple is de naam.' De man schoof zijn hoed naar achteren en wees met een duim op zijn varkens. 'Ik ga naar de markt. Met een volle bak.'

'Bent u de vader van Willy Teeple?' vroeg Frank. Het was een gok, maar je kon nooit weten.

De vraag was een volkomen verrassing. 'Kennen jullie m'n zoon dan?' vroeg de man.

'En of, hij werkt voor de baron!'

'Zijn jullie ook bij die bende?' vroeg de boer angstig, en Frank

zag dat hij op het punt stond de zweep over het paard te leggen.

'Wacht nou even, meneer Teeple. Nee, wij werken niet voor de baron, maar hoorden bij de wegenbouw over hem. Weet u wie de baron is en waar hij zich schuil houdt?'

De boer werd zenuwachtig. 'Alles wat ik zeggen kan is dat de baron een slecht mens is. Ik weet niet wat hij met m'n Willy heeft uitgehaald. Maar er zijn vreselijke dingen gebeurd. Oké, jullie drieën gaan achterin bij de varkens; die met de verstuurde enkel kan bij mij komen zitten.'

Frank, Joe en Tony hesen Biff op de bok naast Willy's vader. Daarna sprongen zij achterin en de wagen reed verder, richting Boonton.

'Wat voeren jullie hier uit?' vroeg de boer. 'Een gevaarlijk oord, dit.'

'Dat vertelde Willy, ja,' zei Frank. 'We zoeken Rosy.'

'Vuur van de duivel zelf!' riep de boer uit. Op hun vragen vertelde hij dat verscheidene mensen die zich in de buurt ervan hadden gewaagd, waren verdwenen. 'Er was zelfs een detective bij!'

Vóór Frank verder kon vragen verscheen in de verte een jeep op de top van een golvende heuvel. Vliegensvlug bracht Joe de kijker naar zijn ogen.

'Onheil in aantocht! Vier ruige bonken, mannetjes van de baron, wed ik.'

'We zullen tussen de varkens moeten duiken!' zei Frank. Hij pakte Biff bij zijn schouders en trok hem achterin de wagen.

De vier vrienden lagen plat op hun buik, terwijl snuivende, knorrende dieren met hun gespleten hoeven over hen heen krioelden.

'Niet bepaald een parfumfabriek,' merkte Joe op.

'Stil,' fluisterde Frank. 'Daar heb je de jeep.'

Met piepende remmen kwam de auto naast de boerenkar tot stilstand. 'Hee! We zijn op zoek naar vier jongens. Heb jij ze soms gezien?'

'Wablief?'

'We zoeken vier lui van de werkploeg bij de wegenbouw. Ze zijn er met de loonzakjes vandoor!'

'Hè? Wat?'

'O, hij is doof,' gromde er een. 'Rije maar.'

De jeep raasde weg en zodra hij uit het gezicht was, kropen de jongens onder de varkens vandaan.

'Bedankt, meneer Teeple!' zei Frank. 'Dat was op 't nippertje. En we zijn geen dieven, hoor!'

'Weet ik wel.'

De wagen stak een beekje over en stond stil: daar konden de jongens zich wassen en Biffs gezwollen enkel in het koude water dompelen. Toen ze eindelijk bij het vliegveld aankwamen, bedankten de Hardy's en hun vrienden de boer hartelijk.

'Geen zorgen, meneer Teeple,' zei Frank. 'Uw zoon is oké. We zullen proberen hem te helpen! Maar zeg vooral tegen niemand iets hierover.'

De boer beloofde het en zijn lifters gingen huns weegs.

Voorzichtig hielpen ze Biff het stationsgebouw in. Joe belde dadelijk Phil op, vroeg hem in het hotel af te rekenen en zo spoedig mogelijk naar het vliegveld te komen.

Daarop gingen de uitgehongerde jongens wat eten. Tegen de tijd dat ze elk drie hamburgers achter de knopen hadden, stapte Phil Cohen uit een taxi en rende armzwaaiend op hen af.

'Ik heb ook nieuws,' zei hij, toen hij hun verhaal had aangehoord. 'Bij mij in het hotel logeerden vier kerels. Ze deden nogal verdacht en daarom heb ik ze in de gaten gehouden. Op een gegeven moment hoorde ik ze het wachtwoord 'helix' gebruiken tegen de portier.' Hij haalde een schetsje uit zijn zak met de gezichten van de vier mannen erop.

'Zijn dat die knapen uit de jeep niet?' vroeg Joe. Voor alle zekerheid stak hij de schets maar bij zich.

Toen Phil te horen kreeg dat hij met Biff naar Bayport terug zou vliegen, vroeg hij: 'En wie betaalt die grap?'

Je laat 't maar op de lat zetten,' grinnikte Frank. Hij holde weg om de charterpiloot te verzekeren dat Radley de vlucht wel in Bayport zou afrekenen.

Na het vertrek van de beide jongens gingen Frank, Joe en Tony linea recta naar het politiebureau van Boonton, waar ze navraag deden of Yancy in het ziekenhuis nog bezoek had ontvangen. Een inspecteur, Murphy geheten, vertelde dat Yancy maar één enkele bezoeker had gehad — een sjofele kerel, maar vrij ongevaarlijk van uiterlijk. 'Beweerde dat hij

een verre neef was,' besloot de inspecteur.

'Hebt u 'm laten schaduwen?' vroeg Tony.

'Ja, door iemand van de patrouilledienst,' zei Murphy, 'tot aan een hut, ergens even buiten Boonton. Voor ons het bewijs dat we met een of andere zwerver te doen hadden. Daarom vielen we 'm verder maar niet lastig.'

De jongens bedankten de inspecteur, kregen aanwijzingen waar de hut stond en haastten zich erheen. Hij lag niet ver van de grote vuilnisbelt en was van oude planken en houten pakkisten in elkaar gezet. Het van gegolfd blik in elkaar geflanste dak zat vol gaten.

'Niet bepaald het Hiltonhotel,' grinnikte Tony. De hut was bezaaid met lege flessen, blikjes en stapels oude kranten.

Frank en Joe begonnen dadelijk tussen de rommel te scharrelen, op zoek naar een spoor van de geheimzinnige man. Onder een beschimmelde matras op de vloer stak het handvat van een aktetas uit. Net bukte Joe om hem op te rapen, toen buiten voetstappen klonken.

'Hij komt terug. Weg wezen!' fluisterde Frank.

De jongens verborgen zich achter een stapel kartonnen dozen en luisterden. De voetstappen kwamen nader, gingen om de hut heen. Eindelijk werd de deur langzaam opengedaan.

'Vandaag is-ie er niet, jô!' riep een kinderstem.

'Dan kunnen we weer detectivetje spelen,' zei een tweede stem.

Frank, Joe en Tony stapten achter de dozen vandaan en zagen twee knulletjes naar binnen loeren. Ze schreeuwden

het uit van schrik, draaiden zich om en namen de benen.

'Hee, kom eens hier. We doen jullie niks!' riep Joe. Ze bleven staan, kwamen toen aarzelend terug.

'Jullie zijn toch geen rovers of zo?' vroeg de oudste van een jaar of tien.

'Welnee,' zei Joe. 'Hoe heten jullie?'

De oudste was Andy Pulaski; de andere, drie jaar jonger, heette Rick. 'We zijn broertjes en wonen hier dichtbij in de Kerkstraat,' vertelde Andy. 'We zitten dikwijls in de hut, maar een enge vent heeft ons al een paar maal weggejaagd.'

'Ja, een echte landloper!' zei Rick, heftig met zijn hoofd knikkend. 'Kan je zo zien, hij scheert zich nooit.'

'Nou, jullie kunnen hier net zoveel spelen als je wilt,' zei Frank. Hij bukte en trok de aktetas onder de matras uit. De jonge detectives maakten dat ze wegwamen en lieten de knapen aan hun spel over. In de afzondering van een groepje bommen bleven Frank en Joe staan om de aktetas te inspecteren; Tony keek toe.

Het ding was aan beide kanten geschroeid en verkoold, en op de plaats waar gewoonlijk de beginletters van de eigenaar gedrukt staan, zat modder vastgekoekt.

Frank haalde zijn zakmes te voorschijn en schraapte de korst vuil eraf. Toen kwamen de initialen duidelijk te zien — F.H.!

Gevaarlijk terrein

'Vaders aktetas!' riep Joe uit. Hij deed hem open en keek erin. De tas was leeg, maar onderin lag een gruielige, witte substantie.

'Kalksteen!' zei Frank. 'Kom mee, jongens.'

In de looppas bracht hij hen weer bij de hut, waar de twee jongens Pulaski aan het spelen waren. Frank stelde hun nog meer vragen over de man die hen had weggejaagd, maar de knapen waren vaag in hun beschrijvingen.

'Toen hij 'smeer 'm' schreeuwde, maakten Rick en ik dadelijk dat we wegkwamen,' zei Andy.

'Ik heb niet omgekeken, ik was te veel van 'm geschrokken,' voegde Rick eraan toe.

Joe haalde de schetsen die Phil Cohen had gemaakt te voorschijn. 'Leek die kerel op een van dezen hier?' vroeg hij. De jongens bekeken de tekeningen en schudden hun hoofd. 'Als hij terugkomt en jullie weer wegjaagt, kom het ons dan alsjeblieft vertellen,' zei Frank. 'We logeren in Hotel De Arend. Vraag maar naar Frank, Joe en Tony.'

'Zijn jullie detectives?' vroeg Andy.

'Zoiets,' zei Joe.

'Wij wouen graag weten hoe je 'n echte detective wordt,' zei Rick. 'Willen jullie 't ons eens een keer vertellen?'

'Misschien wel,' antwoordde Joe. 'Tot kijk.'

Frank, Joe en Tony keerden naar de stad terug. Eerst gingen ze even bij het politiebureau aan, om inspecteur Murphy verslag te doen van wat ze hadden gevonden en om de aktetas in bewaring te geven.

De inspecteur maakte een aantekening van hun onderzoek en zei dat hij naar de landloper zou uitkijken. 'Misschien heeft die ouwe paai je vaders aktetas ergens gevonden, wat overigens nog niet wil zeggen dat hij 'm gestolen heeft,' vervolgde hij.

Ja, ze moesten geen voorbarige conclusies trekken, daar was Frank het mee eens, al hield hijzelf nog steeds de hutbewoner voor de verdachte.

'En dat schijnsel in de lucht dat ze Rosy noemen?' vroeg Joe. 'O, dat,' zei Murphy schouderophalend. 'Zelf heb ik 't nooit gezien. Wat moet je daar nou van geloven? Die lui uit de bergen vertellen soms zulke vreselijk sterke verhalen.'

Frank vertelde de inspecteur dat ze in Hotel De Arend logeerden, voor het geval er nieuwe aanwijzingen kwamen. De jongens gingen rechtstreeks naar het hotel dat een paar straten van het politiebureau af lag. Het was een oud, houten gebouw met een kleine hal. Ze lieten zich inschrijven als Frank Brown, Joe Jones en Tony Wilson, en betaalden voor één nacht vooruit.

'Geen koffers?' vroeg de man aan de balie.

'We slepen niet graag een bende bagage mee,' zei Frank. De man riep de nachtportier, een vent met hangende schouders en sluwe ogen. Hij bracht de jongens naar een

kamer op de eerste verdieping, waar twee eenpersoonsbedden en een veldbed stonden. Hij wees hun de badkamer en verdween.

Intussen ploften de jongens in bed. Maar even later sprong Frank er weer uit.

'Ik heb wat vergeten aan Murphy te vragen,' zei hij. Hij ging naar de telefoon, liet zich met de inspecteur doorverbinden, en vroeg hem of er in de buurt ook kalksteen werd gevonden. Jazeker, in de grotten en bij een natuurlijke brug diep in de bossen. Maar daar komt nooit iemand,' zei de inspecteur.

'Waarom niet?'

'Gevaarlijk terrein.'

Frank stond op het punt de inspecteur verder aan de tand te voelen, toen hij een zware ademhaling op de lijn hoorde.

Daarom bedankte hij en hing vlug op.

'Een luistervink!' zei hij.

'De nachtportier, wed ik,' riep Tony. 'Phil waarschuwde ons al voor hem.'

Joe sloot de deur af en Frank zette de oude radio die op de ladekast stond, aan. Een schelle jazzmelodie krijste door de kamer.

'Zo kan niemand ons af luisteren,' zei Tony. 'Wat is onze volgende stap, jongens?'

'Rosy opzoeken,' zei Frank dadelijk. 'Lukt dat, dan vinden we de baron ook, daar ben ik zeker van. Volgens mij zit hij achter die tovenarij.'

'Eerst wil ik een lekker heet bad,' zei Joe en begon zich uit te

kleden. Hij ging vlug de kuip in en er weer uit. Tony volgde. Toen Frank zich goed en wel had afgedroogd en de slaapkamer weer binnenstapte, waren Joe en Tony allebei in diepe slaap. Hij ging ook liggen en al scheen de late middagzon naar binnen, hij dutte in zodra zijn hoofd het kussen raakte. Bij hun ontwaken zagen ze dat het buiten donker was. Tony keek op zijn horloge. 'Half tien! Of we die slaap ook nodig hadden!' zei hij.

'En een stukje eten zou ook niet te versmaden zijn,' zei Joe. Ze kleedden zich aan. 'Zeg, we steken het zendertje, de kijker en het nylon koord bij ons,' zei Frank, toen ze op het punt stonden de deur uit te gaan. 'Voor als er soms iemand komt inbreken.'

Ze liepen door de hal, waar ze de nachtportier zagen zitten. Het leek of hij was ingedut, zijn hoofd hing voorover en hij bewoog niet toen ze langs gingen. Een paar huizen verder konden ze wat eten: een hartig maal, en niet duur.

'Hebben we nog wat in de portemonnee?' vroeg Joe toen Frank de rekening betaalde.

'Voor lui die er met de kas vandoor zijn, zitten we aardig krap,' lachte Frank, maar ernstig vervolgde hij: 'Het is tijd dat we Radley bellen.'

Weer op straat vonden de detectives een publieke telefooncel, en Frank liet Sams nummer oproepen. Radley was niet thuis, maar zijn vrouw beloofde het telefoontje te betalen. Haar man was naar het vliegveld om Biff en Phil af te halen, zei ze. Biff had inderdaad een ernstige kneuzing

opgelopen, was bij een doktersonderzoek gebleken. 'Jullie vader voelt zich met de dag beter,' vervolgde ze, 'alleen zal het tijd kosten voor hij zijn geheugenzwakte te boven is. En je moeder en tante Gertrude maken het best. Moet ik nog een boodschap overbrengen?'

'Zegt u maar dat we 't goed maken,' antwoordde Frank.

'Bedankt en welterusten, mevrouw Radley.'

In het hotel teruggekeerd gingen de jongens zachtjes naar hun kamer. Frank draaide de sleutel om, deed de deur open, stapte naar binnen en knipte het licht aan. Op hetzelfde ogenblik verscheen er iets wits onder de verbindingsdeur met de aangrenzende kamer.

Joe sprong erop af en raapte het op. 'Een boodschap!' zei hij, het papier openvouwend. En hardop las hij:

'Verdwij! Dit is jullie laatste waarschuwing!' Het was ondertekend: 'De baron'! Joe hield het papier in de hoogte en ze zagen allemaal onder de naam het nu zo vertrouwde spiraalteken.

Voor de Hardy's hem konden tegenhouden rende Tony de gang op. In twee stappen was hij bij de kamer naast hem en probeerde de deur. Deze was niet op slot. Hij duwde hem open en keek in het pikkedonker. Bij het licht uit de gang kon hij niet zien of er iemand was. Hij glipte naar binnen en tastte naar het lichtknopje, maar eer zijn vingers het hadden gevonden sloeg de deur plotseling met een klap dicht. Een vuist met ijzeren knokkels dreunde opzij tegen zijn hoofd en hij sloeg tegen de grond!

Een ogenblik later stonden de Hardy's tegen de gesloten deur te duwen.

'Hij zit aan de andere kant vastgeklemd,' zei Joe.

Frank en hij zetten hun schouders ertegen en wrikten net zolang tot Frank zich naar binnen kon wringen. Hij vond het lichtknopje en knipte het licht aan. Zijn adem stakte. Tony lag bewusteloos achter de deur!

Frank vloog naar het open raam dat toegang gaf tot een brandladder. Niemand te zien. Hij probeerde de verbindingsdeur naar hun kamer. Op slot. Wie het briefje ook had neergelegd en de fatale klap had uitgedeeld, hij had zich keurig uit de voeten gemaakt.

De Hardy's droegen Tony naar hun kamer terug, waar hij met een koud compres bij zijn positieven kwam. Wankel stond hij op.

'Oei! 'k Ben duizelig.'

'We kunnen beter een dokter halen,' zei Joe. 'Wie weet heb je een hersenschudding.'

Frank besloot een telefoon buiten het hotel te gebruiken om een dokter te bellen en de aanslag aan de politie te melden. Hij kwam terug met de boodschap dat een zekere dokter Jones onderweg was.

Het onderzoek wees uit dat Tony alleen een paar dagen volkomen rust nodig had, voor hij weer alles normaal mocht doen. Alle drie haalden ze verlicht adem, maar toen de dokter de deur uit was, zaten de jeugdige detectives er toch wel even mee: waar moesten ze Tony onderbrengen?

'Beter ergens waar de baron geen weet van heeft,' zei Frank. 'Gelijk heb je,' zei Joe. 'Die bendeleider pikt ons één voor één, onder het motto: verdeel en heers.'

'Ik weet wat,' zei Frank. 'Wat denken jullie van die twee knapen die we bij de hut tegenkwamen?'

'Goeiemorgen,' steunde Tony. 'Ik ga niet in die puinhoop liggen!'

'Nee, dáár niet,' vervolgde Frank. 'Andy en Rick wouen immers zo graag detective worden? Misschien wil hun moeder je wel opnemen tot je je weer oké voelt. In die tussentijd zoeken Joe en ik naar Rosy en naar de baron.'

Ze moesten maar dadelijk weg uit het hotel, meenden de Hardy's. 'Eén aanslag is genoeg,' zei Joe.

Met hun hulp kon Tony wel uit de voeten, dus pakten de jongens hun spullen bij elkaar en gingen de trap af; niemand te zien, zelfs niet achter de balie.

Buiten hadden ze gauw een taxi te pakken en klommen erin. De chauffeur kende het stadje en de Kerkstraat op z'n duimpje en wist waar de broertjes Pulaski woonden. Hij zette de jongens af voor een bescheiden, maar keurig huis.

Frank drukte op de bel. Er kwam een lange, magere man naar voren.

'Meneer Pulaski? Neemt u me niet kwalijk dat ik u zo laat stoort.'

'Ja. Wat kan ik voor jullie doen, jongens?'

Zonder in bijzonderheden over de aanslag te treden legde Frank vlug uit wat er met Tony aan de hand was. 'Mijn broer

en ik werken aan een belangrijke zaak en daarbij hebben we uw zoons Andy en Rick ontmoet,' besloot hij lachend. 'Ze wilden graag detective worden, vertelden ze ons. En nu dachten we: misschien kan Tony hun een paar tips geven in ruil voor een paar dagen onderdak. We willen er natuurlijk graag voor betalen...'

'Maak je daar maar geen zorgen over,' onderbrak meneer Pulaski hem. 'Ik ben blij je uit de moeilijkheid te kunnen helpen. Kom binnen. M'n vrouw is 'n kei in het verzorgen van zieke mensen.'

Mevrouw Pulaski bleek een vrolijke, vriendelijke vrouw. 'De logeerkamer is kant en klaar,' zei ze tegen Tony. 'Doe maar of je thuis bent.'

'Geweldig, mevrouw, dank u wel!'

Er klonken voetstappen op de trap, en Andy en Rick holden in hun pyjama's opgewonden de huiskamer in.

'Ik wist wel dat jullie zouden komen!' zei Ricky. 'Want jullie gaan ons leren hoe we detective moeten worden.'

Toen ze hoorden dat Tony een paar dagen zou blijven, raakten ze haast over hun toeren en het leek Frank niet onnodig een waarschuwend woord te laten horen: 'We zouden 't erg prettig vinden als niemand anders erachter komt dat hij hier is.'

De Pulaski's beloofden het dadelijk, ze waren vol vuur de jonge detectives bij hun zaak te helpen. Nu ze er zeker van waren dat Tony in goede handen was, bedankten Frank en Joe de familie en namen afscheid. Ze wandelden Boonton

door, vonden de weg waarover ze met Teeples wagen hadden gereden en begonnen de tippel naar de bossen. De nacht was koel en het landschap baadde in maanlicht.

Een kilometer of vijf buiten de stad reed hun een grote vrachtwagen achterop en de jongens staken hun hand op voor een lift. De chauffeur, een vriendelijke jonge kerel, nam hen mee tot de plek waar ze meneer Teeple hadden ontmoet, en de jongens sprongen de wagen uit.

Met behulp van hun zaklantaarns ontdekten ze het pad over de bergkam en bereikten het dichte bos. Ze letten voortdurend op, of ze de roze gloed niet zagen, maar de lucht bleef donker.

'Rosy heeft een vrije avond, denk ik,' zei Joe terwijl ze behoedzaam het gat waarin Biff was gevallen, omzeilden. De valkuil bleek niet weer in orde gemaakt.

'Wat zeg je daarvan, Frank?'

'Ze nemen aan dat we 'm gesmeerd zijn.'

'Maar als er nou andere pottekijkers komen opdagen?'

'Naar mijn idee denkt de baron verder alles in de hand te hebben. Of is ervan overtuigd dat hij ze de stuipen op 't lijf heeft gejaagd. Ons net zo goed.'

De jongens liepen door tot de plek niet ver van het kamp. Daar hielden ze halt om te rusten.

'We moeten zo gauw mogelijk Chet te pakken zien te krijgen. Misschien heeft hij wat nieuws uitgevist,' zei Frank.

De Hardy's ontwaakten door het luide gesjirp van vogels in de zonnige, warme ochtend. Vlakbij stond een hoge boom. Ze

klommen erin en konden zo het werk aan de wegenbouw goed overzien. De arbeiders maakten al aanstalten aan de slag te gaan: ze hoorden het gepuf van machines en zagen de werkploegen aankomen.

Joe drukte de kijker tegen zijn ogen. 'Daar is Chet! Kijk maar,' zei hij.

Chet stond zand te scheppen aan de kant van de weg, niet ver van de brug.

De Hardy's lieten zich uit de boom zakken en schoven voorzichtig op hun buik en ellebogen naderbij om beter te kunnen zien. Frank had intussen de kijker op Chets gezicht gericht. Hun vriend hield zijn bezorgde blik voortdurend op de brug gevestigd en begon er ten slotte heimelijk op af te sluipen.

Opeens keerde Frank zich naar zijn broer. 'Joe, er is wat aan de hand!'

Kogelstoten met een bom

Onkundig van het feit dat Frank en Joe naar hem keken, klauterde Chet Morton langs de waterkant omlaag en loerde onder de half afgebouwde brug. Het ronde, zwarte voorwerp dat er lag intrigeerde hem.

Het bleek een petroleumlamp te zijn, zoals arbeiders 's nachts gebruiken om voorbijgangers te waarschuwen voor de gevaren bij een werk-in-uitvoering. Maar de pit brandde niet. 'En wat gek, de brugploeg is nog niet komen opdagen,' dacht Chet.

Hij sloeg een blik op zijn horloge: kwart over zeven. Angan was altijd razend als het werk niet om klokke zeven begon. Chet keek op. Daar was de voorman zelf, hij kwam langs de oever naar hem toe.

'Misschien weet hij ervan,' dacht Chet, ging naar het zwarte ding toe, bukte zich en raapte het op. Tik-tik-tik-tik!

Als een bliksemstraal drong de vreselijke waarheid tot Chet door. Dit was geen lamp, maar een bom!

Verlamd van schrik was Chet niet eens bij machte, de dreigende zwarte bal te laten vallen; hij rende er regelrecht mee op Angan af.

'Meneer Angan! Meneer Angan!'

'Wat heb je daar?'

'Een b-b-bom!'

Angan bevroor, stond stokstijf, als een standbeeld. 'Een bom!
Gooi weg!'

Chet draaide rond en nam zijn beste kogelstoot-houding aan. Met het luide getik in zijn oor keilde hij het ding van zich af. De stoot brak alle records, het voorwerp zeilde hoog over de brug en landde een meter of vijftien stroomafwaarts in de rivier. Voor het kolkende water het projectiel nog eens zes meter had meegevoerd, werd de lucht door een oorverdovende knal verscheurd. Stenen en puin schoten hoog in de lucht en vielen weer als reuzenhagelstenen in het water. Maar de brug was niet beschadigd.

Chet Morton beefde op zijn benen. Sprakeloos keek hij de voorman aan.

'Waar heb je die bom vandaan?' bulderde Angan.

'O-onder de b-brug gevonden.'

'Je liegt! Net als Joe Jensen!' Angan schoot naar voren om Chet te grijpen, maar de dikkerd sprong hem uit de weg. Zo nodig kon Chet ondanks zijn gewicht heel vlug zijn en hij sprintte langs de oever naar het bij de nieuw aangelegde weg gelegen bos.

'Halt!' schreeuwde de voorman terwijl hij hem achterna joeg. 'Halt, of ik laat je inrekenen!'

Chet trok er zich niets van aan. De trouwe vriend van de Hardy's stierde door een kreupelbosje vlak bij de plek waar Frank en Joe verscholen zaten. Gruwelijke bedreigingen mompelend stormde Angan achter hem aan. Maar de jacht eindigde in een doffe slag: met Joe Hardy's arm om zijn

benen geklemd sloeg Angan tegen de grond. De voorman probeerde op te staan, maar meteen had Frank hem weer vast. Chet wierp een blik over zijn schouder om te zien wat al die opschudding te beduiden had. Hij keerde op zijn schreden terug, zijn ronde, bezwete gezicht een en al verrassing en dankbaarheid.

'Wa... waar komen jullie vandaan?'

'Vertellen we later wel!' was Franks antwoord. 'Chet, je hebt de brug gered!'

'En duizenden dollars voor meneer Prito,' voegde Joe eraan toe.

'Laat me los!' sputterde Angan. Hij worstelde en probeerde te schoppen, maar de Hardy's hielden hem stevig op de grond gepind.

'Chet, pak die klimplant eens!' beval Frank.

Chet trok een dikke, groene rank uit de grond en gaf hem aan. Frank en Joe legden er handig lussen in en bonden er Angans handen en voeten mee. 'Daar zal ik jullie voor krijgen!' dreigde de voorman.

'Dat heeft de bende al geprobeerd,' gaf Joe terug. 'Hoor jij soms ook bij dat stel?'

Zonder op een antwoord te wachten lieten ze hun tot een baal opgebonden gevangene in de steek en verdwenen tussen de bomen.

Frank en Joe waren uitbundig in hun lof voor Chet, die straalde van trots. 'Dat kogelstoten kwam goed van pas, hè?'

'Nou en of,' zei Joe. 'Je hebt vast een wereldrecord gebroken,

Chet!

Ze sloegen de richting van het bergpad in. Onder het lopen brachten ze Chet op de hoogte van wat hun was overkomen en wat er met Phil, Biff en Tony was gebeurd. Op zijn beurt vertelde Chet wat hij voor nieuws had opgevangen.

'Er werd ons te verstaan gegeven dat ieder die uit de pas liep, net zo zou worden behandeld als jullie drieën. En het zat hun helemaal niet lekker toen Tony verdween.'

'Bestaat de hele werkploeg uit ex-gevangenen?' vroeg Frank. Voorzover hij had kunnen nagaan werkte er maar een handjevol mannen voor de bende. 'Maar hun aantal is groot genoeg om de boel op te houden en er bij de andere arbeiders de schrik in te jagen,' zei Chet.

'Wisten we alleen maar wie er precies saboteren,' zei Frank. 'Angan mag dan een bullebak zijn, volgens mij is hij eerlijk tegenover de firma Prito,' zei Chet. 'Deemer, da's een van de kopstukken in de bende,' vervolgde hij. 'Hij was gewoon razend toen jullie de beer de honing hadden laten opvreten.' 'Dus hij snapt dat wij dat op ons geweten hebben,' zei Joe. 'Ik ben benieuwd of die valkuil ook zijn idee was.'

'Weet Deemer dat 't hem niet is gelukt ons te verdrinken?' vroeg Joe.

Chet knikte. 'Ze vonden jullie spoor in het bos en ik hoorde dat jullie gisteravond in Boonton waren.'

'De baron heeft een behoorlijk netwerk van spionnen!' merkte Frank op. 'De nachtportier heeft natuurlijk doorgegeven dat we in het hotel in Boonton logeerden.'

Chet had niets over de identiteit van de baron gehoord, en ook niet over het geheim van Rosy.

'Toch heb je prima speurwerk geleverd,' zei Joe.

Chet grijnsde. 'Ik doe niks anders dan eten en luisteren.'

'Daar zeg je zoiets,' zei Frank. 'Tijd voor de lunch en onze mondvorraad is niks niemandal.'

'Geen nood,' zei Chet. Hij stak zijn hand in de puilende zakken van zijn hemd en haalde er drie dubbele boterhammen uit. 'Die had ik voor de koffiepauze bewaard, alleen de koffie moet je er maar bij denken!'

De jongens gingen bij een beekje zitten, aten het brood op en namen een verfrissende dronk helder koud water. Daarna zetten ze hun speurtocht naar Rosy voort. Samen met Chet liepen ze het bergpad op, in een grote boog om het berehol heen. Ditmaal gingen ze niet over de bergkam, maar besloten het terrein ten zuiden van het pad af te zoeken.

Tegen de schemer rustte het drietal even uit bij een plek vol wilde bramen, waaraan ze zich met smaak tegoed deden. 'We moeten nu maar een goed plaatsje zoeken om vannacht te kamperen,' zei Frank.

Ze gingen alle drie op zoek, tot Chet een beschaduwd dalletje ontdekte met een waterval, die in een schuimende boog meters omlaag stortte in een murmelende stroom.

Ze sneden takken voor een afdak, deden hun maal weer met bramen en gingen toen liggen om het roze licht in de donker wordende lucht af te wachten. Omdat ze alle drie moe waren van de dagtocht, waakten ze om beurten. Joes beurt was van

tien uur tot middernacht. Hij zat met zijn rug tegen een boom en probeerde wanhopig zijn ogen tot klokke twaalf open te houden. Eén keer knikkebolde zijn hoofd op zijn borst en verschrikt sperde hij zijn ogen open. De nachtelijke hemel leek lichter.

'Frank! Chet!' Plotseling schoot het rossige licht in de vorm van een paddestoel omhoog in de lucht. Half verblind door het felle schijnsel stonden de jongens er met open mond naar te kijken: 'Rosy!'

'Goeiemorgen!' riep Joe. 'Het is hier vlakbij.'

Opgewonden klom het drietal het valleitje uit in de richting van het licht. Ze staken de rivier over, klauterden naar een heuveltop en keken vol verbazing naar wat zich beneden hen afspeelde.

Uit een grote kuil in de grond kwam een stroom van vuur. Eromheen bewogen verschillende gedaanten, hun silhouet tekende zich tegen de gloed af.

'Wat doen we nou?' fluisterde Chet.

'Dekken!' beval Frank. 'Het licht schijnt net zo goed op ons, snap je!'

Ze doken weg, staken af en toe hun hoofden boven de heuveltop uit om het ontzagwekkende schouwspel te bekijken. Opeens werd de vlam kleiner en verdween.

'Laten we teruggaan,' zei Frank. 'Als ze ons te pakken krijgen terwijl we hier rondloeren, zitten we in de boot!'

Al waren ze nog zo moe, de Hardy's sliepen die nacht verder weinig. Ze vroegen zich af wat hun ontdekking nu eigenlijk te

betekenen had. Zou het de oplossing brengen van het geheim waarvoor ze hier waren gekomen?

Zodra de dageraad de horizon kleurde ging het drietal verder. Ze liepen over de heuvel en keken van boven naar de plek waar de grote vlam omhoog was geschoten. Ze zagen er een verkoolde strook grond, tien meter in het vierkant. In het midden stak een zwarte pijp de grond uit.

Chet Morton snoof. 'Ik ruik gas!'

'Ik ook,' zei Joe.

Op hetzelfde ogenblik werd het hun alle drie duidelijk. Een gasbron!

'Woepie! Dat we daar niet eerder aan gedacht hebben!' Het geknal van gewerschoten zette Joes uitroep kracht bij. Kogels sloegen naast hen in de bomen. 'Weg wezen!' schreeuwde Frank.

Ze draaiden zich om om te vluchten. Mike Shannon en een andere man kwamen de heuvel op rennen.

'Sta of ik schiet!' beval Shannon. Maar de Hardy's en Chet vlogen verder.

Ze zwenkten scherp opzij en doken het kreupelhout in. Ze haalden hun huid open, hun kleren scheurden door de braamstruiken, maar de versperring hield hun vervolgers op. Nog meer kogels reten de takken gevaarlijk dicht bij de hoofden van de jongens af.

'Ze komen vast weer op ons spoor,' mompelde Joe. 'We kunnen beter een schuilplaats zoeken.'

'De waterval!' zei Frank. 'Daar gaan we achter zitten!'

Bij de rivier gekomen schoten de jongens het water in en zwommen naar de kolkende waterval. Ze braken door het schuim heen en stonden tot aan hun borst in de wervelende draaikolken.

'Wat doen we als ze achter de waterval kijken?' vroeg Chet. 'Onderduiken en onze adem inhouden,' zei Joe.

Op dat moment verschenen twee donkere vormen aan de andere kant van het ondoorschijnende waterscherp. 'Zakken!' beval Frank.

De spiraalbrug

Ze zogen alle drie hun longen vol lucht en doken onder de oppervlakte. Hoe lang zouden ze het kunnen uithouden? Op dit kritieke moment kwam het erop aan, al hun atletiektraining in het spel te brengen. Dertig seconden. Vijfenveertig. Eén minuut! Hun longen snakten naar zuurstof.

Frank zwom onder water naar de rotswand achter de waterval. Nu móést hij bovenkomen! Langzaam dook hij op en keek rond in de kletsnatte spelonk. Tegelijkertijd verschenen Chet en Joe.

'We hebben ze te pakken!' fluisterde Joe.

'Zouden ze hier naar ons zoeken?' vroeg Chet.

Dat konden de Hardy's ook niet met zekerheid zeggen, maar de schemerige gedaanten waren ten minste niet zichtbaar door het neerstortende watergordijn. 'Maar even wachten dan?' opperde Chet.

'Niet te lang,' zei Frank. 'Als ze denken dat we ontsnapt zijn, hebben we nu de kans de rollen om te draaien en hèn te schaduwen.'

'Precies,' zei Joe. 'Wie weet brengen ze ons regelrecht naar het hol van de baron.'

De drie detectives lieten een paar minuten voorbijgaan. Daarna bood Joe aan, als eerste de waterval-schuilplaats te verlaten. Hij zwom onder water, dook op en vertelde de

anderen vlug dat Shannon en zijn kameraad nergens te bekennen waren. Voorzichtig zwommen ze achter de watermassa vandaan, klauterden op de kant en wrongen hun kleren uit.

'Het is gelukkig een warme dag,' zei Joe. 'De boel is zó droog.' De veldkijker was doorweekt maar niet beschadigd, en het mini-zendertje dat Joe bij zich droeg, zat in een beschermende waterproof zak.

Het drietal was van plan zich te verspreiden om het spoor van hun vroegere vervolgers te zoeken. Het vogelfluitje van de Hardy's zou het teken zijn als iemand iets te pakken had. Daar gingen ze, steeds zuidwaarts koersend.

Frank vond de sporen die beide mannen hadden achtergelaten. Gebroken takken en vertrapte struiken waren het bewijs dat hun vijanden kennelijk niet hadden geprobeerd hun weg te verbergen. Frank floot; Joe en Chet kwamen naar hem toe rennen.

'Denk erom, die kerels zijn gewapend,' zei Frank. 'Als ze ons weer in de gaten krijgen, geven ze ons vast en zeker de volle laag. We gaan ze achterna, maar wees voorzichtig!'

Het kostte de jongens niet veel tijd, hun prooi in zicht te krijgen. Shannon en zijn metgezel klommen over een puntig uitsteeksel op een steile, rotsige helling. De grond voor hen was ruw en oneffen, en de Hardy's herinnerden zich inspecteur Murphy's woorden: gevaarlijk terrein.

De jongens wachtten tot de mannen achter de heuveltop waren verdwenen.

'Oké, daar gaan we,' fluisterde Frank.

Uiterst behoedzaam slopen ze in de richting van de helling voort. Losse keien en leisteën onder hun voeten bemoeilijkten de klim. Een misstap kon een aardverschuiving of een pijnlijke val betekenen. Eindelijk bereikten Frank, Joe en Chet de top. Beneden lag een langgerekt dal, waar zich een kalme stroom doorheen slingerde. Er overheen spande zich een bijzonder mooie natuurlijke brug; het leek een indrukwekkend gewelf.

De mannen waren de brug net genaderd. Ze verdwenen plotseling!

'Ze zijn niet onder de brug doorgedaan en er omheen ook niet!' zei Chet.

Frank en Joe bestudeerden de formatie door de veldkijker. Het was kennelijk kalksteen, een meter of drie dik. De brug begon aan de hoge linker kant, liep vervolgens in een sierlijke welving naar de overkant, en eindigde veel lager tussen een wirwar van rotsblokken in de beek, een meter of zeven van de oever.

Van struik tot struik kruipend naderden de jongens de brug steeds dichterbij. Frank hield stil om nog eens een blik door de kijker te werpen. In het midden van het gewelf, aan de onderkant, zat een opening ter grootte van een mangat, waardoor het water in de rivier eronder droop, ontdekte hij. 'Chet, blijf jij op de uitkijk staan,' zei Frank. 'Joe en ik zoeken het terrein om de brug af. Die schurken moeten hier ergens een schuilplaats hebben. Als je iemand ziet aankomen, geef

dan het fluitsignaal.'

Chet verborg zich achter een kreupelbosje en de Hardy's schoten van struik naar boom in de richting van de lage kant van de natuurlijke brug. Daar onderzochten ze de spleten tussen de keien, maar konden geen gat vinden.

Er kwam geen waarschuwing van Chet; Frank en Joe waadden vol moed door het ondiepe water, klauterden langs de helling tot bovenop de brug en schuifelden voorzichtig over de vlakke bovenkant.

'Kijk hier eens.' Joe wees naar een straaltje water, dat zo te zien in een gaatje tussen de stenen verdween.

'Dat verklaart de zaak!'

'Verklaart wat?'

'Het water dat beneden uit dat gat komt,' antwoordde Frank.

Volgens hem had het kleine beekje zich in duizenden en duizenden jaren steeds dieper in de kalkstenen brug gevreten en zich een uitweg naar beneden gebaad.

Joe knipte met zijn vingers. 'Frank!' zei hij kalm. 'Zou die hele brug dan door watererosie uitgehold zijn, denk je?'

Frank haalde zijn scouders op. 'Best mogelijk.'

De jongens keerden naar Chet terug en vertelden wat ze hadden ontdekt.

'Een eersteklas toeristenattractie!' zei Chet. 'Ik zou best de vergunning voor een frieten- en broodjestent willen hebben!'

'Daar heb je hém weer,' zuchtte Joe. 'Moet je nou zo nodig over eten praten, als we geen kruimel bij ons hebben, Chet!'

'Niet kletsen,' waarschuwde Frank. 'Wie weet zitten die boeven

niet naar ons te luisteren. Kom mee, we gaan elke centimeter rond de natuurlijke brug afzoeken,' fluisterde hij. 'Mike en die andere vent zijn niet zomaar door toverij verdwenen!'

Het duurde tot laat in de middag voor Joe op een spoor stuitte. Hij zag dat nog pas een paar takken van een wilgeboom waren afgesneden.

'Zouden ze gebruikt zijn om iets te camoufleren, Frank?' vroeg hij.

'Waarschijnlijk wel. Ze verbergen iets.'

'Vooruit, we moeten 't vinden!' zei Joe opgewonden.

De stralen van de ondergaande zon schemerden door de boomtoppen en wierpen hun licht schuin op de bosgrond. Op dat ogenblik werd hun speurdersoog getroffen door een glinstering uit wat een bosje leek, maar bij nader onderzoek een handig van wilgetakken gefabriceerde hut bleek te zijn. Vol spanning schoven de jongens het groen opzij en gluurden in de diepte.

De glinstering kaatste terug van het stuurwiel van een jeep!

'Dezelfde die we uit Boonton zagen komen!' riep Joe uit.

Er zat een nummerplaat op de auto, verder geen enkel herkenningsteken. Maar de schuilplaats lag dicht bij de rechterzijde van de brug en de jeep stond met zijn neus naar de stapel stenen gericht.

Het drietal bleef een uur in de buurt van de gecamoufleerde hut posten, maar er verscheen niemand. Het werd algaauw donker en de jongens trokken zich stroomafwaarts terug waar ze de brug in het oog konden houden. Toen de duisternis

viel wees Chet opeens naar de onderkant van de brug. 'Frank! Joe!' zei hij opgewonden. 'Er komt licht uit het gat!'

'Dan is er iemand binnen!' Frank wendde zich tot zijn broer. 'Joe, je idee over die erosie klopt! De schuilplaats van de bende is de brug zelf!'

Maar hoe kwamen ze erin? Eindelijk opperde Frank een plan. 'Er moet een opening tussen de rotsblokken zijn. Joe, ga jij met Chet nog eens kijken. Ik blijf hier op wacht staan.'

Joe liet de kijker, een zaklantaarn en het zenderje bij Frank achter, evenals het nylon koord dat hij opgerold aan zijn riem had hangen.

Het licht van de opkomende volle maan hielp Chet en Joe de weg naar de overkant van de beek en de stenige basis van het gewelf vinden.

Ditmaal onderzochten ze zelfs de bovenkant van elke rots zorgvuldig. De een na de ander bleek massief, zonder een spoor van een ingangsspleet.

Plotseling gebaarde Chet opgewonden naar Joe, die naar hem toe klauterde.

'Kijk 's!' fluisterde Chet. Hij wees naar een gapend gat bij de onderkant van een enorme steen. 'Ik kan me er net doorheen wringen!'

Joe legde zijn oor op de opening. Vaag drong het geluid van mannenstemmen tot hem door.

'Laten we Frank halen!' zei Chet.

'Wacht even,' fluisterde Joe. 'Eerst de zaak verkennen. Als we de plek precies kunnen aanduiden, helpen we de politie

natuurlijk geweldig.'

Met tegenzin ging Chet ermee akkoord. 'Ga jij maar voorop,' zuchtte hij.

De nauwe opening mondde algauw uit in een tunnel op sta-hoogte. Joe en Chet stonden op en luisterden. Hun ogen begonnen aan de duisternis te wennen en op de tast gingen ze verder langs een reeks lusvormige bochten.

Joe kreeg een idee. 'Juist!' zei hij hardop. 'Die gang is net een spiraal! Dat verklaart het wachtwoord 'helix'. Vader heeft die spiraalbrug hier natuurlijk gevonden net voor ze hem te pakken kregen!'

Chet deed zijn mond open om te antwoorden, maar het kwam er niet van. Plotseling sprongen twee mannen uit hoge nissen aan weerszijden van de stenen muur op hen af.

Joe en Chet verloren hun evenwicht, vochten als wilden, maar tevergeefs. Hun armen werden met touwen langs hun zijden gebonden en ze werden ruw langs de spiraalgang voortgeduwd. Hier en daar waren petroleumlampen aan de muur bevestigd, die de sinistere gezichten van hun belagers verlichtten. Geen van hen kwam de jongens bekend voor. 'Dit keer hebben we jullie voorgoed, snotneuzen! 't Is uit met de pret,' snauwde de een.

'Zo is 't, Pete,' grinnikte de ander.

Intussen waren ze bij de top van het gewelf gekomen, waar de tunnel vlak begon te lopen. De gevangengenomen detectives werden in een zijkamer geschoven, die in de massieve rotswand was uitgehakt. Bij het licht van verscheidene

lantaarns bleek dat de ruimte een waar arsenaal was. Wapens van allerlei soorten hingen aan de muren en om een ruwhouten tafel in het midden zaten vier mannen — dezelfde die ze al in de jeep hadden zien rijden.

Een andere man, lang en met een mager gezicht, leunde in de schaduw aan het andere eind tegen de muur. Toen hij in het licht trad viel Joes mond open, en hij staarde de man in volkomen ongeloof aan.

Mortimer Prince! De zwerver die Frank en hij in New York hadden ontmoet!

Half versuft keek Joe toe. Mortimer Prince liep naar het hoofd van de tafel en ging zitten. De bandiet die Pete werd genoemd stapte naar voren en sprak hem met een enorm zelfvoldaan gezicht aan.

'We hebben de Hardy's! Wat doen we met ze, Baron?'

Slingertactiek

Verbijsterd knipperde Joe met zijn ogen. Mortimer Prince was de baron! Met een van woede verwrongen gezicht stond de bendeleider van de tafel op.

'Idioten!' raasde Prince tegen zijn twee trawanten. 'Jullie hebben alleen Joe Hardy gepakt. Die dikke knul is Frank niet!'

Pete verbleekte van angst. 'Ferd en ik dachten dat we ze allebei hadden.'

Hij wees naar Chet. 'Is-t-ie echt Frank Hardy niet?'

'Ik ken de Hardy's!' schreeuwde de baron. 'Vooruit, ga Frank opzoeken!'

Ferd en Pete schoten de rotskamer uit. Fluisterend vertelde Joe gauw aan Chet dat de baron de vagebond was, die Frank en hij in Manhattan tegen het lijf waren gelopen. 'Bekken dicht, jullie!' beval de baron.

'Wie ben jij eigenlijk?' vroeg Joe brutaal. 'En wat voor streken probeer je hier uit te halen?'

'Gaat je niks aan. Ik ben Fenton Hardy en z'n zoons te glad af geweest! Laat je dat genoeg wezen.'

'Dus jij hebt m'n vader bijna vermoord!' zei Joe boos.

'Waarom?'

In de ogen van de baron kwam een wrede glimp. 'Omdat die ouweheer van jou me twee keer de bajes in heeft geholpen.'

'En zoiets kan niemand de baron flikken! Dan is 't met hem gedaan!' zei een van de handlangers dreigend.

Chet werd zo bleek als een doek, en Joe voelde een tinteling van angst langs zijn ruggegraat trekken. Als Frank nu tenminste maar kon ontkomen! Intussen besloot Joe de schurk aan de praat te houden.

'Die ex-gevangenen die nu voor je werken volgen je orders om de wegenbouw te saboteren toch zeker niet alleen maar voor de lol op.'

'Precies.' De baron was kennelijk verrukt van zichzelf. 'Zodra jij en je rondloerende vrienden uit de weg geruimd zijn, boor ik het werk van Prito voorgoed de grond in.'

Chet vond zijn stem terug. 'Dat lukt je nooit.'

'Ha-ha! Hoor die dikzak eens!' klonk de stem van Mike Shannon die net binnenkwam spottend. 'Nu is 't uit met jullie spelletje, kwaje apen.'

Joe negeerde hem straal en schoot weer een vraag op de baron af. 'Zit het aanleggen van de weg je dwars vanwege die natuurlijke gasbronnen?'

Er kwam een spottende grijns op het gezicht van de baron. Een van zijn mannen had de gasbel heel toevallig gevonden, pochte hij, en nu was hij van plan het land voor een appel en een ei te kopen.

'Intussen heb ik daar een pijp met een ventiel erop,' vervolgde hij met duivels leedvermaak. 'Als we 's nachts het gas aansteken, jaagt het iedereen in de buurt de doodschrik op het lijf — en houdt ze ervan af hun neus in m'n zaken te

steken.'

Joe vroeg hem naar de ontploffing, nadat ze Rosy hadden gezien. De baron gniffelde. 'Dat lag aan een defecte ontsteking.' De nieuwe weg zou te veel verkeer in de buurt van hun unieke schuilplaats in de spiraalbrug brengen, vertelde hij verder. Hij was vastbesloten dat de wegenbouw niet zou worden voltooid tot hij het land met de gasbel veilig in handen had.

Daarna deed hij uit de doeken hoe hij Willy Teeple had gedwongen voor de bende te werken. 'Ik hoef hem er maar aan te herinneren dat als hij ons verlinkt, zijn vader dezelfde behandeling zal ondergaan als Fenton Hardy.'

De baron vervolgde met een beschrijving hoe de detective in hun handen was geraakt. Een paar bendeleden hadden hem opgewacht en overvallen bij de gasbron, waar zijn geschroefde aktetas later door de baron was gevonden.

'Daarna was 't allemaal simpel genoeg,' zei Prince zelfgenoegzaam. 'We stopten Hardy hier in onze speciale kerker. Hij was zo stom te proberen uit te breken, maar we... eh... wisten hem tot andere gedachten te brengen.'

Joe balde zijn vuisten. 'Toch lukte 't hem aan jullie schoften te ontsnappen!'

'Ja, is hij soms bij een boeienkoning in de leer geweest?' De baron haalde zijn schouders op. 'Maar als stille is-ie voor 't leven uitgeteld.'

'Baron, ik zou er maar mee ophouden,' zei Joe. 'Je hebt al tweemaal het lid op je neus gekregen. De volgende keer krijg

je levenslang.'

'Een volgende keer is er niet,' zei de baron. 'O ja, ik ben van plan Monk Smith te helpen ontsnappen, als we met jullie hebben afgerekend!'

De andere kerels bulkten van het lachen. 'Dan begraven we 't bewijsmateriaal, hè Baron?' zei de een met een veelbetekenende blik naar de gevangenen.

Intussen was Frank Hardy druk bezig aan de twee trawanten, Pete en Ferd, te ontkomen. Hij had hen uit de rotsingang zien opduiken en vermoedde al dat Joe en Chet door de misdadigers waren gegrepen. Hij had vlug een plan ontworpen.

Toen beide mannen zich verder van de brug waagden, kroop Frank naar de verborgen jeep. Op de vloer vond hij een gereedschapskist en haalde er een stevige schroevendraaier en een hamertje uit. Daarna deed hij de kap open en ten slotte lukte het hem, in de duisternis rondtastend, de ontstekingsdraden te pakken te krijgen. De motor sloeg aan en begon ronkend te lopen.

Het gereedschap in zijn handen klauterde Frank met wanhopige snelheid naar de top van de stenen brug, precies boven het gat aan de onderkant.

Hij vond een nauwe spleet waar hij de schroevendraaier instak; zo zachtjes als hij kon hamerde hij hem in de zachte kalksteen.

Daarna bond de jonge detective één eind van het nylon koord om de geïmproviseerde pen. Het andere eind maakte hij

stevig aan zijn riem vast.

'Dit is m'n enige kans,' dacht Frank. Zijn hart bonsde. Met het koord vast in zijn handen liet hij zich tot onderaan het gewelf zakken. Nu kwam het kritieke moment. Met zijn voeten zette hij zich flink tegen de rots af en liet op hetzelfde ogenblik het koord drie meter schieten. Het resultaat was een slingerbeweging.

Heen en weer zwaaiend mikte hij op het gat. Zou hij het halen? Tweemaal misten zijn voeten de opening op een paar centimeter. Bij de derde poging lukte het, en met een soort snoeksprong trok hij zich de brug op.

Uitgeput zakte hij op de stenen grond neer. Maar even later maakte hij het koord van zijn riem los en verzwaarde het eind van de lange lijn met een grote steen.

Hoewel zijn grootste zorg was of de valstrik met de jeep succes zou hebben, merkte ook hij de spiraalvorm van de gang op. Het spiraalvormige teken, de helix, schoot hem door het hoofd en op hetzelfde ogenblik echode een schorre stem door de gang. 'Hee, de jeep rijdt!' schreeuwde iemand.

Frank kroop in een diepe nis in de rots en hoorde zware voetstappen over de stenen vloer stampen. Zodra hij er zeker van was dat de mannen buiten waren, ging hij verder tot hij bij een zijkamer kwam die in de rotsen was uitgehouden.

Daarbinnen vond hij Chet en Joe.

'Frank!' riep Joe uit. 'Hoe kom jij hier... wat...'

'Vertel ik later wel. Schiet op!'

Met hun armen nog vastgebonden volgden Chet en Joe Frank

naar het gat in de brug. Frank knipte zijn mes open, sneed hun touwen door en fluisterde: 'Het vuurwerk kan nu elk ogenblik beginnen. Zodra het zover is, glijden we langs het koord en laten ons in de rivier zakken.'

De woorden waren nog niet uit zijn mond of een salvo van gewerschoten vervulde de lucht. 'Ze schieten op de jeep. Ze denken dat iemand 'm probeert te gappen. Vooruit!'

Chet ging als eerste langs het koord omlaag, toen Joe, daarna Frank. Ze gleden de rivier in en zwommen snel naar de andere oever. In het bos knipten zaklantaarns aan en uit, het leken wel glimwormen. Opeens hield het geweervuur op. Er viel een haast angstwekkende stilte. Behoedzaam kropen de Hardy's en Chet uit hun schuilplaats naar de flikkerende lichten toe. En bij wat ze toen aanschouwden stokte hun adem van verbazing, opluchting en blijdschap.

Daar stonden de mannen van de baron! Ze werden onder schot gehouden door een hele politiemacht. En bij de agenten zagen ze Tony, Willy Teeple en voorman Robert Angan.

'De baron is 'm gesmeerd en verdwenen!' schreeuwde Tony bij het zien van zijn vrienden.

Frank wees naar de stenen brug. 'Daar zit-ie waarschijnlijk in.' Er werd een traangasbom door het gat gegooid. Even daarna wankelde de baron te voorschijn, hij snakte naar adem en smeekte om genade.

De Hardy's en hun vrienden sloegen elkaar op de schouders en wisselden verhalen uit. 'Tony, hoe hebben de politie en jij

de schuilplaats hier gevonden.' vroeg Frank.

'Ik kon gewoonweg niet in huis blijven zitten, terwijl ik haast zeker wist dat jullie in gevaar waren. Bovendien voel ik me weer best.' Tony vertelde dat hij Willy Teeple in de stad was tegengekomen en hem had bezworen, ter wille van de Hardy's te vertellen wat hij van de bende wist. Daarna hadden ze samen bij de politie van Boonton gedaan gekregen dat ze een opsporingsploeg erop uit stuurden.

Die was eerst naar het bouwterrein gegaan, waar leden van de bende, en daarbij Bond Deemer, werden ingerekend.

'We kwamen hier net op tijd om de schoten te horen,' zei Tony.

Tussen de gevangengenomen gangsters stond ook de nachtportier van Hotel De Arend. Hij gaf grif toe de jongens te hebben afgeluisterd en Tony buiten gevecht te hebben gesteld. De Hardy's en Chet rapporteerden de politie wat de baron over zijn activiteiten had verteld. Inspecteur Murphy kwam naar voren en prees de jongens om hun knappe speurwerk.

Jullie hebben een geweldige vangst gedaan,' voegde hij er op de baron wijzend aan toe. 'Eigenlijk heet hij Gerald Thurston, meester in het vermommen! Hij was de zogenaamde neef die Yancy in het ziekenhuis opzocht.'

Joe liet een gefluit horen. 'Alsjeblieft! Dokter, inbreker en vagebond!'

Thurston staarde de Hardy's woedend aan maar zei niets. Frank, Joe, Chet en Tony werden ook door Angan

gelukgewenst. 'De wegploeg heeft veel aan jullie te danken,' zei hij dankbaar, en Willy viel hem krachtig bij.

De volgende dag vlogen de jongens naar Bayport terug. Toen Frank en Joe thuiskwamen troffen zij er hun vader. Hij lag in de slaapkamer te rusten.

'Vader!' zei Joe. 'Reusachtig dat je er weer zoveel beter uitziet!' 'Schitterend gedaan, jongens!' zei meneer Hardy.

Frank straalde. 'Dank je wel. Ik ben blij dat we voor je konden inspringen. Maar een paar dingen zijn ons nog steeds niet helemaal duidelijk.'

Ze gingen bij het bed zitten en de detective vertelde zijn eigen verhaal.

Voor hij naar Kentucky vertrok had hij twee kaarten en dossiers uit zijn archief gehaald, die van Matlack en Thurston. Toen de baron de aktetas van de detective had gevonden, ontdekte hij daarin de stukken. Prompt was hij naar Bayport gevlogen, naar Radleys huis gegaan en had Matlacks kaart gestolen, wel wetend dat Frank en Joe de duplikaten zouden vergelijken. Meneer Hardy lachte zijn zoons toe.

'Toen jullie speurtocht naar Matlack op het kerkhof doodliep, dacht Thurston dat jullie de moed zouden opgeven en de zaak erbij laten zitten.'

'Hee! Nou heb ik 't!' riep Frank. Hij holde naar zijn vaders werkkamer en keek in het kaartsysteem bij de T. Thurstons kaart was eruit en in de plaats ervan zat een memo: 'Verdenk Matlack of Thurston, maar hou Thurston voor onze man vanwege zijn werkwijze.'

Frank stormde de slaapkamer weer binnen; hij zwaaide met de memo. 'Wat een fantastische gevolgtrekking, vader!' Thurston had hem vanuit de gevangenis dreigbrieven geschreven, legde meneer Hardy uit. 'Toen hij loskwam, dacht ik wel dat hij me zou lastigvallen zodra hij de kans kreeg.'

'Nou, dat deed-ie, en hoe!' zei Joe grimmig.

Frank vroeg zijn vader hoe hij uit de kerker in de spiraalbrug was ontsnapt.

'Willy Teeple heeft me geholpen, en met groot risico voor zichzelf,' zei de detective. 'Op een dag liet de bende Willy op de brug op de uitkijk staan. Hij maakte m'n boeien los en hielp me naar de weg, waar zijn vader me een lift naar Boonton gaf. Willy deed me de boeien weer aan, zodat de baron hem niet van verraad kon verdenken.'

Er klonken voetstappen op de trap en meneer Prito met Tony, Chet, Biff en Phil dromden de kamer binnen.

Iedereen was enthousiast toen meneer Prito vertelde dat, zodra de grote weg klaar zou zijn en de toegang tot de wildernis ontsloten, er plannen waren voor een park met als grootste toeristische attractie de exploitatie van de natuurlijke brug.

Joe grijnsde. 'Ben je nog steeds van plan er een frietentent te openen, Chet?'

De dikzak zuchtte. 'Voor mij geen spiraalbruggen meer. Ik hou me voortaan maar bij iets veiligs, zoals kogelstoten!'d